ЛАВЪРЛ СПЕНСЪР
КРИСТАЛНИ ОКОВИ

Превод от английски: Силвия Славова, Станимир Йотов, 1996

chitanka.info

„Остани у дома, мое сърце, остани,

в топлината на родната стряха си отдъхни.

Сърцата, които без посока се лутат,

грижи и болки тях ще погубят;

остани у дома, остани.

Уморени и скръбни те на запад се скитат

и после печални на изток отлитат;

смутени, злочести след безчетни падения,

отнасят ги вихрите на пусти съмнения.

Не е ли домът най-верният щит!

Затова остани у дома, мое сърце, остани,

гнездото най-сигурен дом е, нали?

И знай, че разпериш ли своите криле,

хищен ястреб твоя полет може да спре.

Затова остани у дома, остани.“

Хенри Уърдсуърд Лонгфелоу

ПЪРВА ГЛАВА

Минесота лежеше зелена и трептяща, освежена от нощния дъжд, който бе окъпал августовското небе. На изток от Сейнт Пол предградията бяха притиснали границите на окръг Вашингтон, улиците се виеха сред нивята със зрели жита, нови къщи никнеха, като изместваха поля и гори.

Там, където градът се срещаше с нивите, едно модерно тухлено училище се простираше в съседство с автомобилни паркинги на север и със спортна площадка на юг. Пред очите на случайния наблюдател се ширят поля, все още отстояващи правото си на живот срещу бавното настъпване на града, но тяхната съдба беше вече ясна, защото откъм далечните хълмове се задаваха още строежи.

От другата страна на магистралата имаше къщи, построени през петдесетте и шестдесетте, пръснати тук-там на един хвърлей разстояние от окръжния път. Бяха направени и тротоари, макар някои данъкоплатци да казваха, че от тях няма никаква полза, тъй като те постепенно изчезваха под разораната от тракторите пръст.

Онази сряда, шест дни преди започването на учебната година, един трептящ светлосин лексъс спря на паркинга за посетители откъм северната страна на гимназията „Хюбърт Х. Хъмфри“. От него излязоха жена и момче, които тръгнаха към сградата по дългата алея. Беше единадесет предобед и слънцето вече сипеше топлите си лъчи върху бетона, но портиерите бяха оставили двойната входна врата отворена, за да може лекият ветрец да прониква в училището.

Жената беше облечена в сив делови костюм, сива копринена блуза в по-светъл нюанс, обикновени, но скъпи лачени обувки в тон, и шал в убити отсенки на бургундско червено. Прошарените й руси коси бяха подстригани строго с бретон и опънати назад над ушите. Единственото й украшение бяха златните обеци.

Момчето беше по-високо от нея с глава и половина, с широки рамене и слаби бедра, атлетично сложено, изправено, облечено в сини джинси и тениска, възхваляваща футболния отбор на тексаския

агрономически колеж. То имаше тъмни коси, великолепни кафяви очи и лице, което караше жените да се обръщат, за да го видят още веднъж. Момичетата отпреди две поколения щяха да го определят като „бонбон“; поколението на майка му би казало, че е „готино гадже“. А днес две шестнадесетгодишни момичета излязоха от училището, точно когато той влезе; едното от тях погледна през рамо и възкликна: „Ей, ама този е направо трепач!“.

Канцеларията на „Хъмфри Хай“ се намираше точно в центъра на сградата, притисната между две стъклени стени. Едната гледаше към паркинга за посетители и големия тухлен контейнер с леха от петунии в цветовете на училището — червено и бяло. През другото панорамно стъкло се виждаше един хубав разсадник, за който се грижеха учениците градинари на мистър Дорфмайер.

Кент Арънс отвори вратата на канцеларията.

— Усмихни се — каза Моника Арънс шеговито, мушвайки се покрай него към хладната вълна на климатичната инсталация.

— На какво? — попита момчето, тръгвайки след нея.

— Първите впечатления са най-важни.

— Да, майко — отвърна момчето сухо и затвори вратата след себе си.

За разлика от площадките долу, канцеларията беше в пълен хаос: навсякъде сновяха хора, облечени в сини джинси и тениски, те подреждаха документи, говореха по телефона, работеха на компютри, тракаха на пишещи машини. Двама портиери боядисваха стените, а трети караше количка с картонени кутии. Синият килим едва се виждаше под купчините с книги, строителни материали и обичайните ремонтни инструменти.

Моника и Кент си пробиха път през това стълпотворение към една сърповидна преграда, дълга три метра и половина, която се изпречваше на пътя на посетителите. От едно от безбройните бюра зад нея стана някаква секретарка и тръгна към тях. Тя имаше топчесто лице, пълни гърди и късо подстригани, леко прошарени кестеняви коси.

— Здравейте. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Аз съм Моника Арънс, а това е моят син Кент. Дошли сме да го запишем във вашето училище.

— Извинете ни за безпорядъка тук, но винаги е така преди започването на учебната година. Аз съм Дора Мей Хюдак. Викат ми Дора Мей и съм точно човекът, който ви трябва. — Тя се усмихна на момчето. — Виждам, че сте нов.

— Да, госпожо. Съвсем наскоро се преместихме от Остин, Тексас.

Тя измери ръста му с поглед.

— Предполагам, че сега ще записвате трети курс.

— Да, госпожо.

Дора Мей Хюдак направи кратка пауза. Тя не беше свикнала учениците от горните класове да я наричат „госпожо“. Обикновено се обръщаха към нея с „Дора Мей“, „лейди“, а понякога просто й подвикваха: „Хей, ти… секретарката!“.

— Обичам тези южняшки маниери — отбеляза мимоходом тя, посягайки да вземе необходимите формуляри и брошурката на училището. — Кои предмети предпочитате?

— Те са доста и ще запиша всички, стига да ги имате.

— Значи не сте запознат със списъка на нашите факултативни предмети?

— Не, госпожо.

Тя постави брошурата и формуляра на плота.

— Тук са изброени предметите, а това е въпросникът, който трябва да попълните, но при нас има практика учениците да разговарят с консултант, преди да се запишат. За курсистите от горните класове отговаря мисис Берлатски. Почакайте за секунда да видя дали е тук.

Дора Мей надникна в един от кабинетите и след малко се върна с жена, прехвърлила четиридесетте, облечена в син пуловер до бедрата и спортни панталони.

— Здравейте. Аз съм Джоан Берлатски. — Тя протегна ръка. — Добре дошъл в Минесота, Кент. Радвам се да се запознаем, мисис Кент. Искате ли да дойдете в кабинета ми, където ще можем да поговорим?

Те последваха Джоан Берлатски към кабинета й, докато тя се извиняваше за безредието.

Проведоха приятелски разговор, по време на който съветничката научи, че Кент има отличен успех, че има намерение да продължи образованието си в колеж, че е съсредоточил усилията си към точните

науки и математиката. Джоан изкара списъка с учебните предмети на зеления екран на един компютър и след тридесет минути програмата на Кент беше готова.

Всичко вървеше гладко до момента, в който Моника Арънс каза:

— О, а с кого трябва да се видим, за да уредим записването на Кент във футболния отбор?

Джоан извърна глава от екрана на компютъра.

— Тук може да възникне проблем. Отборът се подготвя вече от две седмици и е възможно треньорът Горман да е приключил със селекцията.

Кент свъси вежди. Той се наведе напред разтревожено.

— Но до този момент аз винаги съм бил включван във футболните отбори. Надявах се, че ще имам възможност да играя и през тази последна година.

— Както ви казах, отборът тренира от средата на август, но… — Джоан се замисли намръщено, преди да протегне ръка към телефона. — Бихте ли почакали малко? Ще се обадя долу, за да видя дали треньорът Горман е там. — Докато телефонът в съблекалнята звънеше, тя каза: — Вероятно знаете, че нашето училище има големи успехи в спорта. През миналата година футболният ни отбор се класира на второ място в шампионата на щата, а отборът по баскетбол стана шампион. Жалко, изглежда, че не е там. — Джоан Берлатски върна слушалката на мястото й. — Почакайте за секунда. Ще се отбия при мистър Гарднър, нашия директор. И без това той държи да се среща лично с всеки нов ученик. Веднага се връщам.

Том Гарднър седеше на бюрото си с лице към отворената врата на кабинета и слушалка до ухото, опитвайки се да се споразумее с търговския посредник за учебниците; до началото на учебната година оставаха само шест дни, а новите учебници по английски за десети клас не можеха да бъдат намерени никъде.

При появата на Джоан той й даде знак да остане, вдигайки показалец, и продължи разговора си.

— Нашият закупчик ги поръча през януари миналата година… Сигурен ли сте?… Кога?… През юли! Но как е възможно толкова много учебници просто да изчезнат?… Мистър Тревис, проблемът ми

е, че идния вторник в училището ще влязат петстотин и деветдесет десетокласници и английският е задължителен предмет за всеки от тях. — След дълга пауза той записа номера на една товарителница. — Към товарната рампа? Колко големи бяха кашоните? — Мистър Гарднър остави молива си на бюрото, потърка челото си и каза: — А ако не успея да ги открия, вие имате ли още от тях на склад?… Да, ще го направя, благодаря ви. Довиждане.

Том затвори телефона и изпуфтя.

— Липсващи учебници! Какво мога да направя за теб, Джоан?

— Имаме нов ученик, с когото сигурно ще искате да се срещнете. Той е последна година и иска да играе футбол. Ще се погрижите ли за това?

— Разбира се — отвърна той, бутна стола си назад и седна. Колкото и да обичаше работата си като директор на „Х.Х.Х.“, Том мразеше тази последна седмица преди началото на учебната година. През тези шеметни дни той трябваше да решава безброй проблеми, работейки в хаоса, оставен след летния персонал, който преместваше неща, които не трябваше да бъдат премествани, прибираше оборудването, така че да не пречи, и складираше пристигащите пратки на най-невероятни места. Учителката по физика, чиято молба беше одобрил през миналия май, му се обади преди два дни, за да му каже, че получила по-добро предложение от друго училище и няма да идва повече на работа.

Том Гарднър скри всичките си грижи зад едно спокойно изражение и се съсредоточи над онази част от работата си, която считаше за най-важна: учениците.

Новият чакаше с майка си отвъд вратата — високо, тъмнокосо, симпатично момче с атлетична фигура, което искаше да играе футбол.

Джоан пое инициативата и ги представи един на друг.

— Това е Кент Арънс. Тази година ще му бъде последна. Кент, нашият директор, мистър Гарднър.

Том се ръкува с момчето и усети твърдата му силна длан.

— А това е майката на Кент, Моника.

Двамата си стиснаха ръцете автоматично, като непознати, но по средата на представянето Том бе осенен от шесто чувство.

— Моника? — каза той, взирайки се в нея по-внимателно. — Моника Арънс?

Очите й се разшириха от изумление.

— Том? — рече тя. — Том Гарднър?

— Боже мой, каква изненада!

— Това си ти? Мистър Гарднър… тукашният директор? — Погледът й се стрелна към името върху месингова табелка до вратата на кабинета.

— Да, аз. Тук съм от осемнадесет години, първо като учител, а после като директор. — Той пусна ръката й, тъй като беше неудобно да я държи над високата до лакътя преграда. — Очевидно живееш в района на това училище.

— Аз… да… ние… — Личеше, че е смутена, и започна да се изчервява. — Току-що се преместих тук. Работя като инженер. Никога нямаше да… всъщност нямах никаква представа, че живееш някъде наблизо. Дори не знаех как е името на директора до преди минута.

— Е, така стават нещата — каза той с непринудена усмивка. — Пътищата на хората се пресичат, нали? — Том отпусна ръце върху бедрата си и известно време я гледа с обич. Тя остана объркана и не отговори на усмивката му, на лицето й беше изписано усилието да преодолее силното си смущение. — Виждам, че имаш семейство… — Той насочи вниманието си към момчето.

— Имам само Кент.

Той беше наистина красив млад мъж, висок колкото самия Том.

— Вие познавате майка ми? — попита Кент изненадан.

— Оттогава мина доста време — отвърна Том. — Това беше през хиляда деветстотин седемдесет и пета.

— Но ние не сме се виждали след това — побърза да добави Моника.

— Е, стига толкова за нас. Ние май те оставихме извън разговора, Кент. Защо не влезем в кабинета ми, където е по-тихо и бъркотията не е толкова голяма? Там ще можем да поприказваме спокойно.

В кабинета му, с изглед към разсадника и футболното игрище отвъд него, те седнаха от двете страни на писалището. Късното предобедно слънце се спускаше над източното крило на училището и огряваше перваза на южния прозорец, където една галерия от снимки на семейство Гарднър гледаше към бюрото на Том.

Том Гарднър се облегна на въртящия се стол, кръстоса ръце и се обърна към момчето:

— Разбрах, че искаш да играеш футбол.

— Да, сър.

Момчето му изглеждаше познато.

— Сигурно си играл футбол и преди. В предишното си училище?

— Да, сър. Играх и като първокурсник и като второкурсник, а миналата година бях включен в сборния отбор на окръга.

— А какъв играеше?

— Като защитник.

Самият Том като бивш треньор знаеше какви въпроси да зададе, за да разбере дали едно момче има клубно мислене.

— А как беше отборът ти?

— Направо страхотен. Имах подкрепата на няколко наистина добри нападатели, които играеха с много разум и действително разбираха играта. Това улесняваше нещата, защото ние някак… е, нали разбирате, просто се допълвахме.

Том хареса отговора на момчето.

— А треньорът ти?

— Той ще ми липсва — отвърна Кент просто и това направи още по-силно впечатление на Том. За втори път му се стори, че е виждал момчето някъде. Не само чертите, но и изразът на лицето му изглеждаха поразително познати.

— А сега ми кажи какви са ти плановете — продължи да разпитва той новия си ученик.

— Краткосрочните или дългосрочните?

— И едните, и другите.

— Ами… — Кент опря лакти на облегалките на стола, приближи дланите си една до друга, замисли се и започна да разсъждава на глас. — Първо краткосрочните… бих искал да изтласкам сто и петдесет килограма от пейка. — Той се усмихна леко на Том, полусрамежливо-полугордо. — До този момент съм стигнал до сто тридесет и пет.

— Виж ти — рече Том, отвръщайки на усмивката му. — А дългосрочните?

— Искам да стана инженер като мама. — Кент хвърли поглед към майка си и за момент Том видя лицето му, огряно от слънцето. Нещо привлече погледа на Том, нещо, което не беше забелязал преди,

нещо, което проблесна предупредително в ума му: един сплеснат кичур в тъмните, късо подстригани коси на Кент Арънс, малък клин, който създаваше впечатлението, че над челото му не расте коса.

Точно като неговия.

Том усети, че му прималява, докато момчето продължаваше да говори, обърнато с лице към него.

— Бих искал да вляза в Станфорд, защото те имат чудесна програма по инженерство и страхотен футболен отбор. Струва ми се, че съм достатъчно добър, за да получа стипендия по линия на футбола… разбира се, ако имам възможност да играя тази година, така че да бъда забелязан от селекционерите.

Приликата между тях беше поразителна. Том извърна глава, за да се отърси от нелепото хрумване, и протегна ръка над бюрото.

— Имаш ли нещо против да хвърля един поглед на програмата ти?

Той се съсредоточи над листа хартия с надеждата, че когато вдигне отново очи, ще се убеди, че греши. Момчето си беше избрало много тежка програма: висша математика, химия за напреднали, физика за напреднали, социални науки, вдигане на тежести и английски.

Английски… преподаван от жената на Том, Клер.

Погледът му изучаваше програмата по-дълго от необходимото. Не може да бъде. Не може да бъде. Но когато вдигна отново глава, той видя черти, твърде подобни на онези, които виждаше всяка сутрин в огледалото — издължено мургаво лице, силен летен загар, кафяви очи с тъмни вежди, извити почти като неговите, орлов нос, солидна брадичка — с лека трапчинка — и този малък сплеснат кичур, който бе мразил през целия си живот.

Той се обърна към Моника, но тя бе забила поглед в коленете си, стиснала устни. Том си спомни колко смутена беше тя, когато Джоан ги представи един на друг, и как се беше изчервила. Боже мой, ако това е истина, защо не му бе казала преди седемнадесет, осемнадесет години?

— Да, това е… — започна Том, но усети гласа си пресипнал и трябваше да се изкашля. — И футбол отгоре на всичко. Сигурен ли си, че ще успееш да се справиш?

— Мисля, че да. Винаги съм си избирал тежка програма и винаги съм спортувал.

— А какъв ти е успехът?

— Отличен. Мама вече се обади в предишното ми училище да изпратят документите ми, но предполагам, че още не са пристигнали тук.

Кръвта неукротимо клокочеше във вените на Том, когато се наведе и заговори, надявайки се, че е успял да прикрие истинските си чувства.

— Ти ми хареса, Кент. Ще поговоря с Горман. Отборът тренира вече от две седмици, но твоят въпрос трябва да бъде решен от треньора.

Моника заговори, срещайки погледа на Том за първи път, откакто бе влязла в кабинета му. Тя бе възвърнала самообладанието си, но лицето й оставаше безизразно. Ако преди се беше изчервила, сега тя беше пример за жена, която умее да владее чувствата си.

— Кент така или иначе има намерение да кандидатства в колеж — заяви тя, — но ако не играе през последната си година, знаете как ще се отрази това на шансовете му да получи стипендия.

— Разбирам. Ще говоря с треньора Горман лично и ще го помоля да го изпробва. Кент, можеш ли да дойдеш следобед в три на футболното игрище? По това време отборът ще тренира и мога да те представя на треньора.

Кент погледна майка си. Тя каза:

— Не виждам защо да не отидеш. Ще ме закараш до вкъщи и после ще използваш колата.

— Добре — рече Том.

В този момент Джоан Берлатски прекъсна разговора им, подавайки главата си на вратата:

— Извини ме, Том, забравих да кажа на Кент, че имаме група за новопостъпили ученици, която се събира всяка седмица в сряда сутринта преди училище. Ако проявяваш интерес, Кент, това е добър начин да се опознаеш със съучениците си.

— Благодаря, може би ще дойда.

Когато Джоан изчезна, Том стана и двамата посетители последваха примера му.

— Е добре, Кент… — Той протегна ръка над бюрото и Кент я пое. Вглеждайки се по-отблизо в красивото смугло лице на момчето и докосвайки ръката му, Том сякаш намери още по-силно потвърждение на подозренията си. — Добре дошъл в „Х.Х.Х.“. Ако има нещо, с което мога да ти помогна през този преходен период, просто се отбий при мен. За учениците си аз съм тук по всяко време. Обади ми се, дори и да искаш само… да си поговорим.

Том заобиколи бюрото и стисна ръката на Моника.

— Радвам се, че се срещнахме отново, Моника. — Той потърси в очите ѝ някакъв знак, но не откри нищо.

Тя заби поглед някъде зад лявото му рамо и остана хладно отчуждена.

— Аз също се радвам.

— Мога да ти кажа същото, което казах и на Кент — ако имаш нужда от някаква помощ около настаняването, просто се обади. Мисис Берлатски или аз с удоволствие ще ти помогнем с каквото можем.

— Благодаря.

Те се разделиха на вратата и той ги изпрати с поглед, докато минаваха през разхвърляната канцелария. По радиото пееше Род Стюард. Една копирна машина потракваше ритмично и бълваше жълта хартия. Секретарките пишеха на бюрата си, а три учителки проверяваха пощенските си кутии и бъбреха. Том проследи как Моника Арънс и синът ѝ минаха през канцеларията, после по коридора и излязоха през външната врата, озовавайки се под ярките лъчи на августовското слънце. Стори му се, че двамата разговаряха, докато вървяха по тротоара. Тръгнаха по асфалтираната алея, насочвайки се към новия ослепително син лексъс. Момчето седна зад волана, двигателят заработи и слънцето проблесна върху чистата луминесцентна повърхност на колата, когато тя потегли назад. Сетне автомобилът зави и се изгуби от погледа му.

Едва тогава Том Гарднър излезе от вцепенението.

— Моля, никой да не ме безпокои — каза той на Дора Мей, влизайки в кабинета си, и затвори вратата, която обикновено стоеше отворена, ако при него нямаше ученик. Когато остана сам, той се опря с гръб на вратата. Чувстваше се разбит, сякаш някаква тежест притискаше гърдите му. Стомахът му се беше свил конвулсивно на

топка в предусещане на бъдещи изпитания. Затвори очи, опитвайки се да овладее страха си. Но това не помогна.

Том се отдалечи от вратата и усети, че му се вие свят.

Той тръгна към прозореца и се спря под косо падащите лъчи на късния предобед. Навън слънцето очертаваше светли ивици върху тревата в разсадника, изпъстряше окастрените дръвчета и смекчаваше цвета на старомодните дървени маси за пикник; то огряваше падналата ограда, обрамчваше тенис кортовете; образуваше голям сенчест трапец от видимата половина на трибуната; придаваше лъскав отблясък на нивите отвъд нея.

Том Гарднър обаче не забелязваше нищо.

Той виждаше само красивото лице на Кент Арънс, руменината и изумлението по лицето на майка му. Защо после изведнъж стана отчуждена и затворена и старателно отбягваше погледа му.

Господи, възможно ли е момчето да е негово?

Годините съвпадаха.

Третата седмица на юни 1975 г.; тъкмо тогава той сключи брак с Клер, която по това време беше бременна с Роби. Том гледаше пред себе си с невиждащи очи, съжалявайки за това единствено безразсъдство през осемнадесетте години, тази единствена изневяра в навечерието на неговия брак, този единствен грях, изкупен с покаяние още в началото, който с годините беше избледнял благодарение на абсолютната му преданост към Клер.

Изгаряше от срам, в гърлото му беше заседнала буца, която усещаше като твърд бонбон всеки път, когато преглътнеше. Може би момчето не е на седемнадесет години. Може би е на шестнадесет… или на осемнадесет! В края на краищата не всички третокурсници са седемнадесетгодишни!

Ала здравият разум му подсказваше, че Кент Арънс е прекалено висок и добре развит, за да е само на шестнадесет. Момчето, изглежда, се бръснеше всеки ден, а мускулите на раменете и гърдите му бяха като на млад мъж. Освен това смайващата прилика между тях двамата сякаш потвърждаваше ужасните му подозрения.

Том стоеше до снимките на семейството си. Той докосна рамките. Неговото семейство: Клер, Челси и Роби.

Нито един от тях не знаеше нищо за нощта на неговото ергенско парти.

О, боже, дано момчето да не е мое!

Той се обърна рязко и отвори вратата.

— Дора Мей, прибра ли личния картон на Кент Арънс в картотеката?

— Още не, ето го тук. — Тя го взе от бюрото си и го подаде. Том го отнесе в кабинета си, седна на стола и го прочете дума по дума.

Кент наистина беше на седемнадесет години. Дата на раждане. 22 март 1976 г., точно девет месеца след онзи безотговорен бунт на Том Гарднър срещу брака, за който не беше подготвен.

Родители: Моника Дж. Арънс; името на бащата отсъстваше.

Том разрови смътните си спомени от онази нощ, но това беше твърде отдавна и той беше препил, а тя бе просто момичето, което донесе пиците. Използвал ли е някой от тях противозачатъчни средства? Том не знаеше за нея. А той самият? Вероятно не, защото по това време Клер беше вече бременна и хапчетата не бяха необходими. Веднъж, когато отидоха на ски в Колорадо, забрави да ги вземе и като повечето темпераментни млади жени, които се считаха за неуязвими, забременя тъкмо тогава.

Безотговорност? Да, разбира се, но всичко през онази нощ на неговото прощално парти беше проява на безотговорност, от количеството алкохол, което изпи, до порнофилмите, които гледа със своите приятели от ергенското братство, и случайния секс с момиче, което едва познаваше.

И всичко това се случи, защото се впусна неподготвен в един брак, който с течение на годините се оказа най-хубавото нещо в живота му.

Седнал до бюрото си с картона на Кент Арънс в ръка, Том въздишаше тъжно и се люлееше на стола си. Невъзможно е момчето толкова да прилича на него и да не му е син. А щом той толкова лесно беше открил приликата, тогава и всеки друг можеше да я забележи: училищният персонал, Челси, Роби… Клер.

Мисълта за жена му го хвърли в паника и той скочи от стола, като захвърли картона на бюрото. Инстинктът го тласкаше към нея, за да защити онова, което можеше да бъде изложено на опасност.

— Ще се върна в два и половина — каза Том на Дора Мей, минавайки покрай нея.

Подобно на канцеларията, дългите коридори към класните стаи бяха в пълен безпорядък, отрупани с учебни материали и ненужни парцали, които миришеха на боя. В някои от класните стаи свиреше радио, звукът беше намален, а учителите, облечени в работни дрехи, подреждаха кабинетите си. Преподавателката по аудио-визуални системи се появи пред Том, бутайки количка с магнетофони и пробивайки си с мъка път през задръстения от боклуци коридор.

— Здрасти, Том — каза тя.

— Здравей, Денис.

— Трябва да поговоря с теб за новия курс по фотография, който ще водя. Ще се наложи да изготвим график за тъмната стая, така че да можем да я ползваме и ние, и училищният вестник.

— Отбий се в кабинета ми и ще измислим нещо. — Изведнъж го обзе негодувание срещу сипещите се един след друг училищни проблеми и почувства вина, че е допуснал личните му грижи да засенчат важността на работата, за която му плащаха. Но в този момент нямаше нищо по-важно от отношенията му с Клер.

Докато вървеше към стаята й, той усети да го завладява едва сдържан ужас, сякаш прегрешението му отпреди осемнадесет години щеше да се изпише на лицето му и Клер щеше да го погледне и попита: „Как можа, Том? Две жени наведнъж?“.

Стаята й също гледаше на юг. На вратата и имаше табелка с надпис: „МИСИС ГАРДНЪР“. Учениците в училището обикновено се обръщаха по име към учителите си, но тя държеше на „мисис Гарднър“, защото смяташе, че уважението, което се съдържа в това обръщение, й помага в преподаването. И в това отношение бе постигнала големи успехи.

Том се спря пред отворената врата и видя жена си, с гръб към него, наведена над един кашон, от който вадеше някакви папки; беше облечена в сини дочени панталони и спортен блузон, дълъг почти до коленете й. Слънцето огряваше русите й коси и раменете й. Докато пренасяше купчината документи, Клер изпъшка под тежкия товар. Сетне тя отметна косите си назад, заби юмруци в кръста си и се опъна назад. Докато я наблюдаваше, без тя да забележи, залисана в работата, която вършеше по-добре от всеки друг учител, все така стилна, елегантна и красива след осемнадесет години брак и две деца, Том изведнъж изпита страх, че може да я изгуби.

Като чу гласа му, тя се извърна усмихната. Лицето й беше загоряло от голфа през летните месеци. Златните й обеци изглеждаха по-пищни, полюшвайки се на фона на златистите й коси.

— О, здравей. Как са нещата долу?

— Все същият хаос.

— Намери ли новите учебници по английски?

— Още не. Продължавам да работя по този въпрос.

— Все ще се появят отнякъде. Винаги става така.

Новите учебници бяха изгубили всякакво значение за Том, когато прекоси стаята и се спря пред нея.

— Клер, мислех си…

Лицето й помръкна.

— Том, какво се е случило?

Той я прегърна.

— Какво има, Том?

— Хайде да отидем някъде в събота, ако искаш извън града. Само двамата. Ще помоля татко, ако може, да остане при децата.

— Нещо не е наред!

Том долови внезапната тревога в гласа й и почувства лекото напрежение в раменете й.

— Просто имам нужда и си мисля, че можем да отделим една нощ само за нас, преди училището да започне и нещата да станат още по-смахнати.

Беше обгърнал врата й с длани и се отдръпна, за да види лицето й.

— Доколкото си спомням, споразумели сме се — никакви лични въпроси в училищната сграда.

— Вярно е, но аз съм директор и ако реша, мога да нарушавам правилата от време на време. — Том се наведе и я целуна с такава искрена нежност, каквато не беше проявявал дори и в спалнята им. Той обичаше жена си, преди години не беше предполагал, че е способен да обича някого толкова силно. Да, беше се оженил по принуда, преизпълнен с негодувание. Току-що бе излязъл от колежа, мечтаеше да си извоюва известни позиции, преди да се обвърже с жена и деца. Но тя забременя и той направи онова, което тогава се считаше за „почтено“. Любовта за него дойде по-късно, след като се роди Роби, а

след година и Челси. Изминаха две години, Клер се върна на работа и положи невероятни усилия за кариерата и на двама им.

Тя беше интелигентна и упорита, свързваха ги толкова много неща, че той не можеше да си представи друга на нейно място. Те бяха добри родители, защото знаеха какви катастрофални резултати могат да имат лошите родителски грижи. Разводи, малтретиране, алкохолизъм, липса на внимание — двамата често се срещаха с родители на деца, които страдаха от подобни семейства. Затова Том и Клер съзнаваха какво стои в основата на един истински дом; отношенията им се градяха на доброта и любов, а когато взимаха решение, децата им бяха свидетели на пълно единомислие. Те се чувстваха щастливи, че техните методи на възпитание и нежната им любов към децата са дали такива добри резултати. Роби и Челси бяха просто чудесни.

Дали обича Клер? Разбира се, че я обича. След всичките тези години отношенията им бяха придобили стабилност, от която и двамата черпеха сили в техния напрегнат, но възнаграден живот.

Едно момиче с дълги руси коси застана пред отворената врата безмълвно при вида на откритата се сцена — учителката по английски в прегръдките на директора на училището. То се усмихна, облегна се на рамката на вратата, кръстоса ръце и крака и опря носа на маратонката си в пода. Челси Гарднър видя ръцете на майка си, легнали върху гърба на своя баща и усети да я залива чувство на сигурност и щастие. Макар вкъщи те открито да даваха израз на любовта си, тя никога не ги беше виждала да правят това тук.

— Аз пък си мислех, че прегръщането е забранено в това училище.

Те извърнаха рязко глави, но ръката на Том остана върху гърба на Клер.

— О, Челси… здравей — каза той.

Челси се дръпна от вратата и тръгна към тях усмихната.

— Бихте могли да получите заповед за уволнение за това, както знаете. И защо ми се струва, че съм чувала хиляди оплаквания по подобни поводи по време на вечеря? За всички онези прегръдки в съблекалните и под стълбите?

— Тъкмо канех майка ти да отидем някъде за уикенда. Ти какво мислиш по този въпрос?

— Къде да отидете?

— Не зная. Може би някъде, където сервират закуската в леглото.

Клер възкликна:

— Закуска в леглото! О, Том, сериозно ли говориш?

Челси каза:

— Не знаех, че си падаш по такива глезотии, татко.

— Нито пък аз — добави Клер, наблюдавайки го с любопитство.

— Е, добре, просто си мислех… — Том вдигна рамене и пусна Клер. — Може би е време да опитаме веднъж, защото знаеш колко напрегната ще бъде програмата ми след този уикенд. Както и твоята.

Челси се усмихна.

— Е, какво пък, мисля, че идеята е добра.

— Ще помоля дядо ви да остане вкъщи в събота вечерта.

— Хайде, татко, моля те… ние сме достатъчно големи да останем сами.

— Знаеш мнението ми по този въпрос.

И Челси наистина го знаеше. За това също е ставало дума по време на вечеря. Полицията посещаваше училището най-често в понеделник предобед и в повечето случаи причината беше, че някои родители оставяха децата си сами през уикенда. Освен това тя обичаше дядо си.

— Да, зная — отстъпи Челси. — Е, добре, нямам нищо против дядо да остане при нас. А сега бързам. Отбих се, само за да ви поискам пари за нови маратонки. Тези вече са доста изтъркани.

— Колко пари ти трябват? — попита Клер, тръгвайки към бюрото, за да потърси портмонето си.

— Петдесет долара — каза Челси с надежда и сви вежди.

— Петдесет долара!

— Всички мажоретки от моята група носят такива.

Наложи се Том и Клер да съберат всичките си дребни, но Челси си тръгна с необходимата й сума.

На вратата тя се спря, извърна се с лице към родителите си и каза усмихната:

— Знаете ли какво? Когато влязох тук и ви намерих да се целувате, почувствах нещо наистина невероятно. Реших — нали разбирате, — че съм най-щастливото дете на света, защото майка и

татко действително се обичат и нищо лошо не може да се случи на нашето семейство.

Думите й пронизаха Том като ток. Той остана вторачен в празната рамка на вратата, след като тя си тръгна. *Дано това да е истина*, мислеше си Том, *дано никога не се случи нищо лошо на нашето семейство.*

Но дори и след като си пожела това, той знаеше, че бедите тепърва предстоят.

ВТОРА ГЛАВА

В три следобед Том вървеше по футболното игрище, където отборът вече загряваше. Кент Арънс — пристигнал навреме, както забеляза Том — го очакваше на една от ниските скамейки.

Дори и без да е намерил потвърждение на подозренията си, Том бе обзет от силно чувство, когато видя момчето да става от пейката — стройно, силно и здраво.

— Здравейте, мистър Гарднър — каза Кент.

— Здравей, Кент. — Полагаше усилия да разговаря и да се държи спокойно, когато сърцето му се блъскаше лудо в гърдите. — Говори ли вече с треньора Горман?

— Не, сър, току-що пристигнах.

— Е добре, хайде да му се обадим. — Те тръгнаха заедно по страничната линия, Том, развълнуван от близостта на момчето, от голата му ръка, която почти докосваше неговата, и от тази жизненост, която се излъчваше от съвършеното му младо тяло. Той просто вървеше до него, но това бе достатъчно, за да почувства нещо твърде подобно на онези усещания, когато за първи път започна да възприема момичетата като сексуални обекти, но сега всичко беше бащинско, чисто и ясно. Имаше нещо мъчително и чувствено в близостта на Кент, защото вярваше, че той е негов син, и беше убеден, че младежът няма никаква представа за това. *Истина ли е? Истина ли е?* Въпросът се блъскаше в ума му, неумолим от литания, заедно с още много други, които би искал да зададе, ако това се окажеше вярно.

Как ли си изглеждал като малко момче? Изпитвал ли си огорчение, че нямаш баща? Питал ли си се някога как изглеждам аз? Къде живея? Какво правя? Имало ли е човек в твоя живот, който да ти замести бащата? Искал ли си да имаш братя и сестри? Винаги ли си бил толкова учтив и сериозен?

Възпираните въпроси извикаха болка в гърлото на Том, когато той по необходимост заговори за други неща:

— Сигурно ти е доста тежко около това преместване.

— Да, сър. Но ние сме се местили и преди това и зная как да се адаптирам. Във всеки случай, когато отидеш в ново училище, винаги се намират хора, които да ти помогнат.

— А спортните занимания са сигурен начин да си намериш приятели. Спомена, че си тренирал и друго, освен футбол.

— Баскетбол и бягане в училище; тенис и голф извън училището. В Остин имаше платени курсове по голф и естествено опитах и това.

Самият Том бе тренирал всеки един от тези спортове по едно или друго време. Споменатите курсове по голф го накараха да заключи, че финансовото положение на Моника е доста добро. Изведнъж го обзе силно желание да научи колкото може повече за момчето и да открие паралели между него и себе си.

— Значи си тренирал също баскетбол и тенис?

— Да, сър.

— Навремето, когато започнах да преподавам, аз също бях треньор — каза той на Кент. — И мисля, че имах доста набито око, с което откривах талантливите спортисти. Страшно ще се изненадам, ако треньорът Горман не те включи в един от екипите на отбора.

— Надявам се да сте прав.

Една-единствена дума на директора Гарднър щеше да бъде достатъчна за уреждането на този въпрос. Но в случая документите, постиженията и личността на момчето като че ли говореха сами за себе си. Том почти не се съмняваше какво ще бъде решението на Горман.

Те наближиха сградата на игрището, наблюдавайки десетметровите спринтове на футболистите с високо вдигнати колене. Играч с номер двадесет и две в червен екип вдигна ръка и им махна. Том отговори на поздрава му и каза:

— Синът ми Роби.

Старши треньорът зърна директора на училището и тръгна към него, като остави момчетата да тренират.

Боб Горман приличаше на пън с ръце. Беше облечен в анцуг, бяла тениска и червена бейзболна шапка с инициалите на училището „Х.Х.Х.“ в бяло. Спря се на страничната линия и застана в стойка „Джеймс Кагни“, с широко разкрачени крака, масивните му ръце стояха свити заради тежката мускулатура, която не им позволяваше да висят свободно.

— Том — поздрави той директора и кимна на момчето, намествайки ненужно козирката на шапката си.

— Как вървят нещата, Боб?

— Не е толкова зле. Малко са се позапуснали през ваканцията, но някои от тях са тренирали през цялото лято и са наистина в добра форма.

— Треньоре, това е Кент Арънс, един от новите ни ученици. Той е последна година и иска да играе футбол. Казах му, че ще го доведа при теб и ще те оставя ти да се погрижиш за останалото. Последните две години е играл в Остин, Тексас и е участвал в шампионата на страната. Догодина иска да учи инженерство в Станфорд и се надява да получи стипендия по линия на футбола.

Треньорът огледа сто и осемдесет сантиметровото момче, което стърчеше над него.

— Боб — рече той и протегна тежката си ръка.

— Здравейте, сър.

Оценката трая до края на ръкостискането.

— Какъв играеш?

— Защитник.

Докато треньорът задаваше въпроси на Кент, номер двадесет и две напусна игрището и се спря запъхтян до страничната линия.

— Здравей, татко — каза Роби Гарднър, останал без дъх.

— Здравей, Роби.

— Ще бъдеш ли в училището, когато свърша тренировката? Челси отиде с колата на пазар и нямам с какво да се прибера.

— Съжалявам, но не мога да ти помогна. Имам… — той потърка носа си с кокалчетата на ръката си, — имам да свърша една работа. — Том си помисли, че това е по-скоро извъртане, отколкото лъжа. Налагаше се да бъде предпазлив, докато разбере истината за Кент Арънс. — А училищният автобус?

— Ужасният училищен автобус. Не, благодаря. Ще намеря как да се прибера.

Роби понечи да се отдалечи, но баща му го спря.

— Роби, почакай малко. — В този странен момент на противоречиви чувства Том Гарднър се запита дали всъщност не запознава двамата си синове. Ако имаше избор, той би избегнал това, но протоколът изискваше директорът да направи всичко възможно, за

да улесни новия ученик да навлезе в непознатата за него среда. — Искам да те запозная с Кент Арънс. Той също е трети курс и тази година ще учи при нас. Може би ще го представиш на някои от твоите приятели.

— Разбира се, татко — рече Роби и хвърли изпитателен поглед на новодошлия.

— Кент, това е синът ми Роби.

Двете момчета се ръкуваха стеснително.

Едното беше с руси коси, другото тъмнокосо. Том преодоля изкушението да остане и да продължи да ги сравнява. Ако подозренията му се окажеха верни, за в бъдеще той несъмнено щеше да прави това доста често.

— Е, Кент, оставям те на треньора. И ти желая успех.

Том му се усмихна и момчето му отвърна със същото, преди директорът да напусне игрището и да тръгне към колата си, минавайки покрай светлосиния лексъс на Моника Арънс. Като видя колата, той почувства нещо подобно на онова вълнение, познато от момчешките му години, когато покрай дома му минеше момичето, в което беше влюбен. Но сега това нямаше нищо общо с любовта, а по-скоро с чувството за вина към едно момче, което може би беше негов син, и с колебанията му какво да прави, ако това се окаже вярно.

Прозорците на червения му торъс бяха отворени заради горещото августовско слънце. Том седна зад волана, запали двигателя, без да знае какво да предприеме. В съзнанието му се беше отпечатала картината на двете момчета в момента, когато си стискаха ръцете. *Наистина ли са братя?* — питаше се той. *И ще разбера ли това скоро?*

Когато от климатичната инсталация започна да духа студен въздух, Том затвори вратите и извади зеления училищен картон на Кент от вътрешния джоб на сакото си. Адресът беше написан с прецизни печатни букви, които напомняха донякъде почерка на Том: Кърв Самит Драйв 1500. Това беше един нов квартал с богати домове по възвишенията над езерото Хавиленд в западното предградие на Сейнт Пол Хейтс, Минесота. След осемнадесет години учителстване Том знаеше адресите в района на училището не по-зле от полицията.

Подкарвайки колата, той се почувства като отвратителен донжуан. От една страна, никак не му се искаше да намери Моника

Арънс в дома й, но здравият разум му подсказваше, че няма никакъв смисъл да забавя неизбежното: каквато и да беше истината, той трябваше да я научи и колкото по-рано, толкова по-добре.

Къщата беше внушителна, двуетажна тухлена постройка в сиво и слонова кост, с разчупен покрив и три гаража. Намираше се нависоко, а към нея водеше алея, която се изкачваше нагоре под доста остър ъгъл.

Том паркира в началото на алеята, излезе бавно от колата, спря се за миг и погледна нагоре към къщата. Мястото все още не беше затревено, но бяха засадени нови дръвчета и храсти. Всичко тук говореше за благополучие. Алеята бе направена от бетон, който блестеше в бяло под слънцето, а новият тротоар се виеше нагоре, стигайки до входната врата.

Моника Арънс бе постигнала наистина много. Той затвори вратата на колата и тръгна към къщата, надмогвайки желанието да седне обратно зад волана и да избяга оттук.

Но не можеше да го стори.

Вместо това натисна звънеца и зачака, нанизал връзката ключове на показалеца си. Страхуваше се от момента, когато тя щеше да отвори вратата, защото знаеше, че следващият час може да промени живота му завинаги.

Моника открехна вратата и се втренчи в Том с изумление и изненада. Тя носеше платнени обувки и широка рокля без ръкави. Изглеждаше някак безформено и той си помисли, че никога не бе харесвал този стил, а Клер го избягваше не заради него, а следвайки собствения си вкус.

— Здравей, Моника — каза Том най-сетне.

— Не съм сигурна, че е уместно да си тук.

— Реших, че е необходимо да поговорим. — Той държеше ключовете си под ръка, в случай че тя затръшне вратата под носа му.

Моника явно беше недоволна от появата му и стоеше неподвижно с ръка на валчестата дръжка. Изразът на лицето й с нищо не подсказваше, че е готова да го приеме.

— Да, предполагам — въздъхна тя, а когато отстъпи назад, Том вече бе убеден, че е нежелан посетител.

Той влезе в къщата и чу вратата да се затваря зад него. Озова се в преддверие, което водеше към голямо помещение, съчетаващо

всекидневна и трапезария. В средата на западната стена имаше камина с двойни прозорци от двете й страни, които гледаха към тераса с червена ламперия, заемаща цялата тази страна на къщата. Въздухът миришеше на прясна боя и нов килим и макар прозорците да бяха без завеси, всичко в стаята предвещаваше бъдещ лукс. Северноамерикански чимшири запълваха голяма част от пространството между мебелите. Моника се упъти към масата за хранене, където беше най-прибрано. Масата вероятно беше току-що лакирана, защото в помещението все още се усещаше лимоновият аромат на лак за мебели, а по плота личаха леки спираловидни следи от четка, върху които проблясваха косите лъчи от най-близкия прозорец. Зад него терасата гледаше към незатревения заден двор и една нова къща все още в строеж на няколко десетки метра разстояние.

— Седни — каза тя.

Той издърпа един стол и зачака. Моника заобиколи масата и си избра място доста далеч от неговото. Том седна едва след нея.

Въздухът в стаята бе зареден с напрежение. Той се опитваше да намери правилните думи и да потисне смущението си от това, че дори е посмял да дойде тук.

Моника, изглежда, бе решила да забие поглед в голямата маса и да не го отмести оттам.

— Е… — рече той. — Мисля направо да те попитам… Мой син ли е Кент?

Моника извърна глава настрани. Гледаше над здраво стиснатите си ръце към неравния заден двор. Изведнъж изгуби самообладание и устните й потрепериха, но сетне се овладя и каза тихо:

— Да.

Том въздъхна на пресекулки и прошепна:

— О, боже.

Опря лакти на масата и закри лицето си с длани. Адреналинът премина през него като ток, целият се обля в пот. После обхвана дланите си една в друга и притисна устата си с кокалчетата на палците. Наблюдаваше Моника, скрита зад бронята на своето безразличие, и си блъскаше главата как да продължи. Животът, изглежда, не предлагаше лесни изходи в подобни ситуации — да седи с една враждебно настроена и почти непозната жена и да говори за сина си, за който изобщо не е знаел, че съществува.

— Опасявах се… — Том се опита да започне отново: — Опасявах се, че е така. Не е необходимо да си специалист в генеалогията, за да откриеш приликата между нас.

Тя не отговори нищо.

— Защо не ми каза?

Моника го стрелна с поглед и отвърна:

— Нима не е ясно?

— Не, мисля, че не е. Поне на мен не ми е ясно. Защо?

В очите й проблесна гняв.

— Когато те открих, ти беше вече женен за нея. Какъв смисъл имаше да ти казвам?

— Но аз съм негов баща! Не смяташ ли, че трябваше да зная това?

— И ако ти бях казала, какво щеше да направиш… какво?

— Не знам — отвърна той откровено. — Но аз не съм такъв човек, който би оставил грижата за него изцяло на теб. Щях да ти помагам, с каквото мога, било то само финансово.

Тя изсумтя презрително.

— Нима? Доколкото си спомням, твоята годеница очакваше вече дете, когато ти се ожени за нея. Аз не влизах в твоите бъдещи планове, нито пък ти в моите. Не виждах каква полза би имало, ако ти кажа, и затова не го направих.

— Но… не си ли помисли, че това е непочтено?

— О, моля те… — Моника бутна стола си назад и се изправи. В позата й се долавяше упрек. Отдалечи се от масата и се спря сред кашоните зад гърба му. Том се завъртя на стола си и я проследи с очи, обгръщайки облегалката с ръка. — Ние вече бяхме направили една грешка — продължи тя. — Какво повече? През нощта на ергенското ти парти ти ми каза, че се жениш по принуда, но тъй или иначе беше готов за това. Ако впоследствие те бях намерила и ти бях казала, че съм бременна, можех да разруша брака ти и каква щеше да бъде ползата от това? — Тя притисна ръка към гърдите си. — А аз определено не желаех да се омъжа за теб.

— Да — отвърна той, изчервявайки се леко. — Разбира се.

— Ние бяхме просто… тази нощ беше просто… — Моника сви рамене и замълча.

Просто една пламенна юнска нощ и нещо, което не биваше да се случва. Осемнадесет години по-късно те и двамата знаеха това и носеха нейните последствия.

— Вината беше колкото твоя, толкова и моя — призна тя. — Дори моята беше по-голяма, защото не бях взела предпазни мерки и не настоях за същото пред теб. Но знаеш как разсъждава човек на тази възраст… казваш си: „О, това никога няма да се случи с мен. Не и от един път“. И освен това, когато дойдох там, аз изобщо не съм предполагала, че нещата ще се развият така. Както вече казах, и двамата сме виновни.

— Да, но аз щях да се женя през следващия уикенд.

— Но аз знаех за твоя предстоящ брак и кой тогава е по-виновен?

— Аз. — Том стана и я последва във всекидневната, където се подпря на купчина кашони с лице към нея, запазвайки почтено разстояние. — Това беше просто бунт от моя страна и нищо повече. Тя забременя и аз бях принуден да сключа брак, за който не бях подготвен. Дори мастилото не беше изсъхнало още върху дипломата ми от колежа! Исках да преподавам известно време, да поживея няколко години без семейство, да си купя нова кола, да си наема къща с плувен басейн, да общувам с приятели. Вместо това тръгнах с нея по гинеколози, опитвайки се да събера достатъчно пари за жилище с една спалня. Уших си смокинг, който дори не исках да погледна. Аз просто… аз просто не бях готов за това.

— Знам — отвърна тя спокойно. — Аз знаех всичко това, преди да легна с теб през онази нощ, и затова е излишно да се оправдаваш пред мен.

— Е добре, тогава ти се оправдай пред мен. Кажи ми *защо* дойде в леглото ми?

— Кой знае? — Моника се отдалечи от Том и застана пред отворения прозорец, кръстосала отбранително ръце под гърдите си. — Временна лудост. Аз никога не съм била нещо особено като жена и мъжете не са ме обграждали с особено внимание. Ти беше симпатичен младеж, с когото бях разговаряла на няколко забави… и после донесох онези пици в хотела, където те намерих заедно с твоите луди приятели… не знам. Защо човек прави нещо?

Той седна на купчината кашони.

— Съвестта ми беше гузна дълго след като се ожених… за онова, което ти сторих.

Тя го погледна през рамо.

— Но никога не й каза?

Том помълча виновно и каза с дрезгав глас:

— Не… — И повтори: — Не.

Погледите им останаха вперени един в друг; нейният безучастен, а неговият угрижен.

— А бракът ти… оцеля ли?

Той кимна бавно.

— Осемнадесет години, всяка следваща по-добра от предишната. Аз я обичам много.

— А бебето, което тя очакваше?

— Роби. Той е десети клас и учи в „Х.Х.Х.“.

Изведнъж тя разбра какво означава това и после въздъхна тихо:

— О, боже.

— Да. О, боже. — Том стана от кашоните и се отдалечи на няколко крачки. — В този момент и двамата са на футболното игрище. И Клер… Клер преподава английски на класа, в който синът ти — ъ-ъ, нашият син — е записан.

— О, боже — повтори Моника. Кръстосаните й ръце за първи път се отпуснаха леко.

— Двамата с Клер имаме и дъщеря. Челси. Тя е по-малка. Семейството ни е много щастливо. — Той замълча за миг, после каза: — В твоите документи не е посочено име на съпруг и затова предположих, че живееш сама.

— Да.

— Никога ли не си се омъжвала?

— Никога.

— В такъв случай какво знае Кент за баща си?

— Казах му истината. Обясних му, че ти си човек, с когото съм се запознала на едно парти и сме имали кратка връзка, без да съм имала намерение да се омъжвам за теб. Аз направих много за него, Том. Завърших образованието си и му осигурих солиден дом и всичко, каквото е необходимо за едно дете.

— Да, това личи по всичко.

— Нямах нужда от съпруг. Нито пък исках да го имам.

— Прости ми, ако съм те разочаровал.

— Аз не съм разочарована.

— Но ти говориш като разочарован човек.

— Запази тези разсъждения за себе си — каза троснато тя. — Ти не ме познаваш. Ти не знаеш нищо за мен. Аз умея да постигам целите си и това винаги ми е било достатъчно. Това и Кент. Работя много, справям се като майка и ние двамата живеем чудесно.

— Извинявай. Не исках думите ми да прозвучат критично. И повярвай ми, аз съм последният човек, който би тръгнал да критикува една майка, която е избрала да живее сама и която е възпитала син като твоя. Виждал съм толкова много разстроени семейства, където родителите не се разделят единствено заради децата си. Такива деца всеки ден влизат в кабинета ми; полицията, училищните съветници и аз се опитваме да им помогнем… но повечето пъти безуспешно. Ако в думите ми си открила намек, че не си била добра майка, просто си ме разбрала погрешно. Той е… — Том прокара ръка по врата си, изненадан за сетен път колко малко знае за Кент Арънс. Той я погледна и махна с ръка. — Кент е мечтата на всеки учител. Добри резултати, планове за колеж, широк спектър от извънучилищни интереси… предполагам, че е мечтата и на всеки родител.

— Да, така е.

Том продължаваше да стои до един кашон, а тя до друг. По време на разговора им нейната неприязън сякаш се стопи, но и двамата се чувстваха все така неловко.

— Записах го в католическо основно училище.

— Католическо — каза той, докосвайки разсеяно гърдите си, сякаш оправяше вратовръзката си.

— То му даде солидна основа.

— Да… да, разбира се.

— И спортът също много му помогна… а престоят му в Остин беше много успешен.

Известно време той остана загледан в нея, разбирайки, че тя се оправдава, без да има причина за това. В съзнанието му се оформи един важен въпрос, но той се поколеба, преди да го зададе.

— А баба му и дядо му? — не успя да се въздържи Том.

— Имах само баща, но той почина преди девет години и живя тук, в Минесота. Кент малко го познаваше. Защо питаш?

— Аз имам баща, който е все още жив. Той живее на по-малко от десет мили оттук.

За момент настъпи мълчание.

— О, разбирам — каза тя и отпусна ръце, но без да отмества поглед, задавайки въпроса: — Чичовци? Лели?

— Един чичо и една леля, плюс трима братовчеди. А от твоя страна?

— Имам тук една сестра, но Кент и нея не познава добре. Не може да се каже, че семейството ми посрещна с възторг новината, че имам извънбрачно дете и възнамерявам да го отгледам сама.

Напрежението си казваше думата. Том почувства болка в гърба и раменете, върна се в трапезарията и се отпусна тежко на един стол. Моника остана права, а той седеше мълчалив. Малко по-късно тя въздъхна и също се върна на масата.

— Не зная как е най-правилно да постъпим сега — призна Моника.

— Нито пък аз.

На далечния строеж блъскаха чукове и стържеха триони, а в това време мъжът и жената седяха мълчаливо на масата и се опитваха да измислят някакъв разумен финал на тази среща.

— Що се отнася до мен — рече тя, — аз искам всичко да си остане така. Той не се нуждае от теб… наистина.

— Аз искам същото, но продължавам да се питам кое е по-честно спрямо него.

— Да, зная.

Отново настъпи мълчание. Опряла лакти на масата, Моника зарови лице в дланите си и изведнъж избухна.

— Да бях се обадила предварително в твоето училище! — Тя разпери широко ръце. — Но как, за бога, да предположа, че работиш тук? Аз дори не знаех, че искаш да ставаш учител, камо ли пък директор! Ние не сме си разказвали житейски истории през онези няколко часа, докато бяхме заедно, нали?

За малко той остана със затворени очи и изпънати рамене. Сетне се изправи и взе решение.

— Засега всичко си остава, както си беше. Той има всичко необходимо, за да свикне с новото училище и да си спечели нови приятели. Ще му кажем едва когато се наложи. Междувременно ще

правя, каквото мога за него. Ще се погрижа да влезе във футболния отбор, но предполагам, че този въпрос вече е уреден. Когато дойде време да кандидатства в Станфорд, ще му напиша препоръчително писмо и необходимостта от стипендия ще отпадне. Възнамерявам да поема и разходите му в колежа.

— Ти не го познаваш, Том. Аз също бих могла да заплатя образованието му, но той не желае това. Тази стипендия му е необходима, за да докаже сам на себе си, че може да я получи, и аз реших да не му преча.

— Е добре, ще има време да обсъждаме тези неща през учебната година. Но чуй ме… ако се случи нещо, ако имаш нужда от нещо, каквото и да е то… непременно ела при мен, обещаваш, нали? Просто се отбий в кабинета ми. При мен непрекъснато идват родители и затова никой няма да си помисли нищо.

— Благодаря, но надали ще се наложи.

— Добре тогава… Чувствам се толкова…

— Толкова какво?

— Не зная.

— Виновен?

— Да, и това също, но има и друго… трудно ми е да го определя… чувствам се някак разкъсан. Сякаш има нещо друго, което мога да направя, но не зная какво е то. Ще си тръгна оттук, училището ще започне и аз ще го виждам всеки ден, но няма да мога да кажа на никой, че е мой син. По дяволите, Моника, това е наказание. Зная, че съм си го заслужил, но все пак е наказание.

— Не искам той да научи. Наистина не искам.

— Странно, че той все още не се е досетил. Когато влезе в кабинета ми, аз започнах да го изучавам съвсем открито и приликата едва не ме накара да се строполя от стола си.

— Той няма основание да подозира каквото и да било и затова не може да предположи нищо.

— Да се надяваме, че си права. — Том рязко се изправи и Моника стана, за да го придружи до входната врата. Там те се спряха в неловко мълчание, сякаш се чувстваха задължени да си разменят няколко приятелски думи, с които да смекчат усещането за хлад. Това че бяха напълно непознати, нямаше никакво значение, защото ги свързваше един седемнадесетгодишен син.

— Значи си инженер в 3М.

— Да, в отдел проучвания и рационализации. Работя над усъвършенстването на електронната свръзка с телефонната система „Бел“. Прототипът се конструира в момента и тестовете ще се проведат тук, в Минесота. След като свършат, ще остана в проекта до създаването на производствена система и излизането на първите образци на пазара.

— Да… впечатлен съм. Очевидно Кент е наследил таланта си като математик от теб.

— А ти не си ли добър в математиката? — попита тя.

— Не бих могъл да конструирам електронна свръзка, ако това имаш предвид. Аз обичам децата, приятно ми е да работя с тях, да ги наблюдавам как през тези три години в гимназията се превръщат от неуверени юноши в умни, образовани и зрели хора, готови да се изправят пред света и да го предизвикат на борба. Това е, което обичам в работата си.

— Е — рече тя, — в такъв случай Кент е наследил нещо и от теб. Той умее да контактува с хората.

— Да, забелязах това.

Те стояха там, опитвайки се да си кажат още нещо мило, но не можаха да измислят нищо повече.

Накрая тя отвори вратата. Том се извърна и й стисна ръката.

— Е, желая ти всичко добро — рече той.

— На теб също.

Те отдръпнаха ръцете си. Том почувства едно почти необяснимо нежелание да си тръгне от този дом, отнасяйки онова, което бе научил тук.

— Извинявай — каза Том.

Тя сви рамене.

Те стояха на вратата, неспособни да намерят подходящите думи за раздяла.

— Е, трябва да вървя.

— Да, и аз трябва да разопаковам багажа си.

— Между другото, къщата ти е чудесна. Приятно ми е да знам, че Кент живее тук.

— Благодаря.

Той се обърна и заслиза по бетонните стъпала, които се виеха надолу до колата му. Когато стигна до автомобила и отвори вратата, Том погледна назад, за да види дали Моника вече се е прибрала.

Той беше твърде развълнуван, за да си отиде направо вкъщи. Потегли към училището и спря близо до входната врата, на която имаше малка метална табелка с надпис: „МИСТЪР ГАРДНЪР“.

Тренировката по футбол бе свършила в пет и половина и следобедният автобус бе откарал играчите. Дали Роби се е прибрал с него. Откакто купи колата на децата, те се чувстваха много нещастни, ако се наложеше да ползват автобуса, както бяха правили в продължение на години, и това често забавляваше Том и Клер.

Входната врата се затвори след него с познатото съскане и потракване. Вътре усети мирис на блажна боя и това още веднъж му напомни колко малко внимание е обърнал на работата си днес, когато до началото на учебната година оставаха броени дни. Някъде в дъното училищните пазачи продължаваха да боядисват коридорите. Те щяха да работят търпеливо до единадесет вечерта и така всеки ден до първия понеделник на септември, когато беше Денят на труда. Един от тях си подсвиркваше „Ти огряваш живота ми“. Песента отекваше в коридорите и подейства неочаквано успокоително върху Том.

Том извади ключовете си и отключи вратата, която водеше към празната дирекция. Вътре цареше блажена тишина. Секретарките ги нямаше. Телефоните бяха безмълвни. Всички светлини бяха угасени, с изключение на дежурната лампа в далечния ъгъл. Част от кашоните вече бяха разтребени. Някой дори бе изчистил синия килим с прахосмукачка.

Том щракна осветлението в кабинета си, остави картона на Кент Арънс на бюрото и се обади в спортния салон.

— Боб, Том Гарднър е. Какво мислиш за новото момче?

— Я не се занасяй. — Том чу как столът на Горман изскърца под тежестта му. — След като го видях, се запитах къде греша с моите?

— А поговори ли с него?

— Разбира се, че поговорих. Мозъкът му сече така, че направо ми се искаше да каже и нещо глупаво.

— Може ли да играе?

— Дали може да играе? Ама че въпрос!

— Значи е в отбора?

— Не само че е в отбора, но имам и чувството, че той ще е искрата, която ще ни донесе шампионската купа тази година. Той знае как да следва указанията, да обработва топката и да избягва защитниците. Момчето е истински състезател и освен това е във великолепна форма.

— Е, това е добра новина. Ето, благодарение на момчета с планове за колеж и достатъчно сиво вещество в главата, правят нашата училищна система да изглежда добра. Радвам се, че си го приел в отбора, Боб. Благодаря ти.

— А аз ти благодаря, че ми го доведе, Том.

След разговора с Горман Том продължи да размишлява, задаваше си куп въпроси: какво ще се случи през тази учебна година, какви промени ще настъпят в живота му заради онова, което бе научил днес.

Той имаше още един син. Умен, атлетичен, красив, вежлив и както изглежда, щастлив седемнадесетгодишен син. Колко е странно да откриеш това в средата на житейския си път.

Телефонът звънна и той подскочи виновно, сякаш човекът, който го търсеше, можеше да отгатне мислите му. Беше Клер.

— Здравей, Том. Ще се прибереш ли за вечеря?

Той се постара гласът му да прозвучи весело:

— Да, да. Веднага тръгвам. Ти ли докара Роби?

— Прибрал се е с Джеф. — Джеф Морхауз беше най-добрият приятел на Роби и негов съотборник.

— Е, добре. Бях му казал, че няма да бъда тук до края на тренировката, но все пак се наложи да се отбия в училището. След няколко минути ще си бъда вкъщи.

На излизане от дирекцията Том остави зеления картон на Кент Арънс на бюрото на Дора Мей, за да бъде прибран в картотеката.

Том и Клер Гарднър живееха в същата двуетажна къща, колониален стил, която бяха купили, когато децата бяха три и четиригодишни. Днес дворът изглеждаше добре и все още бе запазил своята лятна зеленина: балсамовите дръвчета на Клер бяха нацъфтели в качетата от червено дърво покрай стълбите.

Колата беше в гаража, а таратайката на децата — стар, ръждясал сребрист чеви — беше паркирана непосредствено зад нея. Том спря на площадката вляво, излезе и заобиколи колата на Клер на път към задния вход.

Той сложи ръката си на валчестата дръжка, но се забави да я завърти и да застане пред семейството си след всичко, което бе научил днес и за което те нямаха никаква представа.

Той имаше незаконен син.

Децата му имаха брат.

Преди осемнадесет години той бе изневерил на бъдещата си бременна съпруга, когато до сватбата им оставаше една седмица.

Какво ще стане с неговото щастливо семейство, ако те научат някога истината?

Той мина през всекидневната, влезе в кухнята и открилата се пред него картина го преизпълни с обич — жена му и децата му го очакваха да се присъедини към семейството си и всичко наоколо ухаеше на вкусна храна.

Челси слагаше масата. Роби стоеше до отворения хладилник и ядеше студен кренвирш, а Клер пълнеше хамбургери до печката.

— Сложи и малко туршия, Челси. Роби, а ти престани да ядеш тези кренвирши! Вечерята е готова. — Тя погледна през рамо, усмихна се и продължи работата си.

— О, здрасти, Том.

Той застана зад гърба й, прегърна я и я целуна по врата. Той беше топъл и миришеше на нещо неопределено на парфюм „Пашън“ и училище. Тя се спря, като държеше в едната си ръка лъжица, а в другата хамбургер, и изви глава, за да го види.

— Боже мой — каза тя тихо, отвръщайки му с тайна усмивка. — Два пъти в един ден?

Той я целуна продължително по устните и Роби каза:

— Това пък какво означава?

— Тази сутрин ги хванах да се мляскат в класната стая на мама — намеси се Челси. — И това не беше някакво прозаично мляскане. Той я беше награбил цялата. И знаеш ли какво — този уикенд те заминават някъде и ще оставят дядо при нас.

— Дядо!

— Сядайте двамата — нареди Клер, освобождавайки се от прегръдката на Том и поднасяйки чиния с топли сандвичи на масата. — Баща ви предложи да отидем на кратка екскурзия, преди да започнем училище и да се побъркаме от работа. Нали нямате нищо против?

— А защо да не останем сами?

— Защото си имаме правило. Том, би ли извадил морковите и целината от хладилника.

Всички седнаха на масата. Роби сложи три хамбургера в чинията си, преди да подаде подноса на сестра си.

— Какво прасе! — рече тя.

— Ти да не си тичала цял следобед на футболното игрище!

— Да, но и аз отхвърлих доста работа в дома на Иърин. Репетирахме овациите.

— Чудо голямо — каза той пренебрежително.

— Днес май нещо не си в настроение.

— Хайде да не говорим за това. Може би си имам причина.

— О… каква причина?

— Татко знае, нали, татко? Някакво момче идва в града, не си прави труда да се появи на игрището, докато ние вече цяла седмица се съсипваме от тренировки в тази жега, шляе се по терена и повтаря провлачено с южняшки акцент: „Да, сър, не сър“, а треньорът заявява: „Включен си в отбора“.

Том и Клер бързо се спогледаха, преди той да попита:

— Това създава ли ти някакви проблеми, Роби?

— Ами да, треньорът Горман го пуска да играе нападател.

— А защо да не го пусне?

Роби се вторачи в баща си, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Ами защото Джеф играе нападател.

Том си взе един хамбургер.

— Тогава Джеф просто ще трябва да играе по-добре от Арънс, нали?

— О, стига, татко! Джеф играе тук още от първи курс!

— И това автоматично му дава право да бъде нападател дори ако някой играе по-добре от него?

Роби завъртя възмутено очи.

— Боже, направо не мога да повярвам.

— Аз също не разбирам какво става с теб, Роби. Ти винаги си бил за отбора. Ако новият е добър, тогава всички вие ще играете по-добре, знаеш това.

Роби спря да дъвче и впери поглед в баща си. Ъгълчетата на устните му бяха оранжеви от соса барбекю. Две червени петна избиха по чистите му гладки бузи. Челси отмести поглед от брат си към баща си. Тя взе чашата си с мляко, отпи една глътка и попита.

— Кое е това ново момче все пак?

Том остави сандвича си и каза:

— Името му е Кент Арънс. Идва от Остин, Тексас.

— Готин ли е? — попита тя.

Том потръпна, лицето му пламна, докато търсеше откровен отговор. В това време Клер седеше, облегната на стола си, и не се намесваше в разговора, но слушаше внимателно.

— Да, много е симпатичен — отвърна Том, сякаш целеше нещо с този отговор.

Силно възмутен, Роби промърмори „Боже“ и се скри зад чашата си с мляко. После я тръсна на масата и каза:

— Надявам се, че не очакваш да го влача с мен всеки път, когато излизам с приятели, татко.

— Ни най-малко. Просто очаквам от теб да бъдеш учтив и да се отнасяш с него така, както ти би искал да се отнасят с теб, ако беше нов ученик.

Роби избърса устата си със салфетка, бутна стола си назад и стана от масата, взимайки мръсните си чинии. С целия си вид той искаше да покаже на семейството си своето негодувание от разговора тази вечер.

— Знаете ли, понякога наистина ми е ужасно неприятно, че съм син на директор. — Той сложи чинията и чашата си в машината за миене на съдове и излезе.

Когато вратата се затвори след него, Клер каза:

— Том, какво става?

— Нищо. Заведох новото момче на футболното игрище, за да го представя на Боб Горман и помолих Роби да го запознае с приятелите си, това е всичко.

— Това изобщо не е в стила на Роби — рече Клер.

— Зная. Но Джеф Морхауз винаги е бил важна фигура на игрището, а новото момче според мен представлява заплаха за него. Естествено е Роби да изпитва неприязън към Кент, след като застрашава позициите на най-добрия му приятел.

— Това може да е полезно за Роби. Така ще научи нещо.

— И аз мисля така. Виж какво, за уикенда… ще имам грижата да се обадя на татко, а ти провери дали можеш да намериш някое хубаво място, където би искала да отидем, съгласна ли си?

Том и Клер станаха едновременно и тръгнаха към мивката.

— Мисля да се посъветвам с Рут — каза Клер. — Тя и Дийн непрекъснато ходят по разни хотелчета.

— Добра идея.

Застанал зад нея, загледан в извивката на гърба й, Том бе обзет от растяща паника. Никога нищо не бе застрашавало брака им, но сега опасността бе надвиснала над главата му и го ужасяваше.

— Клер? — каза той, когато тя се изправи.

— Ъ? — В този момент жена му правеше три неща едновременно: беше протегнала ръка да вземе кърпата за съдове, развърташе крана и изплакваше мивката с топла вода. Том обви врата й с длан и я накара да спре. Тя се извърна и вдигна очи към него, мокрите й ръце бяха все още опрени на мивката. Искаше му се да й каже „Обичам те“, но изведнъж му се стори, че това негово желание е продиктувано по-скоро от паника, отколкото от нещо друго.

В този момент Челси стана от масата и тръгна към мивката с мръсните съдове.

— Какво има, Том? — прошепна Клер, взирайки се в угрижените му очи.

Той доближи устни до ухото на Клер и промълви нещо, което беше твърде далеч от истинските му мисли:

— Какво ще кажеш да си облечеш нещо по-секси за събота вечер?

Когато Том излезе от кухнята, Клер го изпрати с поглед. На устните й трепна краткотрайна усмивка, а в съзнанието й един тревожен глас продължи да повтаря: *Какво има, Том? Какво има, Том?*

ТРЕТА ГЛАВА

Клер прекоси двора на съседната къща на Рут Бишоп и почука на отворената врата:

— Рут, тук ли си? — Половин минута по-късно Клер надникна в антрето и извика отново: — Рут? — Никакви гласове, тракане на съдове или други признаци, че семейство Бишоп вечеря. През отворената врата на гаража се виждаше колата на Рут, но колата на Дийн я нямаше. Клер почука отново. — Рут? — извика тя.

Най-сетне Рут се появи вляво откъм спалните. Изглеждаше смачкана и унила. Дългите й, гъсти кестеняви коси, трудно поддаващи се на контрол, сега стърчаха във всички посоки като филизи на лоза. Под зачервените й очи имаше виолетови торбички. Гласът й беше по-дрезгав от обикновено.

— Здравей, Клер.

Клер я погледна и каза:

— Какво се е случило?

— Не зная още със сигурност.

— Но ти си плакала.

— Влез.

Клер тръгна след Рут към кухнята.

— Имаш ли възможност да поостанеш? — попита Рут.

— Разбира се. Само ми кажи какво се е случило.

Рут извади две чаши и ги напълни с лед и севън-ъп, без да попита Клер дали иска. Тя постави напитките на масата и седна с отпуснати рамене.

— Мисля, че Дийн има връзка с друга жена.

— О, Рут, не. — Клер хвана ръката на Рут и леко я стисна.

Плъзгащата се стъклена врата беше отворена и през нея Рут гледаше неутешимо към беседката от червено дърво, построена около едно доста голямо кленово дръвче. Сините й очи се напълниха със сълзи и тя прокара пръсти през оплетените си коси. После подсмръкна и заби поглед в чашата си.

— Нещо става. Просто го чувствам. Всичко започна миналата пролет, когато със Сара ходихме у мама. — Рут и сестра й Сара бяха отишли във Феникс, за да прекарат една седмица при родителите си, които по това време си купуваха къща в Сън сити.

— Какво точно започна?

— Малки неща… промени в навиците, нови дрехи, дори и нов афтършейв. Случваше се да разговаря с някого по телефона от спалнята и щом ме видеше, веднага затваряше. Когато го питах кой е, той отговаряше: „Един човек от службата“. В началото не обръщах кой знае какво внимание на това, но тази седмица на два пъти ми звъняха по телефона и мълчаха, и двата пъти бях сигурна, че има някой, защото се чуваше музика. А миналата вечер ми каза, че само ще прескочи до магазина да си купи батерия за часовника и когато се прибра, аз проверих километража на колата. Бе изминал двадесет и пет мили и бе отсъствал близо час и половина.

— А ти попита ли го къде е ходил?

— Не.

— Е, не мислиш ли, че е трябвало да го направиш, преди да си правиш прибързани заключения.

— Не смятам, че си правя прибързани заключения. Миналата вечер не беше за първи път. Той е различен.

— О, стига, Рут, това са само косвени доказателства. Мисля, че трябва да го попиташ къде е бил миналата нощ.

— Ами ако наистина е бил с някоя друга?

Клер, която никога, нито за миг не се беше усъмнила в съпруга си, през целия им брак, се изпълни със съчувствие към приятелката си.

— Всъщност ти не искаш да научиш истината, това ли е, което се опитваш да ми кажеш?

— А ти би ли искала?

„Да, наистина, бих ли искала?“ — замисли се Клер. Въпросът оказа върху нея неочаквано въздействие. Рут и Дийн бяха женени дори по-отдавна, отколкото те с Том. Те имаха две деца, които учеха в колеж, почти изплатена къща, вила наблизо и брак без никакви явни проблеми, доколкото бе известно на Клер. Нещата при тях бяха почти както при нея и Том. Самата идея, че един толкова стабилен брак може да се разпука по шевовете, тревожеше Клер. Тя можеше да си

представи какъв ужас изпитва Рут и колко силно е желанието й да не научи нищо повече.

— Да, мисля, че бих искала — отвърна тя. — Мисля, че бих искала да узная истината, за да се намери изход от проблема.

— Не, лъжеш се. — Резкият отговор на Рут сепна Клер. — Просто си мислиш, че би искала, защото не се е случило на теб. Но ако някога те сполети същото, ще се чувстваш по-иначе. Ще се надяваш, ако наистина има нещо, той да дойде на себе си и да скъса с нея, без никой от двама ви да отвори дума за това.

— Значи това си решила. Да се преструваш, че всичко е наред, и да мълчиш?

— О, боже, Клер, не знам. — Рут закри лице с длани, като зарови пръсти в разрошените си коси. — Той си боядисва косата. Разбираш ли това? — Тя вдигна глава и повтори войнствено: — Той си боядисва косата и ние всички се шегуваме с него, но защо прави това? Аз определено нямам нищо против посивелите му кичури и му го казах. Не е ли странно да се занимава с подобни неща?

Наистина беше странно, но Клер реши, че ако се съгласи, това още повече ще потисне приятелката й.

— Струва ми се, че тази година беше тежка и за двама ви около заминаването на Чад за колежа. Децата вече не са у дома, средната възраст наближава — това е един труден период за всеки.

— Но някои хора го преодоляват, без да си имат любовници.

— Недей, Рут, не казвай това. Не знаеш дали е истина.

— Веднъж миналата седмица той не се прибра за вечеря.

— И какво от това? Ако обвинявах Том в изневяра всеки път, когато не се прибере за вечеря, бракът ни щеше да рухне още преди години.

— Това е друго. Неговата работа го задържа в училището и ти знаеш, че той има основателни причини да закъснява.

— Но аз все пак съм принудена да му се доверявам в голяма степен, не е ли така?

— Е, аз пък вече не мога да се доверявам на Дийн. Прекалено много неща в поведението му ми се струват нелогични.

— Говори ли с някого за това? С майка си? Със Сара?

— Не, единствено с теб. Не искам семейството ми да научи. Знаеш колко много обичат те Дийн.

— Имам едно предложение.

— Какво е то?

— Планирай един уикенд. Заведи го на някое романтично място, където ще бъдете само двамата и ще можеш да направиш нещо за… е, добре, за възраждането на брака ви.

— Преди излизахме извън града доста често, но и в това отношение нещата се промениха.

— Защото той винаги е поемал инициативата да те изненада. Може би вече се е уморил и сега е твой ред.

— Да не би да ме обвиняваш за…

— Не, не те обвинявам. Просто ти казвам, че трябва да положиш известно усилие. Колкото по-дълго сте живели заедно, толкова повече усилия ще са необходими, така е при всички ни. Всяка сутрин виждаш същото познато лице на съседната възглавница, същите познати тела, тук-там вече отпуснати, същият рутинен секс, когато се любите. А има и по-лош вариант, когато изобщо не се любите. Как са нещата при вас в това отношение?

— Зле, особено откакто децата не са вече у дома.

— Ето, виждаш ли?

— Вината не е в мен.

— Сигурна ли си? — Клер забеляза раздразнението на Рут. — Недей сега да преминаваш в отбрана. Просто помисли си, това е всичко, което се опитвам да ти кажа, и за бога, говори с него. Къде е той сега?

— Записа се в един спортно-оздравителен курс… и това е поредната новост! Съвсем ненадейно ти заявява, че трябва да влезе във форма, и се записва в някакъв си клуб. Или поне твърди, че ходи там.

— Защо не се записа и ти?

— Защото не искам. Чувствам се уморена след работа. Не желая да се забивам в някакъв отвратителен салон и да се трепя още един час, след като цял ден съм била на крак.

Макар Клер и Рут да бяха добри приятелки, Клер далеч не беше сляпа за недостатъците й. Рут беше упорита жена и често отказваше да приеме истината, дори когато бодеше очите й. Беше самодоволна като съпруга и Клер отдавна си мислеше, че приятелката й гледа на мъжа си като на нещо дадено. Беше склонна да спори, когато според Клер трябваше да слуша, какъвто беше сегашният случай.

— Рут, чуй ме. Сега е моментът да застанеш до Дийн, а не срещу него. Бъди с него при всяка появила се възможност и — кой знае? — може пък членството ти в този клуб да донесе онази освежителна струя във взаимоотношенията ви, да не говорим пък колко по-добре ще се чувстваш, спортувайки.

Рут въздъхна и отпусна рамене.

— Ох, не знам…

— Просто помисли за това. — Клер си тръгна и Рут я изпрати до вратата, където двете жени се прегърнаха. — Кой знае? Може пък да грешиш за Дийн. — Клер не намери сърце да отвори дума за онова, за което бе дошла тук. Как да помоли Рут да й препоръча някое хубаво място за излет, когато бракът й отиваше по дяволите? Вместо това тя реши да се обади на някоя от колежките си.

Когато Клер се прибра у дома, Том беше отишъл в училището, за да се опита още веднъж да разреши загадката с изчезналите учебници по английски.

Малко след десет вечерта, докато Клер се съблечаше и се готвеше да вземе душ, Том влезе в спалнята, затвори вратата след себе си, облегна се на нея и се загледа в жена си с ленив интерес.

— Здрасти… значи се прибра — каза тя, дори без да се обръща. — Намери ли липсващите учебници?

— Май не. Предполагаме, че са ги изхвърлили направо от рампата, където са били доставени.

— О, Том. И какво смяташ да правиш сега? — Не последва отговор. Клер се спря, преди да събуе панталоните си, погледна назад през рамо и сетне попита по-меко: — Какво смяташ да правиш сега?

— Ще използваме миналогодишните. — В гласа му липсваше какъвто и да било интерес по въпроса за изгубените учебници.

Те останаха загледани един в друг и въпреки разстоянието, което ги делеше, тя почувства вълнението му.

— Какво има? — попита Клер и на устните й трепна усмивка. — Гледаш ме по един такъв начин, още откакто си се прибрал.

— Какъв начин?

— Както навремето, когато си устройвахме срещи.

Той се усмихна, пристъпи към нея и започна да измъква ризата от панталона си.

— Ще се къпеш ли? — попита Том, когато главата му изчезваше под пуловера.

— Имам нужда от един душ — отвърна тя, продължавайки да се съблича. — В стаята ми беше ужасно горещо, а пък и аз мразя разопаковането. Изключително мръсна работа.

Том хвърли ризата си настрани и разкопча токата на колана си, наблюдавайки я как събира дрехите си, наведена и гола, миг преди да тръгне към банята. Той тръгна след нея, борейки се с ципа на панталона си, и я зърна в момента, когато тя пускаше душа; единият й крак все още се виждаше зад отворената врата, а останалата част от тялото й бе придобила смътни очертания зад матовото стъкло.

Водата барабанеше по стъклото и плискаше, преди Клер да влезе под душа. Том я съзерцаваше през стъклената преграда, фигурата й приличаше на потрепващ пастелен призрак, който от време на време вдигаше лице и ръце нагоре, завърташе се бавно и прокарваше длани по гърдите си, наслаждавайки се на водата.

Той се съблече и се присъедини към нея.

Клер отвори очи при докосването му.

— О… здравей, палавнико — каза тя със зноен глас, улавяйки настроението му с онази непосредственост, която винаги бе обичал у нея.

— Здравей. — Струйките вода се стичаха по допрените им тела под формата на буквата Y. — Не сме ли се срещали някъде преди?

— Ммм… тази сутрин, в гимназията „Хюбърт Х. Хъмфри“, в стая двеста тридесет и две?

— О, да, точно така.

— И после още веднъж до мивката в кухнята, около шест и половина вечерта.

— Значи това си била ти? — Бедрата му се притиснаха в нейните.

— Да, това бях аз… онази, която днес на два пъти целуна при доста особени обстоятелства.

— Особени?

— Е, поне първия път. Трябва да признаеш, че е доста странно за разумен човек като теб да се нахвърли върху една жена посред

работния ден на работното й място.

— Просто загрявам за уикенда, това е всичко. — Той се пресегна слепешком, напипа сапуна и започна да я гали с него по гърба. — Клер застана неподвижно със затворени очи, простенвайки от удоволствие.

Том сапуниса гърдите й, дръпна я към себе си и впи устни в нейните, целувката им бе също така хлъзгава, както и сливането на телата им. Когато свършиха, той я докосваше вътре, където я бе докосвал хиляди пъти, научавайки тайните й предпочитания.

— Избра ли място за уикенда? — прошепна Том.

— Да. А ти обади ли се на баща си?

— Да. Ще дойде.

Той отметна мокрите коси от лицето й, ухапа лекичко крайчеца на лявата й ноздра, горната й устна, после долната. Държейки изящния й врат в едната си ръка, Том я целуваше, сякаш облизваше буркан с мед, а в това време топлата вода се плискаше по телата им и багреше кожата им в червено.

Притиснал устни в нейните, той я попита:

— И така, къде отиваме?

Тя се отдръпна назад, обви врата му с ръце и после се притисна до него.

— Обадих се на Линд Уонамейкър и тя ми каза за едно място в Дълуут. Готов ли си да караш до Дълуут?

— По дяволите, готов съм още сега да потегля за Хаваите, ако поискаш това от мен.

Те се засмяха и смехът им ги накара да се почувстват непринудено, както се чувстваха през всичките тези години, смях, който ги свързваше, преди да тръгнат към спалнята.

— Хайде да излезем оттук и да се избършем — рече Том.

Докато стояха встрани от душа, на четири стъпки един от друг, подсушавайки гърбовете, коремите и краката си, техните погледи се срещнаха, после се разделиха и отново се срещнаха. Двамата се изкискаха едновременно с нетърпение и очакване. Преминавайки през познатата предварителна любовна игра, те бяха убедени в едно: *Този път ще бъде хубаво.*

И наистина беше.

И двамата останаха доволни, сексуално и емоционално, защото през първите години от брака им те бяха се научили как да постигат

такова удовлетворение. Разговаряха. Четяха. Понякога се проваляха, друг път успяваха. Но с течение на годините разбраха, че не всеки сексуален акт може да бъде толкова пълен, колкото тазвечерният.

— При мен беше истински динамит — каза тя след това, после въздъхна, претърколи се по гръб и затвори очи.

— И на мен така ми се стори. А вероятно и на децата също.

Клер отвори бързо очи.

— Нали не съм викала много?

— Не, след като ти затиснах устата с възглавницата.

Те още веднъж се разсмяха и отново се прегърнаха, при което лицето й легна на гърдите му, а брадичката му потъна в нейните коси.

— Е, да речем, че не си била толкова тиха.

— Зная, но, поне направих опит да синхронизирам моите изблици с ритъма на стереоуредбата на Роби.

От съседната стая се чуваха приглушените звуци на рок музика, с която Роби всяка вечер се приспиваше.

Клер въздъхна и се сгуши по-плътно до гърдите на Том.

— Замислял ли си се някога колко прекрасно ще бъде, когато един ден те си отидат и останем сами в къщата?

— Да… прекрасно и ужасно.

— Зная. — Те лежаха мълчаливи, смаяни колко бързо наближава това време.

— Две години — каза тя с нотка на тъга, — по-малко от две години.

Той погали ръката й и я целуна по косите. Тя чуваше сърцето му да тупти утешително до ухото й.

— Но поне ще имаме нас двамата. Не всеки има такъв късмет.

— О? — Том се дръпна малко назад, предупреден от тона й, че нещо я тревожи.

— Рут смята, че Дийн й изневерява.

— Така ли?

— Тя събира доказателства. Те са до голяма степен косвени, но това не й пречи да вярва, че е права.

— Струва ми се, че аз самият не бих се изненадал, ако е така.

— Наистина ли?

— Дийн и аз също сме добри приятели. Той никога не ми е казвал нищо директно, но някои факти ми дават основание да си

мисля, че в известен смисъл е изгубил интерес към брака си, след като момчетата постъпиха в колеж.

Някой почука на вратата на спалнята им и Том подръпна завивката нагоре.

— Влез — каза той, без да освобождава Клер от прегръдката си.

— Здрасти. — Челси надникна в стаята, един поглед й беше достатъчен, за да се ориентира в ситуацията и затова повтори стеснително: — О… здравейте. По дяволите… извинете ме за безпокойството.

— Всичко е наред. — Том се поизправи и се облегна на възглавниците. — Влез, скъпа.

— Исках само да ви кажа, че се обажда мисис Берлатски. За утре не им достигат деца, които да посрещат новите ученици и тя се сетила за мен. Но забрави да ми каже по кое време.

— Единадесет и половина в библиотеката.

— Чудесно. Е… лека нощ. — Тя се усмихна на двамата си родители и тъкмо излизаше, когато Том извика:

— Ей, Челси? — Лицето й се появи отново на вратата и тя застана в очакване. — Благодаря ти за помощта, скъпа.

— Няма защо. Лека нощ, татко. Лека нощ, мамо.

— Лека нощ — отвърнаха те едновременно и сетне си размениха одобрителни погледи. — Прекрасно дете, нали? — рече той.

— Можеш да се обзаложиш. Ние отгледахме две прекрасни деца и в това няма никакво съмнение.

Когато влезе в стаята си, Челси смъкна тафтените панделки от плитките си. Те бяха хванати една под друга зад наежения й бретон, който се разпиля като фойерверк над лицето й. Тя отметна косите си назад, облече си нощницата и легна в тъмното, като си мислеше, усмихвайки се за баща си и майка си. Те все още го правеха — тя беше абсолютно сигурна. Това не беше нещо, за което би ги попитала, но нямаше и нужда. Челси можеше да влиза в спалнята им, без да чука, а тази вечер рамото на майка й беше голо и те се бяха сгушили един в друг, сякаш нещо се беше случило.

Тя се замисли за половия акт и се зачуди как ли е възможно да изпълниш подобно нещо с финес. Колко често го правеха омъжените

хора и как подхождаха към него? Може би просто си казваха нещо? Или пък го вършеха автоматично през дните, в които са флиртували, какъвто беше случаят с родителите й днес? Челси знаеше, че те понякога се къпят заедно и веднъж, когато беше на тринадесет години, ги беше хванала да го правят, но тя толкова се уплаши, че могат да я видят как ги наблюдава през стъклената врата на банята, че се обърна и побягна оттам, преди да я забележат.

Сексът… тази страшна сила. Напоследък все повече мислеше за него, особено след като най-добрата й приятелка Иърин й довери, че през това лято тя и Рик стигнали до крайност. Но до този момент Челси не бе ходила с никого толкова дълго, колкото Иърин и Рик. О, имаше, разбира се, момчета, които бе харесвала и на няколко пъти бе изпитвала вълнение и изкушение. Но никога не бе стигала дотам, че да се колебае дали да не направи *Голямата Гадост* (както тя и Иърин наричаха секса от години).

Лежейки в леглото си през тази топла августовска нощ, стая до стая с брат си, който най-сетне бе изключил тихата музика по радиото, знаейки, че родителите й са от другата страна на коридора, а новите й маратонки в шкафчето, Челси Гарднър тръпнеше от предусещането за една прекрасна учебна година и си пожела нито едно момче да не бъде толкова важно за нея, че да си изгуби ума по него — поне докато е в гимназията. Тя искаше да постъпи в колеж, да направи кариера, да има брак като този на своите родители. Тя искаше дом и семейство като тяхното, където всички се обичаха и уважаваха. Челси знаеше, че има един сигурен начин да изгуби всичко това — ако се заплетеше с някое момче и забременееше.

Можеше да почака. И щеше да чака.

А междувременно беше благодарна, че всяка вечер си ляга с усещането за сигурност и със съзнанието, че има най-прекрасното семейство на света.

На другата сутрин Том осъзна, че мислите му постоянно летят към Кент Арънс. Докато се бръснеше, парфюмираше и вчесваше, той установи, че се взираше в отражението си в огледалото, за да се убеди колко много Кент прилича на него. Нещо в него се промени, откакто момчето влезе в съзнанието му, усещаше, че го стяга сърцето,

изпитваше вълнение, породено отчасти от опасения, отчасти от радост. Той имаше още едно дете, трето дете, различно от двете, които познаваше, дете, което щеше да внесе нова комбинация от гени в бъдещето; то щеше да постигне различни неща, да отиде на различни места и може би един ден щеше да има и внуци. Фактът, че Кент не го познаваше като баща, засилваше безпокойството му. Откритието само по себе си имаше висока стойност и в същото време будеше у него дълбока тревога при мисълта за неизвестността, която го очаква след появата на Кент в живота му.

Към единадесет и половина, когато новите ученици се събраха в библиотеката, Том тръгна за срещата с такова голямо нетърпение, че дори пулсът му се ускори. Да влезеш в една стая и да видиш един седемнадесетгодишен младеж, знаейки предварително с абсолютна сигурност, че е твой син…

Стегни се, Том. Не отивай направо при него, не го изучавай прекалено дълго, не го фаворизирай открито; в залата ще има и други преподаватели.

И наистина неколцина от тях вече се бяха събрали и посрещаха учениците близо до вратата, когато Том пристигна. Там бяха библиотекарката мисис Хаф, заместник-директорката Норийн Олтман, трима училищни съветници, сред които Джоан Берлатски, и половин дузина учители и инструктори. Няколко ученици, които днес изпълняваха ролята на гидове, също стояха близо до вратата.

Том ги поздрави, но веднага затърси с очи Кент Арънс.

Откри го без усилие, момчето стърчеше с половин глава над останалите. Облечен в лятна синя карирана риза с ясно очертан ръб на ръкавите, Кент стоеше до една лавица за книги и прелистваше някакъв том, тъмнокосата му глава беше наведена, а раменете му изглеждаха внушително широки.

Моят син, помисли си Том, сърцето му запрепуска, лицето му грейна.

Кент вдигна очи, усети, че го наблюдават и се усмихна.

Том също се усмихна и тръгна към него, докато Кент връщаше книгата на мястото й.

— Здравейте, мистър Гарднър. — Той протегна ръка.

— Здрасти, Кент. Как мина срещата ти с треньора Горман? — Толкова е пораснал, мислеше си Том, учудвайки се за пореден път на

великолепните обноски на младежа. Стисна ръката му и усети силно вълнение. Ако съществуваше такова нещо като бащина любов, Том я изпита в момента, когато докосна ръката на сина си: безсмисленият прилив на емоции, който придружава самата идея за бащинство.

Ръкостискането беше кратко.

— Включих се в отбора като нападател.

— Това е добре. Радвам се да го чуя.

— Благодаря ви много, че ме заведохте на игрището и ме представихте на треньора. Това много ми помогна.

Двамата все още разговаряха, когато влезе Челси Гарднър и поздрави усмихната няколко от преподавателите.

Мисис Берлатски каза:

— Здравей, Челси. Много ти благодаря, че ни помогна днес.

— О, няма защо. Нищо не ми костваше.

— Вземи си от сладките и нещо безалкохолно.

— Благодаря, мисис Берлатски. — Челси погледна към масата със закуски в средата на стаята и тръгна натам. Беше облечена в къса бяла пола с цепка и обикновена розова блуза с презрамки, сякаш отиваше да играе тенис.

Кожата й беше загоряла. Гримът беше прост. Дългите до раменете коси бяха хванати високо горе с шноли. Бретонът не стърчеше както обикновено. Тя се движеше бързо и подвижно като тенисистка. Стигна до масата. Взе една кутия с изстудена оранжада и огледа присъстващите, докато отваряше капачето. Тъкмо отпи една глътка, когато забеляза баща й да разговаря с един висок, тъмнокос и красив ученик, когото не бе виждала преди. Кутията с оранжада се откъсна бавно от устните й.

Виж ти, помисли си тя и веднага тръгна към тях.

— Здравей, татко — каза Челси с широка усмивка.

Том се извърна, потуляйки мрачните си страхове, породени от появата на дъщеря му. Когато тя надникна в спалнята им вчера и съобщи, че са я поканили за днешното събитие, той не можа да измисли никакъв логичен претекст да я помоли да не идва. Така или иначе, това щеше да бъде безсмислено: срещата й с Кент Арънс не можеше да бъде отлагана безкрайно.

Том отпусна ръка върху рамото й и каза:

— Здравей, скъпа. — Но Челси дори не го гледаше. Тя бе съсредоточила вниманието си върху Кент, удостоявайки го със своята лъчезарна, сърдечна усмивка.

— Това е дъщеря ми Челси. Тя е второкурсничка в това училище. Челси, Кент Арънс.

Челси бързо протегна ръка.

— Здравей.

— Здрасти — каза той, докато се ръкуваха.

— Кент е от Остин, Тексас — намеси се Том.

— О, значи ти си този, за когото татко вчера говореше по време на вечеря.

— За мен? — Кент погледна Том, изненадан, че е станал предмет на разговор в дома на директора.

— Вкъщи често разговаряме за училището по време на вечеря — обясни Том. — Нали разбираш… като сме и четиримата в тази сграда.

— Четиримата?

— Жена ми също преподава тук, английски.

— О… разбира се, това е мисис Гарднър. Тя ще бъде моя учителка — досети се Кент.

— Значи си по системата хонърс[1]?

В този момент мисис Берлатски взе микрофона и заговори:

— Добро утро на всички! Който иска, може да си вземе закуски и напитки и после ще ви помоля да седнете, за да започнем.

— Ще ме извините, но трябва да се срещна и с други хора — каза Том и се отдалечи.

— Искаш ли нещо за пиене? — обърна се Челси към Кент. — Или бисквита?

— По-скоро нещо газирано.

— Какво да бъде? Аз ще ти донеса нещо.

— О, не е необходимо.

— Това ни е работата, трябва да накараме новите ученици да се чувстват комфортно. Днес аз съм един от официалните посредници. Какво искаш за пиене? — Челси вече бе тръгнала към масата.

— Пепси — извика Кент след нея.

Тя се върна малко по-късно и му подаде една изстудена кутия.

— Благодаря — рече той.

— Няма защо. Хайде да седнем.

Те седнаха на една от масите с напитките си и преди да успеят да си кажат нещо, мисис Берлатски взе отново микрофона и започна програмата.

— Искам да поздравя всички нови ученици с добре дошли в гимназията „Хюбърт Х. Хъмфри“ и да благодаря на онези, които дойдоха днес като партньори. Ние наистина оценяваме помощта ви. За информация на всички онези, които не ме познават… аз съм Джоан Берлатски, един от училищните съветници. — Тя представи останалите присъстващи преподаватели, завършвайки с Том. — … И накрая искам да представя на всички вас мистър Гарднър, вашия директор, който е тук, за да ви поздрави официално.

Челси наблюдаваше баща си, който тръгна към микрофона. Тя засия от гордост, както винаги, когато го видеше да изпълнява задълженията си като директор. Макар много деца да го наричаха с обидни имена и да пишеха за него отвратителни неща по стените на тоалетните, това бяха главно наркоманите, злосторниците и неудачниците. Приятелите й бяха категорични, че баща й е чудесен човек, който е готов да направи всичко за учениците си, и го харесваха. Освен това той не беше надебелял като някои мъже на средна възраст. Том беше все още строен и се обличаше с вкус, въпреки че днес бе с жълта спортна риза с къси ръкави и тъмнокафяви памучни панталони, за да могат новите ученици да се отпуснат. И тя знаеше, че баща й постига целта си, докато говори по микрофона с приятно изражение на лицето, обхождайки стаята с очи.

— Добре дошли на всички. Сега тук са между петдесет и шестдесет души, които през лятото са се преместили от други училищни райони и щати. Сигурно всички вие се питате какво представлява нашето училище, как ще минават петте учебни дни, а някои от вас ще идват и вечер. Днес сме се събрали, за да отговорим на въпросите ви, да ви разведем из сградата, да ви разкажем за учебната и спортната програма… да ви дадем възможност да ни опознаете, както и ние вас.

Един след друг Том и другите учители запознаваха новодошлите с въпросите за отсъствията, основните дейности през годината, времето за хранене, документите за освобождаване от занятия, противопожарните упражнения, правилата за паркиране и какво ли не

още. Треньорите говориха за изискванията си, за щатската гимназиална лига в Минесота и за спортната програма на „Х.Х.Х.“.

След като въпросите и отговорите приключиха, мисис Берлатски каза:

— Сега ще ви освободим. Към всеки от вас ще бъде прикрепен водач, който ще ви покаже сградата. Ние сме разработили програма за партньорство, която да помогне на новите ученици да не се чувстват чужди и още от първия ден да станат част от училищната общност. Вашият партньор ще ви помага не само днес, но и през целия ви първи месец. А сега ще помоля всички онези, които пожелаха да бъдат партньори, да станат.

Челси се изправи, огледа другите, които бяха на крака, и дискретно махна с два пръста на неколцина от приятелите на Роби.

Мисис Берлатски продължи:

— Всеки от новите ученици трябва да си избере един от доброволците и след това ще започне обиколката на училището.

Учениците започнаха да стават и сетне се чу тътрене на крака.

Том взе микрофона.

— Деца, помнете… кабинетът на мисис Олтман и моят са винаги отворени. Ние сме директорите на това училище, но това не означава, че сме недостъпни. Чувствайте се свободни да идвате при нас или съветника ви, по какъвто и да е проблем, по всяко време. А сега ви желая приятна обиколка на училището. Ще се видим във вторник, рано сутринта.

Когато Кент Арънс стана, Челси каза:

— Е, вярно е, че не съм от големите, но аз ще бъда твой партньор, ако нямаш нищо против. — И после побърза да добави: — Искам да кажа, че повечето от големите искат да им партнират техни връстници, но доброволците от горните класове се оказаха недостатъчно и затова повикаха и мен. Освен това аз не съм момче и не мога да ти покажа съблекалните, но няма да има никакъв проблем с другите места.

— Аз вече видях съблекалните, така че благодаря. Да тръгваме.

Том Гарднър забеляза дъщеря му да извежда Кент Арънс от библиотеката и усети пристъп на паника. Челси му махна за довиждане и той отвърна на поздрава й. Но ръката му бавно се отпусна до тялото му, докато ги наблюдаваше да излизат през вратата. *Това не*

означава нищо, помисли си той. *Джоан й се обади за днешната среща и тя просто случайно дойде при мен, докато разговарях с него. И те просто случайно седяха един до друг. Челси винаги е мислила за училището, а това е просто едно допълнително извънучебно задължение, което тя пое, защото знаеше, че по този начин ще зарадва майка си и мен.*

Това не означава нищо.

Но усещането за уплаха остана.

— Баща ти е чудесен човек — каза Кент, излизайки след Челси от библиотеката.

— Благодаря ти. И аз мисля така.

— Но сигурно е интересно баща ти да е директорът на училището.

— Всъщност това донякъде е удобно. На вратата на шкафа в неговия кабинет има огледало и татко ми позволява да държа там лак за коса и маша, така че да мога да си оправя косата, когато поискам. Дадени са ни и някои привилегии в кухнята за следучилищните занимания. Искам да кажа, че понякога се налага да оставам след училище за тренировки или някакви други вечерни занятия, без да имам време да се прибера вкъщи. В такива случаи слагам вечерята си в хладилника на трапезарията. Но най-готиното е, че ние винаги знаем какво става в училище, защото и мама, и татко разговарят за това у дома.

— Както сте разговаряли за мен вчера вечерта?

Тя му хвърли кос поглед, докато вървяха надолу по коридора.

— Бяха казани само хубави неща, уверявам те. Направил си му много добро впечатление.

— И той много ми хареса — каза Кент и малко по-късно добави: — Но не му го казвай. Не искам да излезе, че му се подмазвам.

— Няма. — Тя го поведе към една врата. — Това ще бъде класната ти стая през първия срок. Здравейте, мистър Пери.

— О, Челси… здравей.

Докато влизаха от стая в стая, Кент каза:

— Всички те познават. Сигурно доста често изпълняваш такива задачи.

— Обичам да го правя, а освен това на мама и на татко им е приятно да виждат как се включваме в училищните работи. Те не ни позволяват да се занимаваме с друго, преди да се дипломираме.

— Нито пък на мен.

— Първо образованието.

— Да, според майка ми то е най-важното.

— Значи ти също обичаш училището.

— Всичко ми се отдава лесно.

— Ще продължиш ли в колеж?

— В „Станфорд“, надявам се.

— Аз все още не съм си избрала нещо конкретно, но съм сигурна, че ще постъпя някъде.

— Мама казва, че „Станфорд“ подготвя най-добрите инженери, а пък аз искам да играя и футбол и по този начин изборът ми изглежда логичен.

— Значи ще станеш инженер?

— Да, също като мама.

— А баща ти?

Кент направи кратка пауза, преди да отговори:

— Мама никога не е била омъжена.

— О! — Челси се опита да скрие изненадата си, въпреки че се почувства. Тя бе чувала термина „нетрадиционно семейство“ в продължение на години — родителите й използваха речника на училищните съветници — но мисълта за една майка, която никога не е била омъжена, я шокира.

Настъпи неловко мълчание и след това Кент каза:

— Но мама се погрижи да имам всичко, което ми е необходимо.

Въпреки това пояснение Челси се изпълни с дълбоко съчувствие: колко ли е ужасно да нямаш баща! Вкъщи тя бе чувала толкова много мрачни истории за деца от разбити семейства, с почернен живот, разкъсвани между двамата си родители; за това как разводите се отразяват негативно на емоционалното състояние на учениците и на успеха им в училище; за това как някои деца плачат в кабинетите на съветниците, разказвайки за проблемите си вкъщи.

Имаше ли нещо по-тъжно от един дом без баща?

— Хей, слушай. — Тя леко докосна Кент по ръката. — Може би не трябва да казвам това, но татко беше искрен, когато спомена, че

вратите на дирекцията са винаги отворени. Той наистина е добър човек и обича учениците. Ако някога имаш нужда да поприказваш с някого, отбий се при него. А по въпроса за разговорите между него и мама… те не споделят с нас доверителни неща. Каквото и да си кажете двамата с татко, то ще си остане между вас. Приятелите ми смятат, че той е направо страхотен.

На Челси й се стори, че веждите на Кент за кратко се сключиха, сякаш искаше да се оправдае за нещо.

— Казах ти… мама е такъв човек, че един родител ми беше достатъчен.

В гласа му бе настъпила промяна: тя беше права… той наистина беше готов да защитава семейството си. Челси вдигна очи към него и изпита странното усещане, че вижда някой, когото познава от години, и при това много добре. Може би от основното училище. Но в паметта й не изникна никакво име. Тя никога не бе имала съученици, които да приличат на него, никога не бе играла с момчета, които да приличат на него, дори още преди да тръгне на училище. Но Челси го харесваше и от него като че ли наистина лъхаше искреност.

— Е, значи си късметлия. Ела, ще те заведа в стаята на майка ми, но трябва да те предупредя нещо за нея. Повечето учители тук нямат нищо против да се обръщаш към тях с първите им имена, но при мама не е така. Тя е мисис Гарднър за всички ученици и никога не забравяй това.

Клер Гарднър вдигна очи от бюрото, когато Челси въведе новия ученик в кабинета й и през ума й прелетя същата мисъл: *Кое е това момче? Аз съм го срещала и преди.*

— Здрасти, мамо. Това е един от новите ти ученици, Кент Арънс.

— О, да. Том ми разказа за вас вчера. Здравей, Кент.

— Здравейте.

— Ти идваш от Тексас.

— Да, госпожо, от Остин.

— Много красив град. Бях там на семинар. Много ми хареса.

Докато те разговаряха, Челси се поотдалечи и обиколи стаята на майка си, спирайки се както винаги пред галерията от фотографии в рамки върху шкафа зад бюрото. Това бяха всичките й предишни

ученици, едни от тях позираха в академични мантии и шапки, обгърнали рамото й с ръка, други бяха в театрални костюми, трети показваха дипломите си, а имаше и такива, които носеха булчински рокли и смокинги или дори държаха бебета. Майка й беше една от онези учителки, които децата обичаха и никога не забравяха, а тези снимки — нейната награда — Клер съхраняваше като скъпоценна изложба с гордост и любов.

Излизайки от стаята на майка си, Челси каза:

— Чао, мамо. Ще се видим вкъщи.

В коридора Кент се обърна към нея:

— Е… какво мога да кажа… майка ти също е чудесна.

— Да. Късметлийка съм — отвърна Челси. Докато вървяха заедно, тя се върна на предишната тема: — Слушай… — рече тя — струва ми се, че те разстроих, когато те попитах за баща ти. Не исках. Нали разбираш, просто предположих. Едно нещо научих покрай моите родители, че не трябва да се правят никакви предположения за семействата, защото в наши дни има всякакви семейства и аз зная много случаи, при които самотният родител се справя по-добре от двама родители. Извинявай, нали ще ми простиш?

— Всичко е наред — рече той, — забрави за това.

Те продължиха обиколката си и Челси се почувства по-добре. Тя му показа пресцентъра, медицинския кабинет, трапезарията и разсадника, където през хубавите дни учениците се хранеха на маси за пикник.

Когато обиколиха всичко, тръгнаха към входната врата, която беше оставена отворена, за да прониква топлият вятър в сградата. Момичето и момчето се спряха на една метална решетка и постояха там, докато течението си играеше с дрехите и косите им.

— Е, зная, че да се сменя училището е неприятна работа — каза Челси, — но се надявам да свикнеш бързо.

— Благодаря. Благодаря ти и за обиколката.

— О, няма защо… не ми костваше нищо. — Последва пауза. Мълчанието подсказваше съвсем ясно, че и двамата са се чувствали добре заедно. — Имаш ли с какво да се прибереш вкъщи? — попита тя.

— Да, закарах мама на работа и взех колата й.

— О, е добре тогава… — Нямаше причина да забавят раздялата. — Къде работи тя?

— В 3М.

— А къде живеете?

— В един нов квартал „Хавиленд хилс“.

— О, там е много хубаво.

— А ти къде живееш?

— Натам. — Тя посочи с ръка. — Няколко мили по-нагоре. Там е къщата, в която е минал почти целият ми живот.

— Е, добре… — Той махна с ръка към огрения от слънцето паркинг. — Мисля, че е време да тръгвам.

— Да, и аз също. Но преди това ще се отбия при татко да му кажа довиждане.

— Е… тогава до вторник сутринта, може би.

— Ще намина да те видя преди първия час, за да разбера дали имаш нужда от нещо.

— Добре… — Кент се усмихна. — Би било чудесно.

— Желая ти приятен уикенд.

— На теб също. И още веднъж ти благодаря.

Кент се извърна и тръгна, а тя го изпрати с поглед, усещайки вибрациите от стъпките му по металната решетка, преди да закрачи по тротоара откъм сенчестата страна на сградата. Очите й последваха силната му здрава фигура към осветения от слънцето паркинг, където той отключи и влезе в един наситено лазурен автомобил. Тя чу запалването на двигателя и после видя колата да дава назад и да се отдалечава бавно по пътя.

Какво в Кент Арънс я караше да стои тук и да го наблюдава как си отива? Неговото лице. Какво лице! Тя не можеше да се освободи от мисълта за него, нито от нелепото чувство, че го е виждала и преди. Какво правеше тук? Нима е възможно да въздиша по едно момче, което познава само от два часа и петнадесет минути.

Тя пропъди Кент Арънс от мислите си и тръгна към дирекцията, за да каже довиждане на баща си.

---

[1] Система на преподаване, при която учителят не упражнява пряк контрол върху учениците. — Бел.прев. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Образът на отдалечаващия се Кент Арънс, увлечен в разговор с дъщеря му, се вряза в съзнанието на Том, който се върна от библиотеката в кабинета си, за да намери папката с документите на момчето на бюрото си.

Той я погледна, пое си дълбоко въздух и го издиша с издути бузи, чувстваше се емоционално изтощен, още преди да я отвори. Докосна грубата й корица, после вдигна очи и видя Дора Мей на пишещата си машина точно срещу бюрото му.

Том прекоси кабинета, затвори вратата, сетне се върна при бюрото си и без да сяда, отвори папката.

Най-отгоре върху голямата купчина документи имаше снимка на сина му от детската градина. Сърцето му се сви, тази снимка на малко усмихнато момче с раирана тениска, ситни зъбки, кафяви очи и дълъг бретон, извит по средата, откривайки онзи характерен кичур коса. Дълго се взираше в нея, преди да я вземе. Лицето приличаше толкова много на неговото на тази възраст. Опита се да си представи как момчето се втурва в кухнята, за да съобщи, че е намерило стоножка или носи в ръката си снопче глухарчета. Какъв ли е бил тогава този малчуган? Сега Кент беше толкова учтив и възпитан, че на Том му беше трудно да свърже детето от снимката с порасналия голям ученик. И в този момент го обзе тъга, безмерна тъга, че никога не го е познавал като момче. Обзе го и чувство на вина, че е отсъствал като баща.

Том обърна снимката и на гърба й видя печатни букви, надписани много отдавна от някой учител: „Кент Арънс, детската градина“.

После идваше и собственоръчният почерк на Кент, разкривени, но четливи печатни букви, изписани с тъп химически молив: *Кент Арънс, Кент Арънс, Кент Арънс* — и така по цялата лява страна на един бележник със сини редове. Следваше лист хартия, на който уменията на Кент от детската градина бяха изброени едно под друго с безупречен почерк, отново от някой учител.

„Знае адреса си.
Знае телефонния си номер.
Знае датата си на раждане.
Знае ляво и дясно.
Знае дните на седмицата.
Може да си връзва обувките.
Може да рецитира Клетвата за вярност.
Може да пише името си: Кент Арънс.
(Това име отново е написано от самия Кент.)“

После идваше отчетният му картон от детската градина, на който пишеше: „Основно училище «Херитидж», Ди Моин, Айова“. В него имаше серия от ченгелчета, всички до едно в графата „издържал“.

Отдолу формуляр с бележки от родителските срещи. Майка му беше присъствала и на двете. Текстът на една от първите бележки бе следният: „Може да казва азбуката и да я пише с печатни букви. Печатни цифри до 42. Добри познания за числата. Не знае какво е овал. Случаят с дъвката“.

Том се зачуди какъв ли е този случай и се почувства измамен, че никога не е узнал за него. Навярно нито Кент, нито майка му си го спомняха, както и много други неща в тази папка.

Вътре имаше и други ученически снимки и всеки път познатите черти го караха да изпитва изненада, тъга и родителски чувства, твърде подобни на обичта, която хранеше към законните си деца. Том ги разглежда дълго време. През годините начинът на подстригване се променяше, но кичурът оставаше неизменен.

Папката съдържаше и резултатите от различни тестове — тестът Отис за шесто ниво, Калифорнийският тест за седмо и тестът за професионална ориентация от девето, който съвсем ясно показваше, че интересите на момчето са съсредоточени в точните науки и математиката. Бяха включени също и сведения за физическата му годност, в които се посочваше колко коремни преси и изтласквания е направил и постиженията му в дългия скок. Учителката му от пето ниво бе написала: „Свири превъзходно от прима виста“, и в края на годината: „Бог да бди над теб. Ще ни липсваш на всички“. (По това

време Кент бе учил в основното училище „Света Схоластика“ и името на неговата преподавателка бе сестра Маргарет.)

От документите от гимназията личеше, че е ученик, харесван от учителите си. Обобщенията от края на годината бяха винаги близки по дух: „Образцов ученик. Чудесен младеж, обичан от наставниците си. Работи упорито и има определени цели. Отличен материал за колеж“.

Бележките му бяха предимно отличен и много добър. Спортният му атестат свидетелстваше, че е стопроцентов състезател и миналата година се беше записал да тренира футбол, баскетбол и лека атлетика.

Очевидно беше, че не само Кент бе образцов ученик — неговата майка бе образцов родител. Папката беше пълна с потвърждения, че тя редовно бе посещавала родителските срещи през годините му в училище. Там имаше и ксерокопие от нейно писмо до учител на име Манк, едно безспорно доказателство за уважителното й отношение към училището.

> „Уважаеми мистър Манк,
>
> Краят на учебната година наближава и реших, че вие трябва да научите каква радост беше за Кент да бъдете негов учител. Синът ми не само научи от вас много неща за геометрията, той безкрайно ви уважава и като личност. Благодарение на намесата ви в случая с мексиканското момче, което постоянно е било дискриминирано от треньора по лека атлетика, вие станахте герой в неговите очи. Признателна съм ви, защото с вашия пример вие послужихте като модел на поведение в днешния свят на западащи ценности.“
>
> Моника Арънс

Като човек, работещ в сферата на образованието, Том Гарднър знаеше колко рядко пристигат подобни положителни отзиви. Повечето родители ги обсипваха с дъжд от оплаквания, а похвалите бяха като капка в морето. За пореден път си помисли, че Кент Арънс бе случил на изключително добра майка.

Но това не повдигна настроението му.

След като прегледа цялата папка, Том се загледа в последната снимка на Кент, като изпита растящо отчаяние, сякаш той е бил отхвърленият родител, а не Кент отхвърленото дете. После опря лакът върху отворената папка и погледна през прозореца към яркозелената трева в разсадника.

Трябва веднага да кажа на Клер.

Тази мисъл го ужаси. Той бе спал с друга жена седмица преди сватбата им, докато Клер беше бременна с първото им дете. Това щеше да я убие, без значение колко е стабилен бракът им сега. И веднъж, след като разкрие истината, тя ще тегне над тях завинаги. А ако Клер не преглътне обидата и изгуби безвъзвратно доверието си в него, какво ще стане с брака им? В най-добрия случай ще последва период на огромно емоционално напрежение и какво ще обясни тогава на децата си? Трябва просто да признае вината си и да я изкупи — това беше логичният отговор, защото Том вече чувстваше, че гузната му съвест ще го тласка към емоционален срив, докато крие истината в себе си.

Но след като размисли, той реши, че сега не е най-подходящият момент да й каже. Ще направи това през уикенда. Какъв по-добър случай от този, когато двамата са на романтичен излет съвсем сами? Дали няма да го приеме по-лесно в една ситуация, която укрепва силата на брака им?

Том отклони поглед към снимките върху перваза на прозореца. От това разстояние образите изглеждаха смътни, но той ги познаваше толкова добре и чертите на усмихнатите лица бяха ясни в съзнанието му. Сетне спря очите си върху Клер, питайки се дали съществува и най-малката възможност да я изгуби, когато тя научи истината.

Не ставай глупав, Гарднър. С това ли се изчерпва твоята вяра в брака ти? Просто й кажи и го направи бързо.

Ами желанието на Моника Арънс?

Той се вгледа отново в снимката на Кент. Момчето имаше право да знае кой е баща му. Причините за това бяха десетки и те вариаха от чисто практически съображения до емоционални, от бъдещи здравни въпроси до проблема с бъдещите му деца. Кент в края на краищата имаше природени брат и сестра и взаимоотношенията им можеха да продължат в бъдеще. Децата му щяха да бъдат братовчеди на тези на Роби и Челси. Кент и Роби щяха да бъдат чичовци, а Челси леля. Самият Кент имаше жив и здрав дядо, който можеше да даде много на

всичките си внуци, да бъде техен приятел, да им разказва фамилната история и да им помага както в случая с този уикенд. А когато след години Кент изгуби единствения си законен родител? В такива моменти подкрепата на братята и сестрите означава много. Честно ли беше да му отнема правото да знае, че има брат и сестра, щом е бил лишен от шанса да ги има чрез майка си?

Докато Том си блъскаше главата какво да прави, телефонът иззвъня. Беше Дора Мей.

— На телефона е представител на Ротарианския клуб, който се интересува дали ще могат да използват спортния салон на училището през идната пролет за набиране на средства.

— И какво по-точно ще правят там?

— Ще организират баскетболен мач в чест на някаква знаменитост.

Том сдържа въздишката си. Отново политика. Един евентуален отказ щеше да извика отрицателен отклик и въпреки това последния път, когато бе казал „да“ на американския клуб „Кенъл“, техните кучета създадоха истинска суматоха, оставяйки не само лоша миризма, но и трайни следи по паркета; последваха оплаквания от директора по спорта и уредниците.

Том затвори папката на Кент Арънс и вдигна телефона, за да се заеме с едно от стотиците си административни задължения, които понякога подлагаха на изпитание търпението му и нямаха нищо общо с образованието.

Новата къща на Арънсови бавно изплуваше изпод кашоните и кутиите, скупчени на височина почти човешки бой, когато товарната кола потегли обратно. В четвъртък следобед, след като тя и Кент се прибраха, тя постави две кутии с китайска храна на плота на кухнята и отиде да се преоблече в спалнята си. Когато малко по-късно се върна, облечена в домашната си дреха, Кент стоеше пред отворената стъклена врата с ръце в задните джобове на джинсите си, загледан към незатревения заден двор и строящата се къща.

— Защо не извадиш чинии? — надникна тя през вратата, която свързваше кухнята с трапезарията.

Кент сякаш не я чу. Тя отвори шкафа, извади чинии, сребърни прибори, две подложки от лико и ги постави на масата в трапезарията, на която имаше свеж букет от кремави лилии. Във всекидневната мебелите бяха вече по местата си.

— Къщата започва да придобива приличен вид — отбеляза Моника, върна се в кухнята за белите кутии, след което ги сложи на масата. Когато ги отвори, във въздуха се разнесе аромат на готвено месо и зеленчуци. Кент продължаваше да стои с гръб към нея, взирайки се някъде навън. — Кент? — рече тя, озадачена от неговата необщителност.

Мина още време и едва тогава той се извърна бавно, което й подсказа, че нещо тревожи сина й.

— Какво има?

— Нищо — отвърна той разсеяно и седна на масата отпуснато, което при тийнейджърите често означаваше: „Прочети мислите ми“.

— Случило ли се е нещо днес?

— Не. — Той гребна една огромна лъжица ло мейн[1] и сетне й подаде кутията, без да я погледне в очите.

Тя си сипа и заговори едва когато чиниите бяха пълни и Кент вече се хранеше.

— Сигурно ти липсват приятелите? — попита тя.

В отговор Кент сви рамене.

— Нали?

— Да не говорим за това, мамо.

— Да не говорим за какво? Аз съм ти майка. Ако не можеш да разговаряш с мен, тогава с кого? — Той продължи да яде, без да я погледне, но Моника се протегна, покри с длан лявата му ръка и каза тихо: — Нали знаеш какво е най-тежко за един родител? Казваш ми „нищо“, а аз знам много добре, че има нещо. Защо не споделиш с мен?

Той стана рязко, докосвайки леко облегалката на стола си, и тръгна към кухнята, за да си налее чаша мляко.

— Искаш ли и ти? — попита Кент.

— Да, благодаря.

След малко той се върна с две чаши и седна на масата, а Моника през цялото време непрекъснато го наблюдаваше. Кент изпи половината от млякото си и остави чашата на подложката.

— Днес се запознах с едно наистина хубаво момиче… всъщност тя е дъщеря на мистър Гарднър. Беше ми водачка при обиколката на училището и нали знаеш как става, когато двама души се срещнат — задават си въпроси в желанието си да бъдат учтиви. Попита ме дали имам намерение да продължа образованието си в колеж и аз й отговорих, че искам да стана инженер като майка ми. И така от дума на дума тя се поинтересува и какъв е баща ми.

Вилицата на Моника застина във въздуха. Тя спря да дъвче и се втренчи в Кент разтревожено. Когато успя да преглътне, храната едва не заседна в гърлото й.

Кент продължи да говори, изучавайки яденето в чинията си.

— Много време измина, откакто смених последното си училище и трябваше да се сприятелявам с нови деца. Като че ли съм забравил колко е трудно да дадеш някакъв отговор на познатите си, когато те попитат за баща ти.

Моника се раздвижи и се съсредоточи над храната си.

Кент си помисли, че майка му се опитва да избегне тази тема, но после тя каза съвсем спокойно:

— Какво те попита?

— Дори не помня, като че ли стана дума какво работел баща ми. Но този път ми се стори много трудно да кажа, че нямам баща. И съм сигурен, че тя доста се смути от това, че ме е попитала.

Моника остави вилицата, избърса устните си и взе чашата с мляко, но вместо да отпие от нея, погледна навън през прозореца.

Кент каза:

— Предполагам, че не искаш да те питам каквото и да било за него, нали?

— Да, мисля, че да.

— Защо?

Тя го стрелна с поглед.

— Защо точно сега?

— Не зная. Причините са много. Защото съм на седемнадесет години и съвсем неочаквано този въпрос започва да ме безпокои. Защото сме отново в Минесота, където си живяла, когато съм се родил. Той е оттук, нали?

Моника въздъхна и отново погледна през отворената стъклена врата, но не отговори.

— Нали?

— Да, но е семеен и има деца.

— А знае ли за мен?

Моника стана и занесе чиниите си към кухнята. Кент я последва и продължи да упорства:

— Хайде, мамо. Имам право да науча това. Той знае ли за мен?

Тя вече изплакваше чинията си под течащата вода, когато отговори:

— Аз не му казах, когато ти се роди.

— Значи ако научи за мен, това ще му създаде известни неудобства, така ли?

Тя се извърна с лице към него.

— Кент, обичам те. Аз те исках, винаги съм те искала, още от момента, когато научих, че съм бременна. Но моята бременност изобщо не ми попречи. Аз продължих да работя за осъществяването на целите си и бях щастлива, че има за кого да работя. Това не е ли достатъчно за теб? Не бях ли добра майка?

— Не става дума за това. Въпросът е, че ако имам баща, който живее някъде в този град, може би е дошло време да се срещна с него.

— Не! — извика тя.

В настъпилата тишина той се вгледа в нея, страните й бяха поруменели.

Осъзнавайки грешката си, Моника притисна устните си с ръка. В очите й се появиха сълзи.

— Моля те, Кент — каза тя много по-меко, — не сега.

— Защо?

— Защото така.

— Мамо, вслушай се в разума си — рече той, понижавайки глас.

— Моментът е неподходящ и за двама ни. Ти си… е добре, виж, това преместване в нов град, ново училище, нови приятели… тези неща са ти достатъчни. Защо да се обременяваш и с този проблем точно сега?

— Смятала ли си, че никога няма да поискам да науча истината, мамо?

— Не зная какво съм смятала. Аз просто… мислех си… е, добре, мислех си, че едва когато станеш достатъчно голям, за да имаш свои собствени деца, може би тогава.

Той я погледна въпросително с кафявите си очи.

— Ще ми разкажеш ли нещо за него?

— Не зная много.

— Ти никога не си поддържала връзка с него след раждането ми?

— Да, така е.

— Но сега той живее тук.

— Мисля… че да.

И тя за първи път излъга сина си.

Кент я погледна спокойно, докато в ума му се лутаха безброй въпроси.

Сетне той каза тихо:

— Мамо, искам да се запозная с него.

И на всичко отгоре тя знаеше, че той има това право. Освен това сякаш самата съдба ги бе събрала с баща му на едно място с единствената цел да ги срещне. Възможно ли е да съществува някаква неизвестна енергия, когато двамата са заедно, тайнствена обмяна на неутрони и протони в атмосферата да подсказва на Кент, че баща му е някъде наблизо? Може би повикът на кръвта е толкова силен, че създава условия за някаква загадъчна телепатична връзка между двамата? Ако не е така, защо Кент упорства с въпросите си?

— Кент, не мога да ти кажа сега. Примири се за момента.

— Но, мамо…

— Не! Не сега! Обещавам, че ще ти кажа. Ще го направя, но трябва да ми имаш доверие. Времето сега не е подходящо.

Тя видя студения израз на лицето му; после той се извърна и тръгна към стаята си.

Кент затръшна вратата, макар от дете да знаеше, че вратите не трябва да се затварят по този начин, после се хвърли на леглото и сключи ръце под главата си. През мъглата от сълзи на гняв той се вторачи в тавана.

Тя нямаше право да крие истината от него! Никакво! Той е личност! Нима не е така? А всяка личност има двама родители и голямата част от онова, което тя представлява, чувства, вярва и мечтае, води началото си именно от тях. Всички хора на този свят знаят кой ги е създал, с изключение на него! Това не е честно! И тя го знаеше, иначе би връхлетяла тук да му се скара, че е тръшнал вратата.

През целия му живот тя се опитваше да му компенсира липсата на баща и през целия си живот той се беше преструвал, че това няма значение. Но не беше така и той искаше да знае истината. Тя е имала баща и не знае как се чувства едно дете в основното училище, когато всички рисуват картини на семействата си, а на неговата има само две фигури. Тя не знае как се чувства едно дете, когато някое от момчетата разказва, че баща му е сложил нови дръжки на колелото му, че го е завел на риба или му е показал как се стреля с бойна пушка. Кент си спомняше едно момче от Айова на име Боби Джанковски, чийто баща беше непрекъснато с него, учеше го да играе бейзбол, водеше го по лагери на открито, помагаше му да си прави коли от щайги и да се състезава с тях. А веднъж, когато училището беше затворено заради снежните виелици, бащата на Боби построи снежна крепост с прозорци от плексиглас и мебелировка от сняг. Сетне взе един фенер и остави децата да си играят вътре, след като се свечери, а когато едно от тях попита дали могат да спят в крепостта със спални чували, мистър Джанковски каза: „Защо пък не?“. Всички момчета, с изключение на Кент пробваха как се спи в тази крепост. Разбира се, час по-късно те се прибраха по домовете си, но майката на Кент отсече „Не!“ и отказа да разговаря повече. Оттогава до днес Кент бе убеден, че ако имаше баща, той не би му отказал. Той никога не прости на майка си, че не му позволи да поспи в снежната крепост. Сега, когато беше вече голям, Кент си даваше сметка, че всички онези майки и татковци са знаели много добре, че момчетата няма да издържат дълго на студа… но шансът да участва в това приключение, макар и за час — това му липсваше най-много.

Боби Джанковски: най-щастливото момче, което Кент бе срещал.

И днес, това момиче Челси…

Когато баща й я прегърна и я представи на Кент, когато тя сподели колко е горда с него и как всичките й приятели смятат, че той е чудесен човек… по дяволите, майка му никога не можеше да си представи хаоса от емоции, които бликнаха в душата му. Над всичко надделя един болезнен копнеж, примесен с тъга, а днес дойде гневът и категоричната решимост да открие кой е баща му и да се срещне с него.

Средствата, с които щеше да преследва тази цел, нямаха значение.

Уесли Гарднър караше деветгодишен форд пикап на осемдесет хиляди мили и носеше старомодни панталони и омърляна синя рибарска шапка. Препитаваше се главно с месо от щука и елен и обичаше бира преди вечеря. Внуците му го посрещнаха с усмивка, когато влезе в къщата през късния петъчен следобед.

— Здрасти, дядо — приветства го Челси ентусиазирано, озовала се в прегръдката му.

— Здравейте, палавници.

Тя протегна ръка, за да намести очилата му със сребърни рамки.

— Очилата ти пак са се изкривили, дядо. Какво да те правя?

Той свали очилата си и ги хвърли върху кухненския плот, където те рикошираха в кутиите за чай и кафе и се приземиха с дръжките нагоре.

— Е добре, оправи тези пущини тогава. Те винаги безпокоят повече теб, отколкото мен. Роби, виж какво съм донесъл тук за двама ни. — Уесли тикна в ръката на внука си найлонов плик, в който имаше парче бяло месо, навито на руло. — Щука. Ще я сготвим с малко бира и тесто, както я обичаш.

— Щука. Прекрасно. Значи рибата кълве?

— Тази я хванах вчера при пясъчния нанос. Тежеше повече от два килограма. Надявах се да дойдеш през седмицата и да отидем заедно за риба.

— И на мен ми се искаше, но всеки следобед имах тренировки.

— Значи тази година ще обърнете „Блейн“?

Гимназията „Блейн“ беше най-големият съперник на „Х.Х.Х.“

— Ще се опитаме.

— Е, направете го, за бога, защото съм се хванал на бас с Клайд. — Клайд беше брат на Уесли и негов съсед. Те живееха един до друг на брега на Игъл лейк в две къщи, които си бяха построили наскоро след сватбите си. Сега и двамата бяха овдовели и прекарваха времето си седнали на верандите и съзерцавайки езерото или в рибарските лодки.

— Челси, прескочи до пикапа да вземеш доматите, които донесох; там има и няколко пресни картофа. Тази сутрин изкопах първите и мога да заявя, че си ги бива. Ще си приготвим царска вечеря.

Том мина през кухнята, носеше куфар и пътна чанта.

— Здравей, татко.

— Е, и това ако не е Ромео — усмихна се старецът, а когато Клер последва, добави: — А ето я и Жулиета.

Тя го целуна пътьом по бузата.

— Здравей, татко.

— Къде отиват двете влюбени птички?

— В Дълуут.

— Не се тревожете, тук всичко ще бъде наред. Ще държа тези двамата изкъсо. — А на внуците си каза: — Помня веднъж, баба ви беше още жива, та двамата с нея се озовахме на север от Дълуут през сезона на корюшките и пустите му корюшки бяха толкова много, че човек можеше да ги гребе от реката направо с корито. Никога не бях виждал такова нещо. Е, баба ви не си падаше много по корюшки, не обичаше да ги чисти, но тя беше добра жена и все пак дойде с мен. През нощта спахме на палатка, а на другата сутрин, като станах и тръгнах да си обувам обувките, усетих нещо вътре да мърда. Тя бе пъхнала по една корюшка във всяка обувка и като взеха ония ти ми риби да мърдат, аз хвърлих обувките си толкова далече, че корюшките полетяха във въздуха, а баба ви много се смя-я-я. — Той проточи последната дума, разнежен от спомена. — Такива ми ти работи, добра жена беше баба ви. Знаеше как да прави тежката работа лека, а трябва да ви кажа, че да се ловят корюшки никак не е лесно.

Том се върна в кухнята, след като занесе багажа в колата.

— Пак ли разказваш историята за корюшките в обувките, татко?

— Не я разказвам на теб. Хайде, заминавайте и ни оставете тук тримата да си изпържим рибата. Роби, в пикапа има шест кутии с бира. Иди да ги вземеш и ги прибери в хладилника, но остави една навън да замеся с нея брашното.

— Добре, дядо.

— Ние с майка ви май сме готови — рече Том и поведе процесията към алеята, където всички си взеха довиждане. Том и баща му се прегърнаха последни. — Благодаря ти, че оставаш с децата.

— Майтапиш ли се? Ще ми се да можех да правя това по-често. Така се чувствам млад. Желая ви приятно прекарване.

— Благодаря.

— А, Клер — каза Уесли, — ако този не те слуша, просто сложи една риба в обувката му. Мъжът има нужда от време на време да намери някоя риба в обувката си, за да му дойде умът в главата и да си даде сметка каква добра жена има.

Но Том не се нуждаеше от риба в обувката. Той знаеше каква добра жена има и в духа на позабравената традиция я изчака да влезе в колата, държейки вратата отворена.

— О — каза тя, намествайки се. — Това вече ми харесва.

Том затвори вратата и седна зад волана. Те потеглиха и махнаха за довиждане. Клер продължи да маха до средата на улицата, после се облегна на седалката и каза, гледайки нагоре:

— Не мога да повярвам, че наистина заминаваме! — Тя обгърна импулсивно врата на Том с ръка и го целуна по бузата. — Толкова отдавна исках да направим това. Никак няма да съжаляваш за добрата си идея.

Тя прокара пръст по врата му и надолу към разкопчаната яка на ризата, сетне се усмихна на себе си, облегна се назад и се приготви за пътуването.

Те пристигнаха в пристанищния град час преди залез-слънце и веднага откриха хотела. Той се намираше на север от деловата част на града на „Лъндън роуд“, шосе, покрай което бяха засадени дървета. Най-хубавите къщи в този район бяха построени през златните години на Дълуут в началото на века. Хотелчето с двадесет и пет стаи, първоначално дом на заможен минен магнат, бе кацнало високо на един нос над езерото Сюпириър. То бе обградено от дървета и морави, а от пътя го делеше гъста гора и езерце, обитавано от питомни патици. Когато Том и Клер излязоха от колата, патиците вкупом се заклатушкаха към тях и запляскаха с криле в очакване да им подхвърлят нещо.

Вътре ги разведоха из просторната южна гостна, чиито прозорци бяха с оловни рамки и солидни месингови каси; показаха им банята и едно старинно легло, което беше толкова високо, че не би могло да се побере в повечето съвременни домове. Гледката от прозореца вдъхваше страхопочитание. Пред погледа им се откриха шест акра смарагдовозелени морави, а отвъд тях се виждаха високите канари на

брега на езерото. Пристигащите петролни танкери и заминаващите товарни кораби с жито пускаха облачета дим към хоризонта. По периферията на имението растяха вековни борове, а оттатък запуснатия шестдесетгодишен парк имаше терасирани стъпала, водещи към стара овощна градина, а после следваше стълба с перила и стотина стъпала, вкопчена в скалната стена, спускаща се чак до брега на езерото.

Когато съдържателят затвори вратата им, Клер тръгна направо към прозореца, отвори го и си пое въздух с благоговение.

— О!

Откъм сушата духаше лек ветрец, носещ ухание на борове и орлови нокти, които цъфтяха на долната тераса. Тя усещаше с длани студенината на месинговата каса на прозореца, докато облегната на нея, съзерцаваше тържественото спокойствие на гледката.

— О! — каза тя отново, когато Том хвърли ключовете на колата върху тоалетната масичка с мраморна плоча отгоре.

Той застана зад нея и обви раменете й с ръце. *Кажи й*, обаждаше се един вътрешен глас. *Кажи й и свърши с това, за да прекараш добре с нея останалото време тук.* Но ако й разкриеше тайната си, тази почти мистична хармония щеше да бъде разрушена. Тя бе толкова щастлива, че Том не искаше да й причини болка. Нито пък на себе си.

— Да отворя ли виното? — попита той, като си мислеше, че с вино ще му бъде по-лесно да направи признанието си.

— Ммм… да. Вино, дай ми вино — каза тя, ликувайки от щастие, после обви раменете си с ръце и се извърна с лице към него. — Но първо ме целуни.

Той не бе имал друга жена през тези осемнадесет години; колко невероятно беше, че все още изпитваше чувство на вина след толкова време, но сега, след този осъзнат от него грях, ги обгърна една възхитителна емоционална вълна: целувки, вино, съблечане и ласки в леглото само минути след като бяха пристигнали. Онова, което се случи, смая и двамата с необикновената наситеност и сила, и заличи у него мисълта да сподели тайната си.

Когато свършиха, тя каза:

— Предполагал ли си някога, че ще е толкова хубаво, след като минат години?

— Не — прошепна той, едва събрал сили да проговори. — Никога.

— Обичам те.

— Аз също те обичам.

Тя го докосна по лицето.

— И въпреки това си толкова мрачен. Том… какво има? Продължавам да си мисля, че нещо не е наред. Толкова си умислен.

Той й се усмихна, взе ръката й, целуна извивката на пръстите й откъм дланта, после стана от леглото и се върна след малко с напълнени чаши. Том оправи възглавниците си и седна до нея.

— Пия за твое и мое здраве — рече той, — и за добра учебна година.

Те отпиха от виното, той постави чашата си върху сгънатото си коляно и се загледа, взирайки се навън през прозореца отвъд края на леглото, като прехвърляше в главата си различните начини да й каже за Моника и Кент Арънс, ужасен от онова, което трябваше да направи, и убеден, че е длъжен да го стори.

Тя се сгуши близо до него и го погали със столчето на чашата по гърдите.

— Знаеш ли какво бих искала да вечеряме? Нещо китайско. Линда Уонамейкър ми каза, че са били в някакво заведение „Китайският фенер“, където приготвяли страхотни омари по толкова екзотичен начин, че човек оставал очарован. Имаш ли настроение за омари?

Когато не последва никакъв отговор, тя каза:

— Том? — После се отдръпна назад и попита: — Том, слушаш ли ме?

Той се сепна и се изправи в леглото.

— Извинявай, скъпа.

— Питах те дали имаш настроение за китайска кухня тази вечер.

— Китайска кухня… о, разбира се.

— Как ти звучи в такъв случай „Китайският фенер“?

— Великолепно! — отвърна той с преторено оживление. — Направо великолепно.

Но това не я заблуди. Нещо го тревожеше и Клер не знаеше дали да разчовърка този въпрос или да премълчи. Тя се беше сгушила до него и лежеше с глава върху гърдите му.

— Клер…

На вратата се почука.

— Следобедният чай — извика някой. — Ще оставя кошницата до вратата.

Том се претърколи на леглото, за да вземе халата си, и онова, което искаше да каже, остана неизречено.

Те отидоха в „Китайският фенер“ и ядоха някакво екзотично блюдо, сервирано в огромно количество. След това отвориха кифлички с късметчета. Том очакваше Клер да прочете на листчето си: „Вашият съпруг скоро ще ви каже тайна, която ще ви нарани“. Но Том не й каза нищо тази вечер. Той остана да лежи буден с парещата тайна, която помрачаваше радостта му от тази прекрасна екскурзия с Клер. Страхът беше нещо ново за него. Като се изключи онзи случай, когато се отърва на косъм от една автомобилна катастрофа, и времето, когато децата бяха още малки и често се наранява, животът му беше относително спокоен. Нямаше навика да отлага нещата. Самият факт, че беше училищен директор, го принуждаваше да взима решения ежедневно и той правеше това с разум и увереност. Колебанието и страхът разкриваха една нова негова същност, която никак не му допадаше. Всеки път, когато чуеше вътрешния си глас да му заповядва „Кажи й“ и си поемаше въздух да заговори, една по-голяма сила го заставяше да мълчи.

Късно през нощта Клер се претърколи в леглото и протегна ръка към Том. Мястото му беше студено. Тя се обърна по гръб и отвори очи, осъзнавайки, че не е у дома, а в един хотел в Дълуут. Видя профила му в очертанията на прозореца и озадачена надигна глава от възглавницата.

— Том? — прошепна тя, но мъжът й не я чу. Единственото, което би допълнило картината на изтерзан човек, бе цигара в ръката му като сцена от някоя стара живописна творба на Дана Андрюс. Тъмният му силует се открояваше на фона на лунното небе оттатък отворения прозорец. Клер се надигна в леглото, подпряна на една ръка. Сърцето й изведнъж заби учестено, докато го наблюдаваше как стои неподвижно и се взира в езерото и нощта.

— Том? Какво има?

Този път той я чу и се обърна.

— О, Клер, извинявай, че те събудих. Не можах да заспя. Може би заради това странно легло.

— Сигурен ли си, че това е единствената причина?

Том тръгна към сенчестата половина на стаята, легна в леглото и я притегли към себе си, после се намести удобно и приглади косите й, за да не гъделичкат носа му.

— Спи — рече той, сетне въздъхна и я целуна по челото.

— За какво си мислеше до прозореца?

— За една друга жена — отвърна той, после разтри гърба й в основата му и мушна крак между нейните. — Е, доволна ли си сега?

Тя трябваше да бъде търпелива и да се надява, че той ще й каже, когато намери за добре.

На другата сутрин, след като се любиха под блясъка на широките източни прозорци, Том отново не й каза нищо; после закусиха в просторната строга трапезария, разходиха се из парка и тръгнаха надолу по многобройните стъпала, за да погледат как приижданщите вълни се разбиват в брега на езерото Сюпириър и го изпъстрят с дъги.

Не й каза нищо и следобед, докато пътуваха по Северната крайбрежна магистрала, където спряха, за да се полюбуват на осеяните със скали реки и клокочещи водопади, като си спомниха, че тук някъде баща му бе ловил корюшки. Те разговаряха за други неща, за това колко често ще правят такива екскурзии, след като децата постъпят в колежи. Разсъждаваха кой колеж ще избере Роби и как ще потръгне работата на новите учители в тяхното училище. И двамата си признаха колко много се страхуват от вторника, този ужасен първи ден, когато в цялото училище настъпваше хаос.

Но в паузите Клер често забелязваше, че Том е разсеян и се затваря в някакъв собствен свят. В един момент тя каза:

— Том, бих искала да ми довериш какво те тревожи.

Том я погледна и тя прочете в очите му любов, но и нещо друго. Нещо, което я накара да изпита силен страх — сякаш я прободе нещо остро, — а когато отгоре на всичко си спомни за това колко често го виждаше разсеян, а също и за неговото безсъние и очевидна тревога, за забравения отдавна навик да й отваря вратата на колата, за начина, по който я целуна в класната стая, за целия този романтичен уикенд,

предложен от него след толкова много години, въпреки че беше прекалено зает за подобно нещо. Поведението му беше на човек, който се чувства виновен.

И малко преди да потеглят за вкъщи, в съзнанието й се загнезди чудовищната мисъл: *О, боже, може би наистина има друга жена.*

---

[1] Китайско ястие от юфка, месо, зеленчуци и подправки. — Бел.прев. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Първият учебен ден се случи дъждовен Челси и Роби взеха Иърин Галахар по пътя, паркираха колата си на ученическия паркинг и се затичаха под проливния дъжд с чанти над главите. Докато стигнаха до сградата, прическата на Челси се развали, батистената й риза се намокри, а белите й джинси се изцапаха с кал по подгъва.

— О, по дяволите! — Тя тропна с крака по металната решетка зад входната врата. — Виж ми само джинсите! И косата…! — Челси дръпна бретона си и продължи нататък, увлечена от потока ученици. На ъгъла до предната канцелария баща й стоеше на обичайното си място и наблюдаваше коридорите, както правеха всички други учители през междучасията. Тя почти не се спря, когато мина покрай него.

— Здравей, татко. Нали нямаш нищо против да използвам огледалото в твоя кабинет?

— Разбира се, скъпа. Здравей, Иърин. Чувстваш ли се по-различно като третокурсничка?

— О, да, мистър Гарднър. Сега ние сме големите.

Роби вдигна ръка за поздрав, а двете момичета влязоха в кабинета.

— Здравей, Дора Мей. Здравейте, мисис Олтман.

— Здравейте, деца. Навън като че ли е доста мокричко.

— Ужасно е. Ние смятаме да си пооправим косите.

Те влязоха в кабинета на Том, включиха машата и отвориха вратата на гардероба.

— О, погледни само каква бъркотия! Тази сутрин прическата ми отне цели четиридесет и пет минути! — проплака Челси.

— Е, ти поне можеш да се накъдриш, а за мен това е невъзможно, когато съм се намокрила.

Двете момичета се сменяха пред огледалото.

— Хайде да побързаме и да видим дали ще успеем да намерим Джуди — рече Иърин. Джуди Делайл беше тяхна обща приятелка.

— Без мен.

— Защо?

— Имам да свърша нещо друго.

— Какво?

— Нали знаеш за онова момче, за което ти разказах?

— Какво момче?

— Момчето, на което бях водач при обиколката на училището. Обещах му, че тази сутрин ще се отбия при него в класната му стая… само да видя дали има нужда от нещо. Искам да кажа, че може би има някакви… въпроси или се чувства объркан сред толкова много непознати деца… или нещо друго.

Ирин смушка приятелката си с рамо.

— Челсиии! Затова ли изсипваш един тон лак върху косата си и направо ще откачиш, че си намокрила джинсите си?

— Глупости! Ти си откачила!

— Хайде, хайде. Как ли пък не.

— Нищо особено не е станало. А джинсите ми са не само мокри. — Челси сви едното си коляно и погледна крачола си отзад. — Джинсите ми са изпръскани с кал и ще останат петна. — Тя изключи машата и двете момичета тръгнаха към вратата.

— Как му е фамилията все пак? Кент кой?

— Арънс.

— Виж ти. Ще ми разкажеш за това на обяд. „А“ смяна ли си?

— Да, но ще се наложи да го запозная с реда в стола… това е част от работата ми, нали разбираш?

— А ти самата нямаш нищо против, както виждам. — Те се разделиха в коридора и Ирин каза напевно: — Желая ти късмет!

Въздухът в коридорите беше хладен и миришеше на влажни дрехи. Поскърцването на мокри каучукови подметки по прясно лакирания под придружаваше бърборенето на младите гласове. Някакво момче свирна през зъби и викна на приятеля си:

— Ей, Трой, почакай ме!

От момичетата, които току-що бяха изтичали под дъжда, се носеше ухание на парфюм. Много деца поздравиха Челси, докато вървеше към стаята на мистър Пери. Тя се спря пред вратата, изпълнена с очакване.

В кабинета на мистър Пери половината бюра бяха заети, а останалите ученици бъбреха на групички. Един от приятелите на Роби,

Роланд Лостетър, зърна Челси на вратата и вдигна огромната си ръка. Той беше високо, едро момче с детско лице и късо подстригана къдрава коса.

— Ей, Челси! Сбъркала си стаята, момиче. Това е кабинетът по социални науки за третокурсниците.

— Здрасти, Пица. Само минавах оттук.

Кент Арънс чу името на Челси и се извърна към вратата, а Пица Лостетър хвърли тетрадката си на един свободен чин и тръгна бавно към нея.

— И какво търсиш тук? — попита той ухилен — третокурсникът хранеше тайни чувства към малката сестра на приятеля си.

— Аз съм от комитета по партньорство, който запознава новите ученици с училището. А това е повереното ми момче. Здравей, Кент. — Той също бе се приближил до вратата и стоеше в очакване.

— Здравей, Челси.

— Вие двамата познавате ли се?

— Горе-долу — отвърна Пица, като сви рамене. — От отбора по футбол.

— Кент Арънс, запознай се с Роланд Лостетър, известен повече с прякора си Пица.

Двете момчета си размениха поздрави и си стиснаха ръцете.

— Извинявай, Пица, но трябва да поговоря с Кент.

— Разбира се.

Когато останаха сами до вратата, Челси се усмихна и каза:

— Е… как я караш?

— Мисля, че всичко е наред. Намерих класната си стая.

Докато разговаряха, Челси беше вдигнала очи, за да следи погледа му. По ризата му, както и по нейната, имаше влажни петна, но косата му беше твърде късо подстригана, за да пострада от дъжда. Тя стърчеше от двете страни на сплеснатия му кичур, сякаш я беше мазал с гел.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Да. — Той извади малка синя картичка от джоба на ризата си и посочи една дума с гладкия нокът на палеца си. — Можеш ли пак да ми кажеш как се произнася името на този учител?

— Брул — прочете тя.

— О, точно така, благодаря ти. — Той пъхна картончето обратно в джоба си.

— Днес ще ти бъде определено шкафче в класната стая и ще трябва да си купиш катинар. Първият ми час е в стаята, която е веднага зад ъгъла. Ако искаш, след това ще ти се обадя и ще ти помогна да си намериш шкафчето, а после ще се срещнем по обяд. В задълженията ми влиза да те запозная с реда в столовата. Тук всичко е автоматизирано, надявам се, че нямаш нищо против днес да обядваш с мен.

— Предложението ти звучи доста добре — рече той и се усмихна леко. — Кога е обядът?

— Ние сме първа смяна — в дванадесет без петнадесет. По-късно се прибираме вкъщи, но поне храната е топла.

Той имаше невероятни кафяви очи с гъсти тъмни мигли, които я смущаваха, но тя прикри объркването си и си придаде наперен вид.

— Е… предполагам, че засега това е достатъчно, ще се видим след първия час.

— Да, доскоро. Благодаря ти, Челси.

Тя тръгна, но после се сети за нещо.

— А, между другото… Пица Лостетър е свястно момче. Можеш да го питаш за всичко, каквото те интересува.

— Благодаря ти, ще запомня това.

Челси махна на Пица за довиждане и той извика „Чао!“, когато тя излизаше от кабинета на мистър Пери.

През междучасието след първия час Кент чакаше до вратата на класната си стая. Докато вървеше към него, Челси си помисли, че вече познава неговия сдържан маниер да я поздравява само с намек за усмивка, докато очите му са приковани в нея. В поведението му нямаше нищо преднамерено и въпреки това беше секси. Челси неведнъж бе виждала как момчетата чакат момичетата по коридорите: те стояха неподвижно и наблюдаваха как момичетата се приближават към тях, сетне се усмихваха, завъртаха леко рамене и тръгваха след приятелките си, гледайки надолу, докато си разменяха първите думи. Кент Арънс го правеше точно както другите момчета. И за миг тя се замисли как ли ще бъде, ако той й стане гадже.

— Е, как мина първият час? — попита той.

— Всичко беше организирано като военно обучение. Мисис Томлинсън е известна с това. Тя много ми харесва. А твоят?

— Добре. Май ще трябва да прочетем доста вестници, ако искаме да получим добри бележки тази година.

Те вървяха бавно сред потока от ученици.

— Кой е номерът на шкафчето ти? — попита тя.

— Десет-осемдесет и осем.

— Това е надолу. — Челси тръгна пред него, проправяйки си път с рамото напред през една група от ученици, които вървяха срещу нея. Второкурсниците тичаха. Третокурсниците бавно пристъпваха. Учителите стояха до отворените врати на кабинетите. Клер Гарднър беше пред нейния кабинет и се усмихна, когато те наближиха.

— Здравей, Кент. Здрасти, Челси.

— Здрасти, мамо.

— Добро утро, мисис Гарднър.

— Добре ли се грижи тя за теб, Кент?

— Да, госпожо.

— Хубаво. Ще се видим през петия час. — Децата продължиха нататък и Челси поведе Кент към неговото шкафче, което се намираше в средата на пет дълги редици, разположени под формата на буквата „L“, точно срещу централния коридор. Флуоресцентното осветление на тавана хвърляше сини отблясъци в черната коса на Кент.

Той отвори шкафче 10–88.

— Празно е — отекна гласът му от металната кабинка, докато зад гърба им се тълпяха десетки ученици. Едно момиче се опита да се промъкне покрай тях и неволно блъсна Челси към гърба на Кент.

Когато гърдите й се ударихa в него, той погледна назад през рамо.

— Извинявай — каза Челси, отдръпвайки се смутено.

— Голяма блъсканица е тук — промърмори Кент, затваряйки шкафчето си, докато дузина други ученици се суетяха около своите.

Челси отстъпи, без да се изчерви, но той криеше лицето си по същата причина, както и тя.

През обедната почивка нещата се повториха — Кент я наблюдаваше над главите на другите, а Челси се провираше усмихната през множеството ученици.

Докато вървяха към столовата, тя попита:

— Имаш ли си вече ЛН?

— Какво да имам?

— Личен номер. Трябваше да ти го определят в класната ти стая.

— А, това ли било. Да, имам.

— А донесе ли чек от вкъщи?

— Да.

— Това е добре, защото всичко тук е компютъризирано. — Трапезарията ухаеше на спагети и приличаше на мравуняк. — Днес е единственият ден, в който можеш да депозираш чека си по обяд. След това ще трябва да го носиш сутрин преди училище. Готвачите идват тук всеки ден тридесет минути преди първия звънец и процедурата е следната — ти им даваш чека си и те го депозират на твоята лична сметка, а след това компютърът всекидневно следи какво си купуваш и ти казва какво ти остава. Здравейте, мисис Андерсън — рече тя на една топчеста жена в бяла униформа с червеникава коса, хваната в мрежа. — Това е нов ученик, Кент Арънс.

— Здравей, Кент. — Мисис Андерсън взе чека и картичката с неговия ЛН и натисна няколко клавиша на компютъра. — Смятай, че си в добри ръце, щом Челси се грижи за теб.

— Да, госпожо — каза той тихо и Челси още веднъж почувства как нещо трепетно я привлича към него.

— Има четири линии за обслужване и четири компютъра — започна да обяснява тя. — Основна обслужваща линия, ястия с отделни цени, напитки и десерти и накрая салати. Може да обиколиш всяка една от тях и след като си избереш храната, готвачът вкарва стойността на обяда ти в компютъра на личната ти сметка. По този начин парите стават излишни.

Те се разделиха, за да си изберат какво ще ядат, и после се срещнаха в средата на шумната трапезария с подноси в ръце.

— Наистина ли смяташ да изядеш всичко това? — В сравнение с количеството, което беше натрупано на неговия поднос, храната на Челси изглеждаше нищожна.

— А ти наистина ли смяташ да се нахраниш с това?

Някой извика:

— Хей, Челси, насам.

— Това е приятелката ми Иърин. Имаш ли нещо против да седнем при нея?

— Разбира се, че не.

Челси ги представи и те седнаха на масата ѝ. За ужас на Челси, Иърин впери влюбен поглед в Кент и остана с отворена уста. Тя забеляза, че другите ученици също поглеждат с любопитство към тях.

Изведнъж Иърин изля неудържим поток от думи.

— Чух, че си от Тексас, че играеш футбол и живееш в онзи шикозен нов квартал край езерото Хавиленд, че майката на Челси ще ти преподава по английски, че си записал много предмети по системата „Хонърс“, че искаш да спечелиш спортна стипендия за Станфорд и че караш страхотен светлосин лексъс.

Кент спря да яде и вилицата със спагети застина до устата му. Той отмести поглед от Иърин към Челси и после обратно.

Челси възкликна:

— Иърин! — И после се обърна към Кент: — Аз не съм ѝ казвала всички тези неща, честно.

— В края на краищата той е нов ученик. Нормално е момичетата да бъдат любопитни — обясни Иърин.

— Иърин, престани наистина.

Иърин сви рамене, заби нос в обяда си и на масата настъпи неловко мълчание. Когато Иърин приключи с обяда си и си тръгна с празния поднос, Челси рече:

— Аз не съм ѝ казвала всички тези неща, Кент, честно. Не зная откъде ги е чула?

— Не се притеснявай. Нищо чудно. Новите ученици в началото винаги привличат вниманието на другите и какво значение има откъде е чула това?

— Но тя те смути. Съжалявам.

— Не, не ме е смутила.

— Е добре, тогава смути мен.

— Зарежи това, Челси. Тя наприказва всички тези неща, не ти.

— Значи ми вярваш?

Кент отметна назад глава, довършвайки млякото си, и сетне избърса горната си устна с края на ръката си.

— Разбира се — отвърна той и срещна погледа ѝ, докато ръцете му мачкаха картонената кутия от млякото.

Том Гарднър стоеше отсреща в края на плота и наблюдаваше трапезарията. Той се стараеше да прекарва по-голямата част от времето за обяд в стола; според теорията му директорът трябваше да бъде колкото може по-дълго пред очите на учениците си, за да установява добри отношения с тях. Неговите дежурства по коридорите и в трапезарията бяха съществена част от това му начинание.

Тук те го чувстваха по-близък.

Тук те се шегуваха с него по начин, който не биха си позволили при други обстоятелства.

Тук той дочуваше разговори, които му казваха много за техния домашен живот.

Тук Том често предотвратяваше проблемите, преди да възникнат.

Но този проблем, на който днес ставаше свидетел, вече не можеше да бъде париран. Челси и Кент Арънс. Те вече седяха заедно, въпреки че — и слава богу — с тях бе и приятелката на Челси, Иърин. Разговорът на масата им не беше особено оживен. И все пак как, по дяволите, бяха успели да се запознаят още в самото начало? Защо точно с него от всички нови ученици, които бяха през онзи ден в библиотеката? Безспорно момчето беше симпатично, добре сложено, възпитано, елегантно облечено и със спортна фигура. Кое момиче не би се загледало в него? А и Челси също беше хубава. Кое момче не би сторило същото?

Когато Иърин приключи с обяда си и те останаха сами един до друг на дългата маса, Том веднага забеляза промяната в поведението им. Те вече се гледаха по-открито. Започнаха да разговарят и доколкото можеше да се прецени, едва ли обсъждаха следобедните си училищни занимания.

Може би чувството му за вина го правеше параноичен. В края на краищата те се бяха запознали едва миналия четвъртък и оттогава се бяха срещали точно два пъти.

Но дори и два пъти можеха да се окажат достатъчни, ако законите на химията бяха верни.

Колкото може по-нехайно, Том тръгна към тяхната маса и застана зад тях в обичайната си поза със скръстени ръце и отпуснати рамене.

— Вие двамата май добре си хапвате.

Те извърнаха глави едновременно.

— О, здравейте, мистър Гарднър.

— Здрасти, татко.

— Как е първият ден, Кент?

— Всичко е наред, сър. Челси се грижи да не се изгубя някъде.

Челси обясни:

— В предишното му училище не са имали компютърна система в стола и аз му показах как е при нас.

Том погледна към часовника на стената.

— Разбирам, но по-добре да тръгвате вече. Часът започва след четири минути.

— О! — Челси скочи на крака и грабна подноса си. — Дори не бях забелязала. Хайде, Кент, ще ти покажа къде се оставят мръсните съдове.

Те се отдалечиха, без да си вземат довиждане, а Том остана загледан в тях, чудейки се дали не прекалява с тревогите си, че между тях се поражда някаква юношеска любов. Пет дни. Те се познаваха от пет дни, а Челси не беше от момичетата, които се влюбват само като им кимнат. Ако не друго, тя беше по-разумна от повечето си съученички. Том и Клер често бяха говорили колко са щастливи, че дъщеря им не е от момичетата, които лесно се увличат и позволяват това да се отрази на способността им за вярна преценка и на успеха им в училище.

И въпреки това, когато той се приближи зад тях и заговори, те и двамата подскочиха.

Том прекара остатъка от деня, борейки се с куп училищни проблеми. Най-напред даде обява за мястото на напусналата учителка, после се обади в окръжното управление, за да поиска още чинове за стаята на мисис Роуз. По-късно разговаря с репортер от местния вестник, даде интервю за началото на учебната година и се уговори за бъдещите взаимоотношения между училището и вестника до края на годината. Сетне в кабинета му се отби един полицай по повод оплаквания на хората, които живееха близо до училището, че учениците не спазвали правилата за паркиране на техните улици. А между всичките тези задължения той успя да разговаря с осемнадесет ученици, изпратени в кабинета му по какви ли не причини. В три часа

и две минути следобед, след последния седми час, Том пое дежурството си в коридора, а след това се прибра в кабинета си, където го очакваха родителите на двама ученици. В 3,40 пристигна с десет минути закъснение за съвещанието на катедрата по социални науки и сетне се върна в дирекцията, за да отговори на няколко телефонни обаждания от последния половин час, включително и да говори с треньора Горман относно пускането на университетските футболни мачове по местната кабелна телевизия.

В края на разговора им Горман попита:

— Новото момче, Кент Арънс ли беше? Той наистина е добър, Том. Сигурно го е тренирал човек, който си разбира от работата, защото хлапето си го бива. То запали цялата офанзивна линия! Благодаря ти, че ми го изпрати, Том. С него отборът ни ще изглежда по-друг.

— Виж, Боб, някога самият аз бях треньор. Обикновено ние успяваме да забележим талантите, не е ли така?

След като затвори телефона, Том остана на бюрото си, загледан в снимките на перваза, припомни си Челси и Кент в трапезарията, увлечени в разговор. Дявол да го вземе, момчето вероятно щеше да се прояви като герой на футболното игрище и това щеше да го направи два пъти по-привлекателен за Челси. Как, за бога, да ги задържи далеч един от друг, ако между тях наистина се събуждаше някакво чувство?

Той въздъхна и прокара ръка над лицето си; сетне се облегна на стола си, изморен след трескавия ден и изправен пред личната си дилема, която се прибави към всичките неочаквани пречки и проблеми от тази първа седмица.

Том погледна часовника си и с изненада откри, че е вече шест и десет. Той позвъни вкъщи и Клер вдигна телефона.

— Здравей, аз съм.

— Здравей.

— Извинявай, току-що погледнах часовника си. Не знаех, че е толкова късно.

— Тръгваш ли вече?

— Да, след няколко минути ще си бъда вкъщи, става ли?

— Става, но… Том?

— Да?

— Можеш ли да останеш тази вечер вкъщи?

— Съжалявам, скъпа, но трябва да се върна в училището в седем за срещата с родителския комитет.

— О… е, добре тогава. — Той долови разочарованието в гласа й.

— Наистина съжалявам, Клер.

— Всичко е наред. Разбирам.

— Ще се видим след малко.

Том въздъхна, стана от бюрото, изключи флуоресцентното осветление и тръгна за дома. Клер бе забавила вечерята заради него и сипваше макарони в една купа, когато той влезе. Окачи сакото си на облегалката на стола си, приближи се откъм гърба й и я целуна по врата.

— Здравей, скъпа, какво има за вечеря?

— Пиле с фетучини[1]. Сядай. — Тя сервира масата и извика: — Деца! Вечерята е готова!

Той охлаби вратовръзката си и зае обичайното си място в края на масата. Когато всички седнаха и чиниите бяха поднесени, Том подметна весело:

— Е… как мина първият ви ден?

— Моят беше страхотен — отговори Челси с ентусиазъм.

— А на мен по държавно управление ще ми преподава онзи дървеняк мистър Галиоп. — Роби беше в оня период на негативизъм, който поставяше на изпитание търпението на всички.

— Защо го наричаш дървеняк? — попита Том.

— О, татко, всички знаят, че е такъв. Виж го само как се облича! И при това говори пълни глупости.

— Не всеки може да се облича толкова изискано колкото татко — намеси се Челси. — Нали, мамо?

— Да, така е. — Клер спря погледа си на Том. — А как беше при теб? — попита тя.

— Напрегнато, но, общо взето, всичко мина добре. А при теб?

— Имах достатъчно бюра за всички и ми се струва, че в часовете ми ще има няколко доста интелигентни ученици.

Челси каза:

— Е, какво мислиш за Кент Арънс?

В този момент се намеси Роби:

— Доколкото разбрах, всички знаят какво мислиш ти за него? Чух, че вече сте обядвали заедно.

Някаква неуловима промяна у Том накара Клер да го погледне — едва осезаемо напрежение в раменете, кратката пауза, когато протегна ръка към маслото, бързо я стрелна с очи и още по-бързо извърна погледа си. Тя беше сигурна, че в тези няколко мига е прочела в очите му страх, но на какво се дължеше той? Те просто говореха за един нов ученик, когото Том бе похвалил миналата седмица.

Клер напълни чинията си с макарони и поде отново темата за Кент Арънс.

— Той има великолепни обноски, изглежда много интелигентен и не се притеснява да взима участие в час. Това са ми впечатленията до този момент.

Челси не устоя на изкушението да подразни брат си.

— И какво от това, че обядвам с него? Аз съм негов официален партньор, глупако.

— И сигурно скоро ще му бъдеш и неофициален партньор. По-добре внимавай, Челси.

— Татко, би ли обяснил на твоя син какво означава да бъдеш партньор в това училище? Защото той не си е направил труда да го разбере. Роби е прекалено зает в спортния салон, опитвайки се да направи врата си толкова дебел, колкото и главата.

Клер още веднъж се вгледа внимателно в съпруга си, изненадана от неговата реакция. Тя познаваше Том твърде добре, за да не забележи тревогата на лицето му, издайническото издължаване на челюстта, сякаш го стягаше яката на ризата. Той винаги правеше това, когато се чувстваше виновен. Като забеляза, че Клер го наблюдава, Том се съсредоточи над чинията си и заговори на децата:

— Е добре, достатъчно. Това се отнася и за двама ви. Челси, учебната година току-що започна и сега не е време да… е добре, да се сприятеляваш с някого. Майка ти и аз винаги много сме се радвали, че поставяш учебната си работа пред момчетата. Надявам се, че това няма да се промени през тази година.

— Таааатко! — извика Челси, втрещена от изненада. — Не мога да повярвам на ушите си. Аз просто му показах как да използва компютъра в стола! Има ли нещо лошо в това?

— Не, скъпа, няма. Просто… е добре… — Том стрелна Клер с поглед и после наведе очи. — Няма значение.

Клер се намеси.

— Той изглежда добро момче, Том. Ти сам каза това.

— Добре, добре! — Той скочи на крака и тръгна към мивката, за да изплакне чинията си. — Няма значение, казах!

За бога, помисли си Клер, *та той се изчерви!*

— Има и десерт — подхвърли тя, изпращайки го с поглед.

— Без мен. — Той се завтече към банята, въпреки че обичаше десерти, оставяйки Клер с ясното усещане, че бяга от нея.

Том тръгна за вечерното съвещание в седем без петнадесет. Роби отиде до универсалния магазин „Удбери“, за да си купи някакви училищни помагала, а Челси прескочи до дома на Иърин, за да правят помпоми[2].

Когато остана сама, Клер сгъна дрехите, които бе оставила в сушилнята, изглади няколко блузи и седна на кухненската маса да чете четиристишията, които бе възложила на учениците си да напишат като спомен от лятото.

Първото гласеше:

„С ракета
в реката се гмурнах,
до дъното стигнах
и пак останах аз сух.“

Клер предположи, че ученикът имаше предвид посещението си на увеселителния парк „Валифеър“.

След малко тя вече прелистваше купчината и търсеше стихотворението на Кент Арънс с надеждата, че то може би ще й даде някакъв ключ за тревогите на Том.

„На хиляди мили самотни
нов дом ме очаква. О, мои мисли тревожни.
Осемнадесет колела и един огромен син камион
превърнаха момчето в мъж.“

Едно самотно момче, което се разделя с приятелите си и познатите неща, мислейки за своя нов дом. Стихотворението извика съчувствие у нея, но не й даде отговор какво безпокои Том.

Клер прочете още десетина стихотворения, после се върна на това на Кент и го прочете три пъти, преди да стане от масата и да тръгне да обикаля кухнята, вслушвайки се с тревога в дъжда.

Защо Том бе толкова уплашен?

Къщата беше притихнала, ситният дъжд се сипеше непрестанно, стичаше се по прозорците и замъгляваше сумрачния двор. Въздухът беше влажен и потискащ.

Тя бе омъжена за Том от осемнадесет години и го познаваше толкова добре, колкото и себе си. Онова, което го тревожеше в Дълуут, продължаваше го тревожи и днес, но още по-мъчително. Том Гарднър се чувстваше виновен за нещо и това бе толкова неоспоримо, колкото и фактът, че любимата му част от вечерята беше десертът.

Какво трябваше да направи тя, ако имаше друга жена?

В осем и половина Клер се обади на Рут.

— Рут, заета ли си? Сама ли си? Може ли да се отбия у вас?

С Рут и Дийн бяха съседи още от времето, когато децата бяха малки. Рут ги гледаше, когато Клер се върна на работата и й беше голяма опора след смъртта на майка й. Тя не бе пропуснала нито един от рожденните дни на Клер от шестнадесет години, носеше й картички и подаръци. Веднъж, когато Клер се разболя от един ужасен грип, Рут й готвеше вечеря всеки ден в продължение на две седмици.

Освен това Рут бе единственият човек, който знаеше, че веднъж Джон Хенделмън бе успял да съблазни Клер, докато двамата следяха репетициите на една училищна пиеса, че понякога Клер съжаляваше, че Том не работи нещо друго, когато училището го откъсваше почти напълно от дома, и че тя полагаше големи усилия да потисне негодуванието си през вечерите, когато той не си беше вкъщи. Клер бе й доверила, че е забременяла, преди да се омъжи за Том, което е оставило у нея едно дълбоко вкоренено чувство за несигурност, което винаги е криела от останалия свят.

Рут Бишоп беше човекът, с когото Клер бе създала дълбоко и трайно приятелство. За каквото и да става дума, по което и да е време на деня, Рут Бишоп винаги беше насреща.

Те седяха в двата противоположни края на едно дълбоко канапе в кабинета на Рут, от касетофона се носеше тиха мелодия на Шопен, а в това време Рут шиеше дантела.

— Къде е Дийн?

— В клуба… или поне така казва.

— Вие двамата още ли не сте разговаряли?

— Не.

— Защо?

— Защото сега съм сигурна, че има друга жена. Отидох до здравния клуб и изчаках в колата, докато той излезе с нея. Видях го да я целува за довиждане, преди тя да се качи в колата си и да потегли.

— О, Рут… — каза Клер тихо. — Толкова се надявах, че всичко това е само във въображението ти.

— Е, виждаш, че не е така. Всичко е дяволски реално.

— И ти не каза нищо на Дийн?

— Не, нито пък ще му кажа. Искам той сам да повдигне въпроса. А ако не го направи, нека да живее с мен и да страда. Надявам се, че страда, защото аз със сигурност страдам.

— О, Рут, едва ли искаш да кажеш това. Не можеш да знаеш подобно нещо и да си мълчиш.

— Напротив, мога. Ти само гледай! Не искам да свърша като онези разведени жени, които минават през цялата бъркотия в съдилищата, да деля покъщнина, да изгубя дома и мъжа си и да объркам децата си. Дийн и аз имаме до пенсия още десет години и какво ще стане с мен, ако го изгубя? Ще бъда една самотна стара жена, с кого ще пътувам, ще се храня, ще спя, да не говорим пък за пенсията ми, с която след време ще трябва да се оправям сама. Мисля си, че при малко повече късмет всичко това може да се окаже нещо преходно и скоро да отмине, без децата да научат за него. Аз не искам те да научат, Клер. Не искам да престанат да го обичат, независимо какво е сторил. Разбираш ли?

— Да, разбирам. Искам всичко при теб и Дийн да е наред, както винаги е било. Но не съм съгласна, че можеш да разрешиш един проблем, като си затваряш очите за него.

— Не искам да те забърквам в това, Клер, но ти работиш в училище и всички там смятате, че най-добрият начин да разрешиш един проблем е да застанеш лице в лице с него. Но вашето мнение не е

меродавно за всички нас. Имах доста време да премисля всичко и реших друго. Искам да кажа, че забелязах някои неща още преди месеци. Преди месеци! И си наумих, ако науча, че има друга жена, да го принудя той да ми каже за това, а не обратното.

— Какви са тези неща, за които спомена?

— Ами неговата разсеяност най-вече… нали разбираш. Когато си живяла с един мъж през по-голямата част от живота си и той изведнъж се промени, женската интуиция изведнъж се пробужда. В някои случаи главното е не какво прави, а как го прави. Изразът на лицето му, мимиката и усещането, че дори когато е с теб, всъщност е някъде далече, и че… — Рут се взря по-отблизо в приятелката си. — О, Клер… Нещо около Том? И той ли си има друга жена?

— Том? О, за бога, Рут, защо ме питаш?

— Трябва да се вгледаш в израза на лицето му. Какво се е случило?

— Какво се е случило! Какво трябва да се случи. През миналия уикенд бяхме в Дълуут и си направихме един романтичен излет, не си ли спомняш?

— Прах в очите.

— О, хайде стига, Рут, нали знаеш, че само за миг да се усъмня, че Том крие нещо от мен, веднага бих го попитала.

— Е, попита ли го?

Клер бе шокирана от острия поглед на Рут и смелостта й рухна. Наведена напред, с лакти опрени на коленете, тя зарови лице в ръцете си.

— Нищо не се е случило — настоя Клер приглушено, надявайки се, че е истина. — Просто си въобразявам, това е всичко.

— Точно това си казвах и аз, когато всичко започна.

Клер вдигна глава.

— Но той е толкова нежен! Повече от всякога! Рут, не те лъжа — пътуването до Дълуут беше прекрасно и напоследък той се отбива при мен по най-необичайно време и ме целува, и ме докосва, и се държи толкова мило. Ние сме се споразумели — нищо лично в сградата на училището, но веднъж той дойде дори в стаята ми и ме целуна. Не говоря за някаква бърза целувчица по устата. Това беше истинска страстна целувка. И защо според теб прави подобно нещо?

— Казах ти, прах в очите. Може би се опитва да приспи бдителността ти. Дийн също се опитваше да се държи така с мен. Струва ми се, че мога да отгатна кога за първи път е спал с нея, защото веднъж ми изпрати цветя в средата на лятото, когато градината ми отпред беше пълна с цветя. Мъжете се държат по този начин, когато се чувстват виновни за нещо.

Клер скочи на крака, отиде до прозореца и се загледа в осеяния с дъждовни капки двор.

— О, Рут, това е толкова цинично.

— Ти говориш с жена, която току-що е видяла мъжа си да целува любовницата си! Аз имам право да бъда цинична! Какво друго направи Том?

— Нищо. Абсолютно нищо.

— Но това е причината да дойдеш тук тази вечер, нали? Да ми разкажеш за него, защото чувстваш някаква промяна, нали?

— Това е просто едно дълбоко усещане, че нещо не е наред.

— Но ти не си го попитала? Не си повдигала този въпрос? — Клер стоеше мълчалива с гръб към Рут и гледаше как дъждовните капки се стичат по стъклото на прозореца и уличните лампи процеждат светлината си, хвърляйки неясни отблясъци върху алеята на Рут. — Както ме съветваше да направя аз с Дийн?

Рут не очакваше отговор. Клер стоеше срещу нея, отпуснала рамене, потопила се в тъжната музика на Шопен.

Клер прегърна приятелката си по-силно, по-продължително от обикновено, докато Рут й шепнеше:

— Не го питай. Послушай ме. Не го питай, защото разбереш ли веднъж каква е истината, вече никога няма да бъде същото.

Клер притвори очи и каза:

— Аз трябва да го направя, не разбираш ли? Просто не съм като теб. Аз трябва да зная.

След прегръдката на раздяла Рут рече:

— В такъв случая ти желая късмет.

Вкъщи децата се бяха прибрали и затворили вратите си, но тя черпеше утеха от усещането за тяхната близост. От стаята на Роби долитаха тихите звуци на рок музиката, а под вратата на Челси се процеждаше ивица светлина.

Клер почука тихо и влезе.

— Здрасти, върнах се. Бях у Рут.

— Здрасти. — Челси се беше навела напред и сресваше косите си надолу. — Мамо, нали ще ме събудиш в шест и петнадесет?

— Разбира се.

Каквито и да бяха грижите й, Клер знаеше, че не бива да ги стоварва върху децата си. Тя затвори вратата на Челси и влезе в спалнята си. Там събу обувките си и пристъпи безшумно. Килимът под краката й беше студен, но тя устоя на изкушението да включи отоплението. Септември беше времето на есенното преддверие между горещия август и мразовития октомври. Клер включи една малка лампа до книгите върху кедровия скрин, облече лятна нощница и намери стария си любим шал. Отражението й в огледалото изразяваше дълбока покруса, ъгълчетата на устата й бяха силно изтеглени надолу, а в очите й припламваше единствено плахата светлина на лампата, която беше ниско зад нея. Тя заговори тихо на глас, повтаряше някаква реплика от стар забравен филм, чието заглавие и филмова звезда не можеше да си спомни. Като че ли актрисата беше Оливия де Хавиленд във „Всекиму своето“.

— „Том, Том, напускаш ли ме?“

Не, името на героя в този филм като че ли не беше Том? Наистина не можеше да си спомни.

Клер излезе от стаята и се упъти грациозно към противоположния край на къщата, за да прави компания на дъжда.

Когато Том се прибра, тя се беше свила на един плетен люлеещ се стол на закритата веранда; върху свитите си колене бе хвърлила кафявия шал с ресни. Една-единствена свещ гореше във ветроупорния фенер на масата. Отвън по края на покрива се събираше мъгла и се спускаше бавно към градината. Горе от стаята на Роби все още се чуваше музика, но тук влажната, морскосиня нощ сякаш заглушаваше всички звуци.

Том спря пред вратата на всекидневната. Клер усети, че мъжът й се е прибрал, но въпреки това продължи да се люлее, взирайки се в забуления в мрак дъждовен двор отвъд преградата.

Том въздъхна и остана да стои на вратата. Най-сетне попита тихо:

— Искаш ли да поговорим?

Тя се залюля два пъти, три пъти, четири пъти и после потърка очите си с юмрук, увит в грубия шал.

— Не зная.

Плетеният стол щракаше и пукаше като стари кости, докато Клер все така се люлееше и взираше навън.

Все още по костюм, с разхлабена вратовръзка, той стоеше до плъзгащата се врата с ръце в джобовете. Тя имаше склонност да драматизира, тази учителка по английски, неговата съпруга, която поставяше училищни пиеси и чийто начин на преподаване граничеше с театралното представление. Отдавна бе спрял да я обвинява, че внася това пресилено театралничене в техните разногласия. Разбираше, че това е нейна втора природа. Разбираше също, че предпочетеният от нея декор — тъмната, влажна нощ, свещта, люлеещият се стол и шалът — бяха избрани със същото старание, както за нейните училищни пиеси.

Том въздъхна отново и отпусна рамене.

— Би било по-добре, не мислиш ли?

— Предполагам.

Мокасините му направиха четири уморени стъпки по кухия под на верандата; сетне той се приближи до масата, дръпна един плетен стол и седна. Нейният люлеещ се стол стоеше под ъгъл, откривайки му осветеното й от свещта ляво рамо и профила й. Том се наведе напред, опря лакти на коленете си и зачака.

Клер подсмръкна веднъж.

— Е, добре — рече той, стараейки се да изглежда търпелив. — Би могла да бъдеш по-ясна.

— Нещо не е наред. Зная това още откакто бяхме в Дълуут.

Той седеше, наведен напред, опитвайки се да признае тайната си и в същото време ужасен от това, че трябва да й каже истината. За първи път тя го погледна през рамо и завъртя глава сякаш на забавен кадър. Светлината на свещта придаваше дълбочина на очите й и блясък на ирисите й. Тя беше без грим и косата й се спускаше свободно.

— Том, ще ми признаеш ли дали имаш някаква любовна връзка?

— Нямам.

— Ами ако кажа, че не ти вярвам?

По-лесно беше да трупа гняв срещу нея, отколкото да й каже онова, за което бе дошъл.

— Клер, това е нелепо.

— Нима?

— Откъде, за бога, ти хрумна това?

— Защо ме заведе в Дълуут?

— Защото те обичам и защото исках да отидем заедно!

— Но защо точно сега?

— И това знаеш също — защото, щом започне училището, аз вече не разполагам с времето си. И ето го доказателството — часът е десет, а аз току-що се прибирам, но не съм бил в училището с друга жена! — Беше уморен. Денят му бе изтощителен и не можеше да си представи, че цялата нощ ще премине в сълзи и обвинения, които вероятно щяха да започнат, ако сега й кажеше за Кент. Освен това беше много по-лесно да бъдеш обвинител, отколкото обвиняем.

— Говоря за идеята да отидем заедно на излет, при положение че не сме го правили поне от пет години. Изведнъж ти хрумва нещо, а като стигнахме там, стана толкова разсеян, сякаш забравяше, че съм до теб в леглото.

Той скочи на крака.

— Нямам никаква любовна връзка!

— Шшт! Том, овладей гласа си!

— Изобщо не ме интересува дали съседите ще ме чуят! Нямам любовна връзка! И с кого, по дяволите, да имам, кога според теб да намеря време за подобно нещо? Отгоре на това съм в училището по цял ден плюс вечерите. Хубава любовна връзка, няма що! Зная кой ти е набил тези глупости в главата! — Той посочи с пръст на запад. — Ти си говорила с Рут. Нали така? Какво правихте вие двете, обменяхте мнения, нали? Щом Дийн си има любовница, следователно същото важи и за мен. За бога, никога няма да разбера как работи женският ум! — Том вдигна стола си, блъсна го на пода и после го бутна на мястото му, кипейки от негодувание.

— Ти беше този, който поиска да говорим, Том.

— Ако си искала да не ни слушат съседите, не е трябвало да избираш верандата за първо действие! — Той разсече въздуха с ръка. — „Страшната гръмотевица и дъждът, и наранената съпруга с избърсан грим, загърната с шала си.“ Клер, ти ме подценяваш.

Някъде зад гърба му се чу плахият глас на Челси.

— Татко?

Той се извърна и каза заповеднически:

— Челси, веднага в леглото.

— Но вие се карате.

— Да, караме се. Женените хора понякога се карат. Не се тревожи, всичко ще изгладим до сутринта.

— Но… вие никога не се карате.

Том влезе във всекидневната и я прегърна.

— Всичко е наред, скъпа. — Сърцето му все още туптеше силно, когато я целуна по челото. — Целуни мама и си лягай.

— Но аз чух какво каза тя, татко… че ти имаш любовна връзка.

Вбесен, той я освободи от прегръдката си.

— Нямам любовна връзка. — Той отметна назад глава, затвори очи и се опита да се овладее. — Челси, би ли направила, каквото ти казвам. Ние двамата ще бъдем тук утре сутринта и всички ще отидем на училище. Нищо не се е променило!

Челси тръгна към мъждукащата светлина на свещта и се наведе да целуне Клер по бузата.

— Лека нощ, мамо — прошепна тя.

Клер вдигна лице и помилва дъщеря си по рамото.

— Забрави това, Челси. Моля те, не се тревожи. До утре сутринта, скъпа.

Когато Челси се скри в тъмната къща, Том се върна на верандата и духна свещта.

— Хайде — рече той, — да си лягаме.

Том влезе в спалнята пръв и започна нервно да съблича дрехите си с гръб към вратата, когато Клер влезе и я затвори. Тя го наблюдаваше, усещайки гнева във всяко негово движение. Той окачи панталона си, съблече ризата си и я хвърли в коша в банята, връщайки се в спалнята, без дори да я погледне.

Тя легна и зачака.

Той се мушна под завивките, изгаси лампата и се извърна с гръб към нея.

Измина една минута в мълчание, после още една и още една, докато накрая Клер каза:

— Том, трябва да ме разбереш.

— Какво да разбера?

Тя правеше всичко възможно да не заплаче.

— Ти си прав. Аз наистина говорих с Рут. Тя е видяла Дийн с друга жена, но не иска да повдига този въпрос, защото се страхува от последствията. Аз не съм такъв човек… ние не сме такива хора, Том, ние не отминаваме проблемите, когато те възникнат. Какви възпитатели щяхме да бъдем, ако учехме хората, че бездействието е най-добрият начин за разрешаването на проблемите? Мислиш ли, че не ме е било страх тази вечер, когато споделих страховете си? Но какво друго трябваше да направя? Аз си имах своите подозрения и не можех да ги премълча. Смятах, че постъпвам правилно.

— Добре. — Той се обърна по гръб. — Ти каза каквото имаше да казваш, позволи на мен. Ако наистина се бях забъркал в някаква любовна история, може би нямаше да се вбеся толкова. Но ти наистина ме свари неподготвен. Първо, аз те обичам и си мислех, че правя нещо хубаво за нас двамата, като ти предложих да отидем в Дълуут. В следващия момент ти насочваш това срещу мен и ме нараняваш. Когато се ожених за теб, аз ти обещах да ти бъда верен и се кълна в бога, че бях. Ако искаш да знаеш истината, аз дори не съм си и помислял за други жени. Хората казват, че е здравословно, но това не важи за мен. И наистина се вбесих, когато разбрах, че Рут Бишоп ти е набила тези глупости в главата. Рут Бишоп се нуждае от психиатър и затова, когато следващия път започне да злослови по адрес на Дийн, моля те, недей да мериш двама ни с един аршин, защото ме боли, дявол да го вземе!

По страните й се стекоха две сълзи, докато той говореше.

— А още повече ме боли от факта, че Челси чу за това.

— Ти започна да крещиш, Том.

— Колко дълго според теб ще го помни? И ако някога отново се скараме, тя ще се сети за това и ще се запита дали наистина съм имал някаква връзка?

— Утре сутринта ще й кажа, че не съм била права.

Том се извърна с гръб към нея.

— Да, направи го, Клер.

Той разбра кога Клер започна да плаче зад него по лекото потрепване на пружината. Чу я да къса салфетки от кутията върху нощната масичка, но тя беше прекалено горда, за да издуха носа си, и продължи да сдържа хлипанията си. Самият той също трябваше да сдържа чувствата си. Онова с Моника Арънс бе сторено, преди да даде

клетва за вярност. Но този негов грях от миналото го измъчваше и изпълваше с чувство за вина. В края на краищата той трябваше по-скоро да признае истината.

И сега те лежаха с лице към двете срещуположни стени, сподавяйки любовта и разочарованието си.

Прозорецът откъм страната на Клер беше отворен десетина сантиметра и Том усещаше проникващия мразовит въздух върху голата си ръка, но лежеше неподвижно, сякаш от това зависеше животът му. Той не разбираше този импулс да лежи като вкаменен, но му се подчиняваше. *Не давай да се разбере, че си буден. Не рискувай да помръднеш или да я докоснеш. Няма значение, че тя страда толкова, колкото и ти, просто я остави да полежи там нещастна.*

Тя издуха носа си и той си помисли: *Продължавай да плачеш. Защо трябва да те успокоявам, когато ти толкова ме нарани?* През няколко стени Том чу крана в банята и предположи, че е Челси, която не може да заспи след нанесената й ненужна травма. *Вярно е, че аз се разкрещях, но кой мъж на мое място не би постъпил така?*

Зад гърба му Клер помръдна краката си толкова плахо, че той си помисли дали тя също не е подвластна на този странен импулс да лежи неподвижно. Необяснимо и нелепо, но фактът е факт — понякога хората, които се обичат и са в конфликт, вършат необясними и нелепи неща.

Той премести едната си ръка толкова плахо, колкото и тя, мушна я под хладната възглавница, докато стигна до носа си, който го смъдеше дълбоко вътре.

Как може да си помисли такова нещо за мен? Как може да не знае колко много я обичам?

Една топла сълза се стече от лявото му око върху калъфката на възглавницата и направи мокро петънце, което бързо изсъхна.

Тя трепна веднъж и Том разбра, че Клер най-накрая заспива. Какво щеше да й каже на сутринта? Щеше ли дотогава да изчезне това тягостно чувство в гърдите му? Очите й щяха да бъдат подути, а тя мразеше това, мразеше да се появява на публично място, след като е плакала.

Те се бяха карали само няколко пъти през живота си. През онези периоди на принудително въздържание по време на и след нейните

бременности те бяха преминали през обичайните кавги като повечето семейни двойки.

Най-тежкото им скарване бе свързано с една учителка на име Карен Уинстийд, която флиртуваше с него през годината след развода си. „Не искам тази жена да стъпва в кабинета ти!“, бе изкрещяла Клер, а той й отвърна, че не вижда начин да й забрани това — в края на краищата учителите трябва да разговарят с директорите по всякакви въпроси. Отношенията им се влошиха, когато изтегли от нейната катедра Джон Хенделмън, който обичаше да се отбива в стаята й, за да си бъбрят през междучасията, и накрая се стигна до онзи продължителен конфликт, породен от ревност.

Този път очите й отново бяха подути.

Посред нощ Том изведнъж се събуди, абсолютно сигурен, че Клер е будна. Тя не беше помръднала, нито бе казала нещо, но след прекараните с нея осемнадесет години той бе убеден, че очите й са отворени като неговите.

В съня си Том се беше заровил под завивките и сърцето му сякаш го разлюляваше при всеки удар по някакъв странен среднощен начин. Той само отвори очите си. Нищо повече.

Но тя също знаеше, че е буден.

Те лежаха с гръб един към друг, усещайки с кожата си своята близост, отчужденост, самота и мъка. Накрая тя не издържа и помръдна.

— Том? — прошепна Клер и го докосна по гърба.

Той се претърколи като бъчва, падаща от каруца; обърна се с лице към нея и я притисна към празното си тяло, което сърцето му сякаш изведнъж започна да изпълва.

— Клер… о, Клер — прошепна Том и я притисна с обич към себе си, натъжен, че е бил студен и затворен, затова, че я е обвинявал, при положение че главната причина за тяхното скарване беше неговото чувство за вина.

— Прости ми. О, боже, толкова те обичам — изхлипа тя.

— Аз също те обичам и също те моля за прошка.

Тяхната прегръдка, въпреки вложената в нея сила, не можеше да отговори на чувствата им. Те просто не можеха да се притиснат

достатъчно силно.

— Аз зная, че… зная, че… моля те, прости ми. Не мога… — ридание разтърси тялото й и думите й останаха недоизречени — не мога да… да заспя до теб със съзнанието, че съм те наранила… Не зная как да направя не… що без теб.

Той прекъсна извинението й с целувка, толкова продължителна, че не й достигна въздух. Тя откъсна устните си от неговите и Том чу тихото й дишане до ухото си, усещайки ръцете й върху гърба си. Секунди по-късно тя беше гола от кръста надолу и той проникваше в нея; петите и прасците й го притискаха отзад, образувайки сърце около хълбоците му. И всичко онова, което ги бе свързвало в продължение на осемнадесет години, ги свърза още веднъж; клетвите, изречени в деня на тяхната сватба, разногласията от миналото и предишната нощ, редките пристъпи на ревност, които им напомняха колко силно и истински се обичат, споделената обич към децата им и желанието техният син и дъщеря да изживеят всичко най-хубаво в живота и никога да не страдат заради родителите си. Те бяха положили големи усилия, за да изградят солидно семейство и кариера. Заради всичко това Том и Клер се обичаха и уважаваха и когато техният съюз бе застрашен, и двамата изпитаха страх.

И сега страхът отлетя, прогонен от този акт, който беше много повече от секс. Той беше извинение, възраждане, обещание.

Докато почиваха в прегръдките си, Клер протегна ръка и докосна Том по бузата.

— Никога не ме напускай — прошепна тя.

— Защо да те напускам?

— Не зная. — Лекият натиск на ръката й му подсказа, че страхът й е искрен. — Не зная. Просто ми обещай, че няма да го направиш.

— Обещавам ти, че няма да те напусна никога. — Понякога Клер казваше такива неща съвсем неочаквано и Том не знаеше откъде идва нейната несигурност. Той сложи дланта си върху косата й и погали бузата й с палец.

— Клер, защо говориш такива неща?

— Не зная. Може би защото знам, че беше принуден да се ожениш за мен. Изглежда, че никога няма да забравя това.

— Аз се ожених за теб по собствено желание.

— Така е наистина, но дълбоко в себе си… ох, не зная, Том. — Тя никога не успя да му обясни, както на Рут, откъде дойде тази несигурност, след като забременя преди брака. Веднъж преди години той й бе казал, че тези нейни чувства го обиждат, и те се бяха посдърпали. Клер не искаше това да се повтаря тази нощ. — Том, страшно съм уморена… хайде да не говорим повече за това.

И разговорът приключи. Те се обърнаха наляво и се долепиха плътно един до друг. Той обхвана гърдите й. Двамата въздъхнаха. Тя отпусна лакът върху хълбока му. И така сгушени, заспаха.

---

[1] Фетучини — вид макарони. — Бел.прев. ↑

[2] Помпоми — декоративни копринени топки, каквито носят момичетата от спортните агитки в САЩ. — Бел.прев. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

В петък вечерта, в шест и четиридесет и пет, четири дни след започването на учебната година, съблекалнята на „Х.Х.Х.“ приличаше на лагер на скаутски отряд. Всичките играчи от футболния отбор бяха по екипи, готови за първия мач от сезона. Червено-белите фланелки хвърляха розови отблясъци в студения влажен въздух под флуоресцентното осветление. Момчетата възсядаха лакираните пейки, затягаха каиши и връзваха ленти по ръцете си. Дори и слепец би познал това помещение по различните миризми и звуци — пот, пара, бетон, просмукан с вода, която никога не изсъхва напълно.

Роби Гарднър напъха набедрениците си под клина и ги опъна. Той разплете еластичните шнурчета на раменните си подложки и започна да ги връзва. Няколко крачки по-нататък Джеф Морхауз каза нещо на Кент Арънс, смушка го шеговито в рамото и после двамата се разсмяха. Роби не знаеше какво точно го дразни в новото момче, но не му беше приятно най-добрият му приятел да е в толкова близки отношения с Арънс. Пица Лостетър също се навърташе около него. А пък Челси се спираше пред шкафчето на Кент да си побъбрят.

Треньорът Горман излезе от кабинета си, облечен в тъмносини панталони, червено-бяло яке с цип и червена шапка с инициалите на училището над козирката. Той наду свирката си и изрева.

— Добре, слушайте всички! — Тантурест като боклукчийска кофа, той стоеше широко разкрачен. — Това е първият ни мач за сезона и трябва да сложим добро начало тази вечер. Вие всички поработихте добре, но ни чака още много работа до края на шампионата, чието начало е днес. „Блейн“ са най-големият ни противник, както е било винаги. Ще имаме нужда от интелигентно нападение и действаща защита, за да ги победим. Всички вие сте се питали кой ще излезе на терена, за да свърши тази работа, и аз няма повече да ви държа в напрежение. Ето състава: Гарднър, преден защитник, Бомгартнър, ляв полузащитник; Пиновски, ляв защитник… — Докато Горман четеше имената, нечии рамене се отпускаха, а други се изправяха, но в

помещението никой не наруши тишината. — Арънс, нападател — прочете той и Роби стрелна с очи Джеф Морхауз, който миналата година заемаше това място и разчиташе на него и сега. Роби започна да си повтаря на ум: „Прочети името на Джеф! Прочети го!“. Но списъкът свърши, името на Джеф не беше в него. Роби не можеше да си представи, че ще подава на някои друг. Той бе подавал на Джеф още от детските шампионати, когато бяха в трети клас.

Треньорът приключи със списъка на титулярите и започна да дава указания, опиращи се на наличните данни за противника, припомняйки на всеки персоналните задачи. Това беше повторение на всичко, което момчетата бяха чули по време на тренировките през седмицата. Очите на Роби пронизаха Арънс, който стоеше широко разкрачен и с хванати зад гърба ръце, почти без да мига, докато треньорът говореше. Дори способността му да се концентрира вбесяваше Роби.

— … а сега бегом на терена и им покажете кой е по-добрият отбор!

Роби се отърси от вцепенението, когато речта на треньора Горман бе свършила. Той грабна шлема си и се затича към игрището заедно с другите, мръщейки се зад гърба на Кент Арънс, който бягаше на няколко крачки от него.

Трибуните вече се пълнеха и клакьорките подканиха публиката да подкрепи своите любимци, щом се появи отборът. Оркестърът поде песента на училището и познатият марш проехтя във вечерния въздух. Роби зърна Челси заедно с другите момичета от агитката. Тя леко се извърна, когато Арънс изтича покрай нея.

— Хайде, Роби! Давай! — насърчи го тя с викове, изпускайки няколко такта от марша, и после се присъедини към съученичките си.

Роби бе очаквал този момент от живота си, откакто се помнеше. Последната му година в училището, приятната есенна вечер, меката трева на игрището, басовете на оркестъра, тътнещи в ушите му, цветовете на училището по трибуните, последният му сезон в гимназията като преден полузащитник. Усещаше тялото си гъвкаво и готово за предизвикателство. Дори и Челси беше тук и го подкрепяше. Да, и това също беше добре. Но случилото се в съблекалнята намали удовлетворението му. Как ли се чувстваше сега Джеф на скамейката през последната си година в училището, изместен от някакъв наперен

тексасец, който повтаря наляво и надясно „Да, сър“ и се намърдва сред титулярите?

Джеф тупна Роби по дясното рамо и двамата затичаха един до друг. Роби каза.

— Боже, ама че гадост!

— Да, какво да се прави. Треньорът решава.

— Но аз мисля, че този път той сбърка.

— По-добре гледай да не те чуе, защото ще ни тресне на всички едно двадесет по двадесет. — Двадесет по двадесет беше жестоко наказание, което нито един член на отбора не би искал да навлече на съиграчите си.

Те стигнаха до линията на петдесетте метра и като капитан на нападението Роби нареди.

— Разпръснете се за загряване! Да започваме! — Той даде указания на хората си и ги поведе в една вихрена каскада от упражнения.

— Всеки с партньор! — извика Роби и момчетата се разпределиха по двойки. — Хей, Арънс, насам!

Кент Арънс се приближи и въздухът между тях сякаш се наелектризира, когато Роби, без предупреждение, тикна крака си към него в балетен стил. Кент го улови и задържа за петата, а Роби се наведе в кръста, докато опря чело в коляното си. След десния крак дойде ред и на левия. После двамата си размениха ролите. Докато гледаше надолу към главата на Арънс, Роби усети още по-силна неприязън.

— И така, какво става между теб и сестра ми?

Арънс се изправи и каза:

— Нищо.

— Виждам ви по коридорите заедно.

— Да, тя е мило момиче.

— Е, какво има тогава. Да не би да я каниш на срещи?

Арънс смени краката и завъртя другата пета.

— Имаш ли нещо против, ако е така?

— Струва ми се, че не. Искам да кажа, че това не е моя работа… стига да се отнасяш към нея почтено, нали?

Арънс отпусна крака си на земята и застана с ръце на кръста.

— Какво те мъчи, Гарднър?

— Нищо.

— Сигурен ли си? Да, аз съм нов и може би съм изместил един от твоите приятели, но двамата с теб ще играем заедно и ако имаш някакъв проблем, мисля, че трябва да го обсъдим.

— Не — отвърна Роби с престорена самоувереност. — Няма никакъв проблем.

Но докато загряваха, той хвърляше топката към Арънс с огромно ожесточение.

Най-накрая Кент метна топката със същата сила, сварвайки Роби неподготвен. Когато отстъпи назад, за да запази равновесие, топката тупна на тревата.

— Какво става с теб, Гарднър? — извика Арънс. — Защо не си спестиш спортната злоба за „Блейн“, човече?

В хаоса през последната минута треньорът Горман каза:

— Двама са играчите, за които трябва да внимавате. Нападателят номер тридесет и три — Джордал. Тези, дето са играли срещу него, знаят какво може той. Пробягва четиридесетте за 4,7 секунди и затова крайните нападатели ще трябва да го възпират. От защитата номер 49, Уейърсън. Този юначага е висок сто деветдесет и пет сантиметра, има лапи като Кинг Конг и знае как да пресече един пас. Нападателите, не му позволявайте да се докопа до топката, разбрахте ли? Тези са двамата играчи, които трябва да спрем, ако искаме да спечелим мача. Не забравяйте това!

Момчетата скупчиха ръцете си една върху друга, нададоха вик и се пръснаха по игрището.

Три минути преди края на първата четвъртина треньорът направи една тактическа рокада, Кент се втурна на зигзаг, пресече един пас и достигна до крайната зона, печелейки шест точки.

Зрителите обезумяха. Оркестърът поде марша на училището. Момичетата от агитката започнаха да подскачат. Нападателите се затичаха към Кент и чукнаха шлемовете си с неговия.

— Оле! — извикаха те с вдигнати юмруци. — Оле, оле, оле!

Роби Гарднър не каза нищо. Той взе топката, затича се по страничната линия и свали шлема си, без да поздрави своя съотборник. После видя как седемте точки се появяват на таблото и застана до Джеф Морхауз, кипейки от негодувание, недопустимо за един истински състезател в такъв момент.

Аръне отново отбеляза попадение в третата четвъртина, плонжирайки с главата напред над гърбовете на съотборниците си, като по този начин стигна до крайната зона.

В последната четвъртина той проби противниковата защита, давайки възможност на един преден нападател да се промъкне, след което Гарднър отбеляза докосване в мъртво поле и „Сенаторите“ от „Х.Х.Х.“ спечелиха мача.

На път към съблекалните Роби се озова до Кент и осъзнавайки, че всичките им съиграчи са около тях, каза бездушно:

— Добра игра, Аръне.

— Благодаря — отвърна Аръне също без ентусиазъм.

Двете момчета не се погледнаха дори с крайчеца на окото си.

Когато съблекалнята беше почти празна, треньорът Горман се приближи до шкафчето на Роби и каза:

— Гарднър, искам да те видя в кабинета си, след като се облечеш.

Роби го погледна през рамо.

— Да, тренер. — Той грабна якето си с инициалите на училището, напъха мръсните фланелки в чантата си и затвори шкафчето си. — Ей, Джеф! — извика Роби. — Идвам след минута. Трябва да поговоря с треньора. — После му хвърли ключовете на колата. — Ако видиш Бренда, попитай я дали иска да дойде с нас до „Макдоналдс“, става ли?

Треньорът се беше облегнал назад на очукания си стол и четеше записките си.

— Затвори вратата и седни — рече той и се наведе напред.

Няколко секунди треньорът не каза нищо. В това време Роби седеше, облакътен на стола си със сплетени пръсти.

— Е… — рече Горман накрая. — Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

Роби тикна пръст в гърдите си и повдигна вежди.

— Аз?

— Тази вечер на игрището нещо ставаше. Имаш ли нещо против да ми разкажеш?

Лицето на Роби стана безизразно. Гласът му беше безгрижен и с нотки на престорена невинност.

— Ние играхме добре, тренер. И спечелихме!

— Остави това, Гарднър, не можеш да ме заблудиш. Нещо ти се върти в главата още от момента, когато пуснах Арънс в отбора. Докато те гледах как играеш тази вечер, ми стана ясно, че положението е станало още по-лошо.

— Но ние спечелихме!

— Не говоря за спечеления мач, Гарднър, и ти знаеш това! Говоря за това, че всеки трябва да бъде част от отбора, да работи за отбора и да се бори за онова, което е най-добро за отбора.

— Да? — Интонацията на Гарднър сякаш казваше: *Зная тези неща, защо ми четеш това конско?*

— Е, какво става между теб и Арънс?

— Нищо.

— Хайде, Роби, довери ми се. Аз съм твой треньор. Когато единството на отбора ми е застрашено, аз искам да зная защо. Да не би причината да е в това, че Арънс измести твоя добър приятел Морхауз?

Роби прехапа устни и се загледа в топката за голф върху бюрото на треньора.

— Това е, нали? Това плюс факта, че вие останалите тренирахте здраво през последната седмица, докато Арънс не.

— Извини ме, тренер, но Джеф вложи много усилия, за да излезе тази година като титуляр.

Горман изрева:

— Аз съм треньорът тук! Аз решавам кой ще играе и кой няма да играе. А ти, изглежда, си забравил, че един отбор си пати, когато някой престане да се чувства част от него. Защо не поздрави Арънс, когато той направи първото докосване в мъртво поле? А при второто? Това не е в твой стил, Гарднър. И освен това Арънс е добър. Той е дяволски добър. Всички играят по-добре, откакто той е тук, и тази вечер, когато те изведе до крайната зона, аз очаквах да отидеш и да го поздравиш.

Роби промърмори.

— Съжалявам, тренер.

Горман се облегна назад и кръстоса крака.

— Ако между вас има някакъв конфликт, не го пренасяй на игрището. Ти си прекалено добър играч, за да забравиш това правило, и прекалено добър полузащитник, за да висиш на резервната скамейка. Не подлагай търпението ми на изпитание, Роби, защото по всяко време съм готов да направя онова, което е най-добро за отбора, разбра ли ме?

Роби кимна. Горман щракна с пръсти по посока на вратата.

— Добре тогава, можеш да си тръгваш. Желая ти приятен уикенд и ще те чакам в понеделник за тренировка.

Роби играеше футбол още от времето, когато шлемът едва се крепеше на главата му. Никога преди, през всичките тези години, не се беше налагало да се явява пред треньора при подобни обстоятелства. Заедно с отбора, да. Но сам? Никога.

Когато излезе от кабинета на Горман, неговата неприязън към Арънс бе по-силна от всякога.

Съблечайки червения си пуловер в съблекалнята на момичетата, Иърин Галахър каза:

— Какво ли не бих дала Кент Арънс да ме покани да излезем някъде!

— Идеята ти май не е добра, Иърин — отвърна Челси. — Ами Рик?

— Рик не е във футболния отбор. И освен това той е толкова деспотичен!

— Но, Иърин — Челси понижи глас, — как можеш да кажеш това, когато ти и Рик… — Тя махна с ръка и прошепна: — … нали се сещаш.

— Рик и аз се скарахме днес след училище.

— За какво?

— Заради Кент. Той ме видя да разговарям с него в коридора след петия час. Челси, струва ми се, че Кент започна да ме харесва. Ти си негова приятелка. Би ли му намекнала, че го намирам наистина за много готин и че съм готова да излизам с него?

— Готин? Иърин, как бих могла да му кажа подобно нещо? Та аз направо ще умра от смущение.

— Е, добре, знаеш какво искам да кажа. Ти само му намекни.

— Иърин, не зная…

— Не ми казвай, че си влюбена в него!

— Не точно.

— Влюбена си! Боже мой, Челси, наистина ли е така? А аз си мислех, че ти просто го развеждаш, защото си поела този ангажимент.

— Той наистина е много мил, Иърин. Искам да кажа, че има добри обноски и не е толкова шумен като повечето момчета. И освен това определението „готин“ не му подхожда много.

Ентусиазмът на Иърин спадна.

— Е добре, както и да е, просто реших да те помоля за това. Нямах представа, че го пазиш за себе си.

— Не го пазя за себе си и не говори толкова високо. Знаеш как тръгват клюките.

След като момичетата се изкъпаха и преоблякоха, Челси каза:

— Иърин, ще отида да оставя костюма си в шкафчето. Ще се срещнем на входната врата.

— Аз също. Три минути стигат ли ти?

Те се разделиха в коридора, носейки закачалките с червените си поли и пуловери през рамо. Осветлението в стаята с шкафчетата на първия етаж зад ъгъла беше мъждиво. Вратите на класните стаи бяха заключени. През нощта всичко тук изглеждаше много по-различно. Вратичката на шкафчето отекна като гонг, когато я отвори. Тя пъхна вътре закачалката с униформата си. После извади една малка чантичка, сложи си червило, преметна тънката като макарон каишка през рамо, затвори шкафчето и тръгна към входната врата. Докато вървеше покрай редиците с шкафчета на третокурсниците, някой подвикна:

— Хей, Челси, ти ли си?

Тя направи крачка назад и погледна към средния коридор.

— Кент? — Той стоеше до отвореното си шкафче, облечен в зелено яке, джинси и бейзболна шапка, килната назад.

— Здрасти — рече тя тихо, приятно изненадана, и тръгна към него. — Игра страхотно.

— Благодаря.

— Сега разбирам защо си титуляр.

— Имах добри треньори в Тексас.

— Хм… не, струва ми се, че не е само това. Татко винаги казва: „Можеш да научиш някого да прави нещо, но не можеш да го научиш да може нещо“. — Челси облегна рамо на шкафчетата и забеляза очарователната скромност, с която той прие комплимента й. — Хей, няма от какво да се срамуваш.

— Не се срамувам. Просто… — Той сви рамене и те се разсмяха. После и двамата замълчаха. — Всеки път, когато погледнех към

страничната линия и те видех, си казвах: „Хей, аз познавам това момиче. Това е Челси“. Приятно ми беше да те виждам там.

Отново настъпи тишина, а през това време очите им се срещаха и разделяха; и двамата се чувстваха неловко заради привличането, което започваха да чувстват един към друг.

— С приятелките си ли се прибираш у дома или как?

— Понякога. Понякога карам аз, но днес Роби взе колата. А ти?

— Майка ми дойде на мача, но не ме почака, докато се изкъпя. Разбрахме се да й се обадя да ме вземе. Пица също ми предложи да ме закара до нас, ако искам. Далече ли живееш? — попита той.

— На около две мили.

— Натам. — Той вдигна ръка в посоката, която Челси веднъж му беше показала.

— Да, натам.

Кент пристъпи и се спря пред нея с ръце в джобовете на якето.

— Бих могъл да те изпратя — предложи той.

— Така ще се отдалечиш много от вас.

— Няма значение. Нощта е приятна.

— Сигурен ли си, че искаш?

Той сви рамене и се усмихна.

— Това ще бъде чудесна тренировка.

В този момент Иърин се появи шумно.

— А, ето те и теб, Челси. Защо се забави… о!

— Тъкмо разговарях с Кент.

— Здравей, Кент.

— Здравей, Иърин.

— Е, какво реши, Челси, идваш или не?

— Не, ти тръгвай. Кент ще ме изпрати до вкъщи.

Лицето на Иърин се помрачи.

— Значи не искаш да дойдеш с нас до „Макдоналдс“?

— Друг път.

Иърин остана печално замислена над късмета на приятелката си. Мина доста време, без никой да се обади, и накрая тя каза:

— Е… добре тогава, но… обади ми се утре, Челси, става ли?

— Разбира се.

— Е добре, довиждане тогава.

— Довиждане — казаха едновременно Челси и Иърин.

Когато стъпките й заглъхнаха, Челси рече:

— Тя те харесва.

— Иърин е чудесно момиче — отвърна Кент, — но не бих казал, че е точно моят тип.

— О? А какъв е твоят тип?

— Още не съм сигурен. Но веднага щом разбера, ще ти кажа.

Празната сграда създаваше усещане за близост, обгръщаше ги с необичайна тишина и с шепотните звуци на собствените им стъпки по коридора. Кент отвори тежката входна врата и я пусна да мине пред него в обятията на есенната нощ. Навън няколко коли излизаха от паркинга. Някой натисна клаксон. Те пресякоха улицата. Лунният сърп разпръскваше кремавата си светлина над света, превръщайки тротоарите в бледи ленти и стелейки плътни сенки под дърветата. Някъде далеч излая куче. Те вървяха, без да бързат, през пустата нощ, млада двойка, изследваща своето новооткрито приятелство, което обещаваше да прерасне в нещо повече.

— Липсва ли ти Тексас? — попита тя.

— Липсват ми приятелите, особено най-добрият, Грей Бодри.

— Грей Бодри. Южняците имат доста романтични имена, не е ли така?

— Грей Ричард Бодри. Наричах го „Рич“[1] и това беше наша малка шега, защото той наистина беше богат. Майка му носеше фамилното име Грей, а семейството й бе свързано с петролния бизнес. Да можеше да видиш къщата им. Плувният басейн, бунгалата за гости, и другите неща.

— А ти искаш ли някой ден да бъдеш богат?

— Не зная. Няма да е лошо. А ти?

— Всъщност не. Предпочитам по-скоро да бъда щастлива.

— Е, да, кой не би искал това? Каква е ползата от парите, ако си нещастен.

Те разговаряха за собствените си родители. Кент каза, че майка му винаги е била щастлива да постига целите си, че винаги е работила упорито и техният нов дом е най-големият й успех и източник на гордост. В отговор Челси му обясни, че има всичко, каквото й е нужно, и затова предполага, че родителите й са доста състоятелни. Тя винаги бе смятала, че двамата са щастливи заедно. Кент й отвърна, че макар и да е странно, майка му е напълно щастлива, въпреки че никога не е

била омъжена. Челси се замисли на глас колко различни са хората, защото тя смяташе, че майка й и баща й не биха могли да бъдат щастливи, ако не са заедно.

Кент рязко смени темата.

— Какви са тези неща, които чух за прякора на Пица?

— Той ли ти каза?

— Не той. Друг. Него все още го е страх да си признае.

— Но това е истина и всеки го знае. През последния училищен ден преди две години той се обадил в пицарията „Домино“ и поръчал седем големи пици на наш адрес.

— И баща ти ги плати?

— Какво друго можеше да направи?

— Боже, направо не мога да повярвам. — И двамата се разсмяха. — Човек трябва да е доста хладнокръвен, за да направи подобно нещо. Баща ти не се ли опита поне да разбере кой е сторил това?

— О, той веднага заподозря кой е извършителят. Няколко души бяха забелязали Роланд да кара по булеварда, на който се намира пицарията, а по това време — беше краят на учебната година — той бе наказан да остава в училище след занятията. Татко беше напълно сигурен, че това е дело на Роланд. А през последната учебна година всеки път, когато в училище за обяд имаше пица, татко се приближаваше до масата му и го питаше: „Как е пицата днес, Роланд?“. И се случи най-странното нещо. Роланд започна толкова много да харесва баща ми, че през лятото се хвана на работа в училището, косеше тревните площи и участваше в ремонта. Татко му помогна да получи работата.

Известно време те вървяха мълчаливо, после Кент каза:

— Мога ли да ти кажа нещо?

— Какво?

— Завиждам ти, че имаш такъв баща. Струва ми се, че реагирах малко сопнато онзи ден, когато ме попита за моя, но впоследствие аз видях как мистър Гардън… искам да кажа как баща ти идва при теб в трапезарията и те поздравява, как ти понякога се отбиваш в кабинета му и си мисля, че той много обича учениците си… нали разбираш? Смятам, че той е чудесен човек.

— Благодаря ти — отвърна тя щастливо. — И аз мисля така.

Те стигнаха до ъгъла и Челси каза:

— Това е моята улица. Четвъртата къща вляво.

Стъпките им се забавиха. Той пъхна палците си в задните джобове на джинсите си и ръката му се озова зад нейната. От време на време лактите им се докосваха. Те бяха навели погледи и пристъпваха бавно към края на улицата. Под сенките на дърветата краката им изглеждаха сини на фона на черния асфалт.

Когато стигнаха почти до нейната алея, той попита:

— Ходиш ли с някой или нещо такова?

— Не.

Кент я погледна крадешком, после отмести погледа си и рече:

— Добре.

— А ти? Пишеш ли на някое момиче в Тексас?

— Не — отговори той.

— Добре — повтори тя, преливайки от щастие.

Те завиха и тръгнаха по алеята. Тя го поведе по тротоара към входната врата, където се спря пред двете стъпала, водещи към бетонната площадка. Извръщайки се, Челси вдигна очи към Кент.

— Благодаря ти, че ме изпрати до вкъщи. Съжалявам, че те чака толкова дълъг път до вас.

— Няма проблем. — Той стоеше с ръце в джобовете на якето си с крак върху първото стъпало. — Съжалявам, че нямах кола да те изпратя с нея. Майка ми ще ми купи, но все не може да намери време, откакто се преместихме.

— Всичко е наред. Беше ми приятно да походя. — Тя погледна към небето и сви бавно рамене. — Красива нощ, нали?

Кент също вдигна глава.

— Да, наистина.

Сетне погледите им се срещнаха. Той свали крака си от стъпалото.

— Е… — рече тя, завъртайки леко глава, сякаш искаше да каже: *По-добре да се прибирам.*

Те стояха, пленени от идеята да се целунат, омагьосани от този миг на очакване, благодарение на който някои нощи оставаха завинаги в дневниците на момичетата.

Кент леко се помръдна, за да разбере дали моментът е настъпил, навеждайки се напред. Тя чакаше с вдигнато лице. Той я целуна, но без да извади ръце от джобовете си, защото не искаше да се възползва от

ситуацията. Устните му бяха меки, невинни и затворени. Както и нейните.

Когато се отдръпна, те се усмихнаха и Кент каза тихо:

— Доскоро. Да… доскоро.

Той направи няколко крачки заднишком, преди да се обърне и да тръгне към къщи.

---

[1] Игра на думи — „rich“ на английски означава „богат“. — Бел.прев. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Том рядко оставаше у дома в събота сутрин. Общественият живот в града изискваше училището да бъде отворено и в такива случаи той смяташе, че мястото му е там. Хората използваха сградата за различни нужди: закуска с палачинки в трапезарията за възрастните жители на града, свободен достъп до плувния басейн, уроци по танци в спортния салон и какво ли още не — от градински събирания до срещи на децата на алкохолици в класните стаи.

Съботата след първия футболен мач не правеше изключение. Том се приготви да излиза малко след осем и тридесет.

— Какво ще правиш днес? — попита той Клер, докато изплакваше чашката си от кафе. След снощното скарване те гледаха на отношенията си като на нещо крехко и скъпоценно и бяха изключително мили и деликатни един към друг.

— Пазар, чистене и подготовка за училище. Ще те помоля, като се прибереш, да погледнеш филтъра на мивката и да го оправиш, ако можеш.

— Да, разбира се. — Той я целуна пътьом. — Доскоро.

Тя го спря, за да получи истинска целувка и сетне двамата се откъснаха един от друг с усмивка.

— Довиждане — прошепна тя.

— Ще се прибера веднага щом мога…

Понякога в усмивките има по-дълбоко съдържание. В тяхната имаше еротично обещание.

Той прекара предобеда в кабинета си, доволен от възможността да работи на спокойствие. Проучи бюджета на училището, опитвайки се да открие средства за часовете по руски език, включени в специална програма с открита връзка, която щеше да се излъчва по кабелна мрежа в още четири други училищни района в Минесота.

Малко преди обед в кабинета му влезе Роби, обут с къси чорапи и мръсни спортни гащета.

— Здрасти, татко.

— Здрасти — отвърна Том и хвърли молива си на бюрото, навеждайки се напред. — На тренировка ли беше?

— Да, обаче сега пък колата ми не ще да запали. Струва ми се, че акумулаторът е изтощен.

— Е добре, аз също съм готов да си тръгвам. — Том струпа книжата си на купчина. — Ей сега ще й хвърлим един поглед.

Беше почти обед и повечето от мероприятията в сградата бяха приключили. Том заключи стъклената врата на канцеларията, мина през трапезарията, провери дали там няма някой и после погледна към коридорите на първия етаж, където също беше тихо. Някъде в сградата хората от помощния персонал работеха. Той чуваше радиото на Сесил да свири тихо в западното крило. Входната врата беше подпряна, за да не се затваря.

Навън септемврийският ден бе великолепен, небето бе бледосиньо. Кленовите дървета покрай тротоара и огромните брястове в дворовете на съседните къщи бяха все още наситено зелени. На една алея оттатък шосето някакъв мъж миеше червена кола. Училищният двор бе необичайно притихнал.

Том и Роби влязоха в колата на Том.

— Какво стана, когато се опита да я запалиш?

— Нищо. Отказа дори да завърти.

— Може да се е откачил някой кабел.

Том спря, отвори капака и установи, че кабелите са разместени. Докато ги прикрепяше към акумулатора, Роби се приближи и се облегна на калника до него.

— Мисля, че е добре да ти кажа нещо — рече Роби, — защото тъй или иначе ще научиш. Вчера вечерта треньорът ме смъмри.

— Така ли? — Том продължи да намества кабелите, без да вдига глава.

— Заради Арънс. Той смята, че аз му имам зъб.

Том погледна назад през рамо.

— А така ли е наистина?

— Не знам. — Роби сви рамене и се намуси.

Том се изправи, бършейки ръце една в друга.

— Кажи ми какво става. Аз няма да те мъмря. Просто ми кажи.

— По дяволите, татко, Джеф бе изхвърлен от титулярния отбор!

Том забеляза, че Роби е объркан и не знае как да се справи със ситуацията; моментът не беше подходящ за проповеди.

— И как прие това Джеф?

— Не знам. Не каза почти нищо.

Том направи кратка пауза.

— Значи ти си казал нещо вместо него.

— Всъщност не. Но аз играя футбол с Джеф още от трети клас! — В гласа на Роби се прокрадваха ядни нотки. Момчето се обърна и се подпря на калника с гръб към колата. Том изучава няколко секунди раменете му, после избърса ръцете си с кърпа и се присъедини към него. Застанали един до друг със скръстени ръце, те отдъхваха на топлия калник, взирайки се в човека, който миеше колата си от другата страна на пътя. Обедното слънце грееше гърбовете и главите им. Застланата с пясък широка площадка създаваше впечатлението, че са корабокрушенци, изхвърлени на пустинен остров.

Том каза:

— Забравяш, че вчера аз бях на мача. Мисля, че се досещам какво е обезпокоило треньора.

Роби го погледна, но не отговори.

Някъде далеч от пожарната се чу продължителен сигнал. Над дърветата на север от паркинга се издигна ято косове, като черни конфети на фона на небето, и сетне отново изчезна сред клоните и листата.

— Животът се променя — рече Том замислено. — Човек подрежда нещата, както би искал, и после се появява нещо, което разваля всичко. Колко хубаво би било, ако можехме да устроим живота си, както ни харесва, и да кажем: „Е добре, а сега нека всичко си остане, както си е“. Но нищо не остава същото. Порастваш, печелиш приятелството на едни, лишаваш се от това на други, изгубваш следите на някои хора, срещаш нови и понякога си задаваш въпроса защо. Но единственото, което мога да ти кажа, е, че всяко нещо от живота те променя по някакъв начин. Всяко ново запознанство те променя. Същото важи и за всяка нравствена дилема и емоционален опит. А твоята задача е да решиш как. По този начин се изгражда човешкият характер.

Роби ритна някакво камъче с носа на маратонката си и погледна към улицата.

— Искаш да кажеш, че отборът е на първо място, преди Джеф.

— Просто казвам, че ти трябва сам да прецениш тези неща.

Роби се загледа в косовете, които отново полетяха нагоре с крясък, изписвайки изменчива плетеница на фона на небето. Том обгърна сина си за раменете и го дръпна към колата.

— Хайде да се опитаме да запалим тази таратайка.

Малко по-късно те пристигнаха у дома с двете коли. Том паркира в гаража, а Роби на края на алеята. Момчето се опита да запали повторно колата, но безуспешно. Том слушаше безплодното стържене на стартера и пресмяташе на ум цената на един нов акумулатор.

Роби блъсна вратата и рече:

— Пълна развалина.

— Очаквах това. Добре че се случи преди зимата.

Те влязоха заедно в къщата. Прахосмукачката бе оставена в средата на всекидневната, а кухнята беше в безпорядък.

Клер извика от верандата:

— Ние сме тук. Вземете си две чинии и лъжици.

Том отвори вратата на кухненския шкаф, а Роби чекмеджето със сребърните прибори. Сетне двамата прекосиха всекидневната на път към слънчевата половина на къщата.

В остъклената веранда Клер и Челси седяха на кръглата маса, където един метален супник и пакетче солени бисквити деляха място с пощата от деня. Челси лакираше ноктите на краката си, облечена в широка бяла блуза и бледозелена пола. Тя приключи с единия крак, взе си лъжица супа и продължи с другия. Клер, обута в джинси и пременена с бяла памучна риза и бейзболна шапка, пусна лъжицата си в чинията и каза:

— Сипвайте си.

Том се пресегна над рамото й, минавайки зад стола й.

— Нещо ново?

— Ъ-ъ… не. Обади се баща ти. Не е нищо важно, просто искаше да ни чуе. А какво става с вас двамата?

— Колата на децата се нуждае от нов акумулатор. Наложи се да използваме контактните кабели, за да запалим. Но сега пак не иска да запали.

Роби вдигна похлупака на супника и надникна вътре.

— Какво е това?

— Супа от броколи и шунка.

— А сирене? — попита той, вдигайки вежди.

— Разбира се.

— Добре, мамо! Направо умирам от глад.

— Нещо друго — рече тя, когато мъжете напълниха чиниите си и седнаха на масата. — Ето ви и бисквити. — Клер бутна пакетчето към тях.

Роби трошеше на парченца една бисквита в супата, буташе ги под повърхността, наблюдавайки сестра си.

— Защо лакираш ноктите на краката си? Това е най-тъпото нещо, което съм виждал.

— Един дебел врат като теб не разбира от такива неща.

— Знаеш ли колко усилия ми е струвало, за да стане вратът ми толкова дебел? И ако обичаш, кажи ни за кого са предназначени тези лакирани нокти?

Погледът на Челси сякаш казваше: *Твоята глупост е изключителна.*

— Да не би Кент Арънс да предпочита лакирани нокти на краката?

— Дори да е така, това не те засяга.

— Бил те изпратил вчера след мача.

Лъжицата на Том замръзна във въздуха. Предупредителен спазъм сви стомаха му.

— Това също не те засяга — отсече Челси.

— Да не би още да не си е взел книжката или какво?

— Боже мой, колко мъжествен изглеждаш, когато хулиш онези, на които завиждаш. — Челси духна към крака си, за да изсъхне лакът по-бързо.

— Да завиждам на Кент Арънс! Опазил ме бог. Този тип говори като истински южняк и човек не му разбира половината от онова, което казва.

— Да, на мен пък това ми харесва и той наистина ме изпрати вчера вечерта. Нещо друго да те интересува?

— Достатъчно, престанете — рече Том. — Човек като ви слуша, направо ще си помисли, че сте смъртни врагове. И Роби, не забравяй

какво си говорихме в училището.

Челси се обади:

— А какво сте си говорили двамата в училището? — В поведението й изведнъж се прокрадна любопитство.

— Челси — сгълча я Том.

— О, извинете ме. — Семейството им, което прекарваше по двадесет и четири часа заедно, имаше свещени правила за личния живот; Том и Клер ги бяха наложили отдавна. — Но по-добре го предупреди да не се заяжда с Кент Арънс. Той наистина е добро момче и аз много го харесвам.

Думите на Челси се стовариха с пълната си сила върху съзнанието на Том.

Гърлото му пресъхна.

Супата в стомаха му сякаш се пресече.

Господи боже, ето докъде се стигна. Той бе страхливец, премълчал истината, и сега Челси навярно бе влюбена в собствения си брат.

Трябваше да излезе оттук, да остане сам и да премисли нещата. Том стана, за да отнесе чинията си в кухнята.

Клер го изпрати с поглед.

— Том, ти не яде почти нищо.

— Извинявай, скъпа. Не съм много гладен.

В кухнята Том изплакна чинията си. Беше длъжен да признае своето прегрешение още преди седмица и половина, когато за първи път зърна Кент Арънс. Животът на шестима души бе засегнат от тази връзка между баща и син и той бе отлагал прекалено дълго тази единствена почтена постъпка. Извисявайки глас над шума от течащата вода, Том извика:

— Виж, скъпа, ще отскоча до „Таргет“ да купя нов акумулатор за колата. Ще се опитам да оправя филтъра на мивката малко по-късно, става ли?

— Да, но не е ли по-добре да й хвърлиш един поглед, за да видиш дали няма да има нужда от някакви резервни части?

Той отиде при нея и я целуна, прималял от тревога заради кашата, която бе забъркал.

— Колата е по-важна. Скоро ще се върна.

Том потегли към „Таргет Грийтленд“, сектор от универсалния магазин „Удбери“ и се обади на Моника Арънс от един апарат край щандовете. Тя вдигна телефона след третото позвъняване.

— Здравей, Моника. Том Гарднър е на телефона.

Настъпи пауза.

— О — рече Моника, сякаш бе вдигнала предпазливо очи към някой друг в стаята. Може би Кент, помисли си Том.

— Трябва да поговорим.

Тя не отвърна нищо.

— Веднага.

— Не мога.

— Важно е.

— Сега съм заета с нещо друго и…

— Моника, пет пари не давам с какво си заета. Въпросът не търпи отлагане! Вчера вечерта Кент е изпратил дъщеря ми Челси след мача!

Отново мълчание.

— Разбирам — каза накрая тя. Том разбра, че тя се опитва да попита нещо по завоалиран начин, преструвайки се, че разговаря с някой от службата. — Отворена ли е входната врата към приемната в събота?

— Той е при теб в стаята, нали?

— Да.

— Ще повярва ли, че те търсят от службата?

— Да.

— Аз съм в „Удбери мол“. Можеш ли да дойдеш тук?

— Да, предполагам. Но не мога да остана до твърде късно. Все още не съм се нанесла напълно и имам много работа вкъщи.

— Знаеш ли къде се намира?

— Да.

— След колко време можеш да дойдеш тук?

— Добре. Ще бъда там след петнадесет минути.

— Има един ресторант на име „Сиати“ и в близост до него няма нищо друго. Карам червен торъс. Ще паркирам на север от сградата. Петнадесет минути.

— Да, добре, довиждане.

Том забрави за акумулатора и за чековата си книжка, прекосявайки магазина. Усещаше единствено острата болка в раменете, голямата буца в гърлото и главоболието в основата на черепа си. Беше събота. Търговският център бе оживен. Можеше да налети на всеки един от учениците си тук. Правилно ли бе постъпил, казвайки на Моника да се срещнат на паркинга? Хвърли поглед на часовника си: 1:35 — време за обяд. Следователно паркингът на ресторанта щеше да бъде претъпкан, докато тя дойде.

Потегли към мястото на срещата, паркира и изгаси двигателя. Лъчите на слънцето се сипеха през предното стъкло, превръщайки колата в пещ. Паркингът беше наполовина пълен, но в момента, когато пристигна, два автомобила потеглиха. Отвори прозореца си, облегна лакътя си на него, подръпна долната си устна и се загледа в тухлената стена на ресторанта, потънал в мисли.

Синият лексъс спря от дясната му страна и изведнъж той се почувства виновен за хиляди неща. Проблемът далеч не се изчерпваше с онова предбрачно прегрешение преди осемнадесет години. Две коли една до друга; от едната излиза жена и влиза в другата — нещата придобиваха вид на тайна среща. И двамата изскочиха едновременно от колите си, опитвайки се да се преборят с усещането, че вършат нещо нередно.

Моника тръгна към задницата на колата и той последва примера й. Те не си размениха поздрави. Стояха близо до задните брони и търсеха подходящи места, където да спрат погледа си. Беше им трудно да подемат разговор в този тежък момент.

— Благодаря ти, че дойде — подхвърли той.

— Не знаех какво друго да направя. Кент беше при мен в стаята, когато се обади.

— Аз пък не знаех какво друго да направя, освен да ти се обадя.

Тя носеше слънчеви очила и дамска чанта през рамото, а палецът й бе под каишката. Роклята й беше безформена и торбеста, което го накара да се почувства щастлив, че се е оженил за жена с по-изискан вкус. Той се осмели да я погледне, но езикът на тялото й и ъгълът на очилата й му подсказваха, че тя за нищо на света няма да отвърне на погледа му.

— Да седнем ли в колата ми и да поговорим?

Слънчевите й очила проблеснаха към него. Устните й останаха тънка безцветна ивица. Без да му отговори нищо, тя тръгна към вратата на торъса и влезе вътре.

Когато Том се вмъкна зад волана, настъпи тягостно мълчание. И двамата се чувстваха ужасно неловко. Ако миналото им беше поне донякъде сантиментално обагрено, щеше да им е по-лесно, но сега те изпитваха единствено угризения и почти нищо не си спомняха за онази краткотрайна близост, която бе предизвикала тази среща.

Най-сетне той каза:

— Виж, направо се бях побъркал, когато ти се обадих. Не бях обмислил къде и как да се срещнем. Просто вдигнах слушалката и набрах номера. Ако искаш, можем да отидем някъде другаде, да си поръчаме по едно леко питие и…

— И тук можем да поговорим. Каза, че Кент е изпратил дъщеря ти до вкъщи след вчерашния мач.

— Да. Разбрах това само преди час.

— И сега предполагам си решил да кажеш на семейството си кой всъщност е той.

— Принуден съм да го направя. Зная истината само от десет дни и те бяха истински ад за мен. Не умея да пазя тайни от жена ми. Никак не ме бива в това отношение.

Тя склони чело към едната си длан. Ръцете й бяха скръстени над чантата в скута й и кожената каишка висеше свободно над рамото й.

Том каза:

— Не им казах още този следобед просто защото реших, че първо трябва да обсъдя този въпрос с теб. Ще трябва да съобщиш истината на Кент през уикенда, така че всички да я научат по едно и също време. Не бих искал той да чуе това от моите деца в училище.

— Да, съгласна съм.

Времето минаваше, големи отрязъци от мълчание, през които те си представяха как казват на семействата си.

— Изпаднах в истинска паника, когато чух, че я е изпратил до вкъщи.

— Да — рече тя доста отчуждено, както му се стори. Моника изглеждаше много студена и овладяна жена, която умее да прикрива чувствата си, така че да не проличат на лицето и в гласа й.

— Споменавал ли е той въобще за Челси?

— Веднъж.

— И какво каза?

— Само спомена името й.

— Нещо лично?

— Не.

Той се замисли колко потайни могат да бъдат тийнейджърите.

— Тяхното сближаване е доста необичайно. Наблюдавах ги през цялата седмица как се срещат преди училище и как сядат на една маса в трапезарията. Надявах се, че тя просто изпълнява задълженията си като негов партньор, но… уви, не е било така.

Някой излезе от ресторанта, качи се в кола, паркирана на няколко метра от тяхната, и потегли. Около лексъса и торъса остана празно пространство.

— Виж какво — рече Моника, повдигайки се леко на седалката, сякаш чувстваше някакво вътрешно неудобство, — аз не ти казах истината преди малко. Кент спомена нещо повече за Челси.

— Какво?

Тя го стрелна с поглед, кратък като примигване, преди да погледне отново напред.

— Че й завижда, задето има баща.

Том посрещна тази новина като удар в бъбреците. Известно време дишаше с усилие, Моника продължи:

— Впоследствие ние се скарахме, а това се случва рядко при нас. Тогава разбрах, колко важно е за него да научи за теб.

— Значи си готова да му кажеш? Преди понеделник?

— Какво друго мога да направя?

— Нали знаеш — рече Том, — Роби не се държа много сърдечно към Кент на футболното игрище. Според мен той му завижда. Не зная как ще се отрази това на тях двамата.

— Бъди честен, Том. Ние не знаем как ще се отрази това на всеки един от нас, може би, с изключение на мен. Животът ми вероятно ще продължи да тече, както и преди. Но всички вие ще трябва да преминете през джунглата на заплетени емоции и чувства.

Том се замисли и въздъхна. Той потъна по-дълбоко в седалката и отпусна главата си назад.

— Странно е. Днес разговарях с Роби как всяко ново познанство те променя, как всяка морална дилема оформя характера ти. Може би

съм визирал самия мен, без да разбера това чак до този момент.

Една кола спря от лявата им страна. Прозорците й бяха отворени и отвътре се чуваше радио. Том погледна в тази посока точно когато шофьорът се пресегна да спре радиото. Жената зад волана го видя, усмихна се и му махна.

— Здрасти, Том — извика тя през отворения прозорец.

Той се изправи на седалката. През тялото му премина топла вълна.

— Здравей, Рут.

Тя слезе от колата и тръгна към него.

— О, по дяволите — промърмори Том.

— Коя е тази жена?

— Моя съседка.

Рут стигна до колата и се наведе към отворения прозорец.

— Здрасти, К… ох… извинявай, помислих си, че си с Клер.

— Моника Арънс, това е моя съседка, Рут Бишоп.

Рут се усмихна бързо; очите й горяха от любопитство.

— Само минавах оттук да взема няколко франзели за вечеря. Дийн умира за тях, а днес от доста време ще вечеря за първи път вкъщи. — Тя се наведе още малко и се вгледа в Моника с неприкрит интерес, докато разговаряше с Том. — У дома ли си е Клер?

— Да. Днес й е ден за чистене.

— О… — Рут като че ли очакваше някакво обяснение, но когато такова не последва, тя дръпна ръката си от прозореца и избъбри: — Е, трябва вече да тръгвам и да взема франзелите. Радвам се, че те видях, Том. Поздрави Клер.

— Ще я поздравя.

Наблюдавайки я да се отдалечава към ресторанта, Том отбеляза:

— Е, това решава нещата. Ако не се прибера вкъщи и не кажа пръв на Клер, Рут ще го направи вместо мен.

— Аз също трябва да се прибера и да кажа на Кент. — Моника преметна каишката на чантата си през рамо, но не понечи да стане. — Не знам какво да ти кажа.

— Аз също.

— Може би е добре да ти пожелая късмет в онова, което ти предстои.

— На теб също.

Те продължаваха да стоят в колата.

— Необходимо ли е да поговорим отново? — попита тя.

— Ще почакаме и ще видим.

— Да… да, предполагам, че си прав.

— Струва ми се, че това е неизбежно.

Моника се замисли и сетне попита:

— Ние взехме правилното решение, нали, Том?

— Абсолютно.

— Да… абсолютно — повтори тя, сякаш се опитваше да се убеди в това. — Тогава защо толкова се колебая?

— Защото се страхуваш — отвърна той.

— Да, сигурно е така.

— Не е особено приятно, нали?

— Да, направо е ужасно.

— Живея с това още от мига, когато влезе в кабинета ми и да ти кажа право, за мен ще бъде облекчение да призная всичко и да посрещна последствията, каквито и да са те. Мислите ми бяха толкова… ох, разпилени.

— Да… разбирам…

— Ето я, идва отново. — Рут Бишоп вървеше към тях с бял хартиен плик в ръката. Том я проследи с очи.

— Стабилен ли е бракът ти, Том? — попита Моника, също наблюдавайки жената.

— Да, много.

Рут Бишоп отиде до колата си, вдигна плика, така че да се вижда и извика:

— Взех цяла дузина от тях. Ако Дийн не се прибере за вечеря, ще съжалява.

Том й изпрати формална усмивка и махна разсеяно с ръка.

— Сега това ще ти бъде от полза — рече Моника и след като Рут потегли, добави: — Май наистина трябва да тръгвам вече. Ще ми се днес да приключа с всичко това.

— Късмет — каза той отново. — И благодаря ти, че дойде.

— Няма защо.

Раздялата им беше обвеяна от тъга, тъгата на двама души, настигнати от своето минало, които — въпреки че не изпитваха никакво физическо привличане един към друг — се чувстваха близки

заради подобната си съдба. Тя щеше да се прибере у дома си, той също. И двамата трябваше да направят признания, които щяха да променят живота им завинаги. Потегляйки от паркинга в противоположни посоки, те почувстваха още веднъж онова меланхолно съжаление, че нямат нито един общ топъл спомен, който да им носи утеха в предстоящия катаклизъм.

Кент беше на портативния телефон, когато майка му се прибра. Тя мина през всекидневната, където той се беше разположил на масивното канапе с пета върху масичката за кафе, поклащайки крака си като автомобилна чистачка. Беше отпуснал брадичка на гърдите си, а на лицето му грееше усмивка.

Прекосявайки стаята, Моника каза:

— Свали си крака от масичката.

Кент го премести невъзмутимо и продължи разговора си.

— Не, казах ти, това почти никога не се е случвало. Да не би да се опитваш да ме поучаваш или нещо подобно?… Не, къде?… Не, никога не сме имали танци в училището. На няколко пъти те организираха пищни забави в „Бодри“ с оркестри и всичко останало. Веднъж Рич ме изнуди да отидем, но ние просто наблюдавахме как възрастните хора танцуват, защото се оказа, че ние сме най-младите… Годишно тържество?… Кой казва, че е задължително да се танцува на годишното тържество с бившите възпитаници на училището?…

Майка му дойде от кухнята, като бършеше ръцете си с ленена кърпа.

— Кент, трябва да поговоря с теб. Би ли прекратил този разговор, моля те?

Той закри слушалката с ръка и каза:

— Разговарям с момиче, мамо.

— Прекрати го, моля те — повтори тя и излезе от стаята.

Том махна ръката си от слушалката и рече:

— Извинявай, Челси. Мама ме вика за нещо. Слушай, ще си бъдеш ли у дома по-късно?… Може би ще ти се обадя тогава… Да, разбира се… Ти също… Чао.

Кент се наведе напред и се изправи.

— Хей, мамо — извика той и тръгна към кухнята, подхвърляйки телефона от ръка в ръка. — Какво толкова важно се е случило, че да не мога да довърша разговора си?

Моника пренареждаше ненужно една бяла стъклена фруктиера с прегради, разместваики местата на прасковите, бананите и ябълките.

— Кое беше момичето? — попита тя.

— Челси Гарднър.

Тя спря погледа си на него, държейки в ръката си една зелена ябълка; изражението й бе толкова сериозно, че той си помисли дали не си е изгубила работата или нещо подобно.

— Мамо, какво се е случило?

Моника несъзнателно взе ябълката от фруктиерата и каза:

— Да отидем във всекидневната, Кент.

Той се разположи на предишното си място. Тя седна под прав ъгъл на един дълбок стол с тапицерия, наподобяваща гоблен, отпусна лакти върху коленете си и завъртя ябълката в ръката си.

— Кент — рече Моника, — искам да ти кажа нещо за твоя баща.

Кент се умълча, всичко в него се сви.

— За моя баща? — повтори той, сякаш темата беше нова за него.

— Да — отвърна тя. — Ти си прав. Вече е време.

Той преглътна и прикова поглед в нея, вкопчвайки се в телефона.

— Добре.

— Кент, твоят баща е Том Гарднър.

Долната челюст на Кент увисна от изумление.

— Том Гарднър? Имаш предвид… мистър Гарднър, моят директор?

— Да — отвърна тя тихо и зачака. Моника бе престанала да върти ябълката и сега плодът висеше в ръката й над килима.

— Мистър Гарднър? — прошепна той дрезгаво.

— Да.

— Но той е… той е баща на Челси.

— Да — каза тя тихо, — така е.

Кент се отпусна назад със затворени очи, продължавайки да стиска телефона в дясната си ръка.

Мистър Гарднър, един от най-симпатичните хора, които някога бе срещал; човекът, който всеки ден му се усмихваше и го поздравяваше в коридорите, а понякога слагаше ръка на рамото му;

човекът, които бе харесал от първата им среща, отчасти заради начина, по който се отнасяше към собствените си деца и отчасти заради отношението му към другите деца. Човекът, когото щеше да види в понеделник.

Баща на Челси.

Боже мой, той бе целунал Челси вчера вечерта. Мислите се стоварваха върху ума му прекалено бързо, за да успее да ги подреди. Кент отвори очи и видя края на тавана през замъглените си от сълзи очи.

— Аз изпратих Челси вчера вечерта след мача.

— Да, зная. Преди петнайсет минути се разделихме с Том. Той ми каза.

Кент се надигна.

— Срещала си се с господин Гарднър? Ти… искам да кажа, той…

— Не. Той не означава нищо за мен, като изключим факта, че е твой баща. Срещнахме се само, за да поговорим как да съобщим на семействата си за онова, което ви свързва. Това е всичко.

— Значи той наистина не знае за мен. Ти ми каза, че не знае.

— Да, така е. Съжалявам, Кент. Нямам навика да те лъжа, но ти разбираш защо не исках да знаеш. Или поне, преди да се случи това с Челси.

— Нищо не се е случило между нас! — натърти той войнствено.

— Разбира се — каза тя и погледът й се спря върху зелената ябълка.

Кент забеляза нейното облекчение, въпреки че никога не й беше давал основание да смята, че е безотговорен към момичетата.

— Той откога знае за мен? — попита Кент.

— От деня, в който те записах в училището. Нямах представа, че той е директор, докато не го видях да излиза от кабинета си.

— Значи досега той изобщо не е знаел за мен?

— Не.

Кент се наведе и отпусна глава в ръцете си. Телефонната слушалка увисна покрай ухото му. В стаята стана застрашително тихо. Моника внимателно постави ябълката върху масичката за кафе, като че и двете бяха от крехко стъкло. Тя седеше със скръстени ръце и се взираше в правоъгълното петно слънчева светлина, което падаше

върху килима в хола. Очите й бяха пълни със сълзи. След целия този мъчителен миг Кент вдигна глава.

— И какво те накара да му кажеш?

— Той те позна и ме попита.

— Позна ме?

— Ти страшно приличаш на него.

— Нима? — Мисълта за приликата им го завладя и го объркa.

Тя наведе очи към пода.

— Прекарал съм целия си живот досега, без да зная нищо. Изведнъж ти ми съобщаваш не само, че човекът, когото харесвам, е мой баща, но и че съм негово подобие. — Той замълча за миг и после изкрещя: — Хайде, майко, говори. Кажи ми как се случи! Не ме карай да ти задавам безброй въпроси.

— Няма да ти хареса.

— Мислиш ли, че сега това има някакво значение? Искам просто да знам!

Тя се нуждаеше от време да събере мислите си, преди да започне.

— Тогава той беше едно от момчетата, които срещах из двора на колежа. Бяхме веднъж в един час заедно, не помня по какво. Винаги ми е допадал, но никога не сме излизали заедно. Дори не го познавах. През последната година в колежа разнасях пици за „Мама Фиори“. Една юнска вечер ни поръчаха половин дузина пици за някакво ергенско парти. Аз отидох да занеса пиците и той отвори вратата. Той… — Раменете на Моника неволно потрепваха. Кършейки пръсти, тя продължи: — Не зная… Хвана ме за ръката и ме издърпа вътре. В апартамента беше голяма дандания. Пиеше се здраво. Навсякъде имаше пръснати кутии от бира, мотаеха се някакви доста оскъдно облечени момичета. Той ме позна, събра пари от всички и ми даде тлъст бакшиш. След това ме покани да се отбия след работа да изпием по една бира. Никога преди не бях правила подобна глупост. Бях доста затворена, ти би ме нарекъл дори задръстена. Стриктна и дисциплинирана ученичка. Много амбициозна. Не мога да си обясня защо го направих, но след работа се върнах, изпих няколко бири с тях и докато се усетя, се намерих в леглото му. След два месеца открих, че съм бременна.

Кент изчака минута-две, докато осмисли нещата. Гледаше я убийствено.

— Ергенско парти! — каза той гневно. — Заченат съм на ергенско парти.

— Да — промълви тя. — Но не това е най-лошото.

Той чакаше.

— Беше неговото ергенско парти — изчервявайки се, добави тя.

— Неговото?!

— След седмица предстоеше сватбата му.

Беше му нужна само частица от секундата, за да проумее казаното.

— Не ми казвай само…

Очите им се срещнаха. Неговите — обезумели, нейните — смутени.

— Е, изплюй камъчето… Госпожа Гарднър, учителката ми по английски?

Моника кимна и сведе глава.

Кент запрати телефона на дивана, той издрънча, а момчето се хвърли на възглавниците и закри с ръка очите си.

— Едно нощно приключение?

Майка му видя как адамовата му ябълка подскочи. Отговори му с едно кимване, без да направи никакъв опит за самозащита.

— Тя знае ли?

— Никой от тях не знае. Той всеки момент ще им съобщи.

Докато той се криеше зад ръката си, погледът на майка му се спря на устните му, здраво стиснати, за да не заплаче, на брадичката и страните му, неравномерно окосмени, но нуждаещи се вече от всекидневно бръснене, на гърлото му пулсиращо всеки път щом преглътнеше сълзите си.

Тя се пресегна и поглади с ръка твърдия плат на джинсите, който покриваше коляното му.

— Кент, съжалявам — прошепна тя.

Устните му потрепнаха.

— Да, мамо, знам.

Тя продължи да гали коляното му, просто не знаеше какво друго би могла да направи.

Той подскочи като ужилен, за да избегне допира с нея. Подсмърчаше и бършеше нос с опакото на ръката си.

— Виж какво, мамо! — Момчето се втурна към вратата. — Аз просто трябва да се махна оттук за малко… Трябва… Не зная… В главата ми е страшна каша. Трябва да изляза. Не се тревожи. Просто трябва да се махна.

— Кент! — Тя се затича към парапета, откъдето се виждаше входът, но той взе стъпалата с три огромни скока и вратата се затвори зад гърба му. — Кент! — Тя слезе тичешком долу и дръпна вратата. — Кент! Почакай! Моля те, скъпи, не вземай колата! Можем да поговорим…

— Върни се вкъщи, мамо!

— Но, Кент!

— Ти разполагаше с осемнайсет години, за да свикнеш с този факт. Дай на мен поне няколко часа.

Вратата на колата се затръшна, моторът изрева и той се спусна бързо по алеята, като ту натискаше, ту отпускаше спирачките, оставяйки следи от гуми по паважа. Колата се отдалечи със свистене.

ОСМА ГЛАВА

За Том пътят от паркинга „Сиати“ до дома беше като пътуване през ада. Как да каже на Клер? Как ще реагира тя? Как да съобщи на децата? Дали няма да го помислят за аморален тип? Лъжец. Оскърбил майка им в навечерието на сватбата им и мълчал през всичките тези години.

Ще каже първо на Клер. Тя трябваше да научи преди децата, така че да не се окажат и четиримата участници в тежката сцена, която със сигурност щеше да последва. С Клер трябваше да разговаря насаме. Нека го удари, нека го обвинява, да го нарича всякакъв, да прави с него каквото поиска, без децата да видят или чуят.

Когато се прибра, завари ги да чистят стаите си. На горния етаж бръмчеше прахосмукачката. Клер беше в хола. Опряна на колене и лакти, тя бършеше прах от долния плот на една маса. Нищо неподозираща, жена му работеше с мисълта, че нещата помежду им са изгладени миналата нощ, когато си бяха простили, докато правеха любов. Нямаше представа какво я очаква.

Той застана зад нея и запристъпва от крак на крак, обвинявайки се за начина, по който щеше да я нарани.

— Клер?

Тя се обърна и удари главата си.

— По дяволите! — изохка Клер, разтривайки удареното място през бейзболната шапка.

— Извини ме, мислех, че си ме чула.

— Не. Господи, как боли!

Изглеждаше двайсет и пет годишна с тази шапка, с джинсите и измачканата риза. Той почувства как сърцето му се изпълва с безмерна любов и отново го прободе стрелата на угризението. Той стисна ръката ѝ.

— Добре ли си?

— Ще ми мине.

— Клер, възникна нещо, за което трябва да поговорим… насаме. Да излезем с колата.

Клер бавно свали ръка от главата си.

— Какво има, Том? Изглеждаш ужасно.

Тя се приближи на колене и го погледна изпитателно.

— Какво се е случило?

Том я хвана за ръцете и я изправи.

— Хайде да се качим в колата. — Той извика децата. — Роби, Челси, елате за момент. — Когато децата се появиха, той им каза: — Мама и аз ще излезем за около час. Когато се върнем, искам да сте тук!

— Добре, татко. Къде отивате? — попита Челси.

— Ще ви обясня всичко, като се върнем. Свършете с чистенето и не забравяйте, че трябва да сте тук. Важно е.

— Няма проблем, татко.

В гласовете им се долавяше съпричастие.

В колата Клер каза:

— Том, уплашена съм до смърт. Ще ми кажеш ли какво става?

— Да, след минута. Да отидем до училището „Вали“. Дворът ще бъде празен. Там можем да поговорим.

Клер седеше сковано, сякаш носеше ризница и единствената подвижна част от тялото й като че ли беше главата. Докато наближаваха съседната сграда, тя изучаваше профила му. Децата им преди време ходеха в това училище, играеха на дама, висяха по катерушките и участваха в спортните празници. Видът на сградата и дори на училището, осветени от късното следобедно слънце, внушаваше носталгия.

Том изключи двигателя.

— Хайде да се разходим.

Тя го последва неохотно, усещайки наближаващото ги бедствие. Том я хвана за ръка. Прекосиха една затревена ивица. Стъпките им вдигаха облаци прах по асфалта. Оттатък футболното игрище огромна камара от спортни уреди се очертаваше като геометрична фигура на фона на виолетовото небе. Те тръгнаха към уредите и седнаха един до друг на две люлки, разположени под ъгъл. Седалките висяха ниско до покритата с дървени стърготини земя.

Клер обви с ръце студените железни вериги, а Том се отпусна напред като баскетболист, който наблюдава играта от резервната

скамейка. Никой от двамата не се залюля. Поседяха малко, вдишвайки тръпчивия мирис на стърготините. Чувстваха се като приковани към люлките, краката им сякаш бяха закотвени в земята. Най-сетне Том се осмели да започне.

— Клер, аз те обичам. Това е първото, което искам да знаеш и най-лесното, което мога да ти кажа. Останалото е далеч по-трудно.

— Каквото и да е то, моля те, просто го кажи, защото това е вече нетърпимо!

— Добре.

Том си пое дълбоко дъх.

— Шест дни преди да започнем училище в кабинета ми влезе жена и записа едно момче, което се оказа, че е мой син. До този ден не съм и предполагал, че той съществува. Тя никога не ми е казвала, така че не съм имал основание да го подозирам. Казва се Кент Арънс.

Очите им бяха приковани един в друг. Предчувстваше, че никога няма да забрави потреса, който ще види в нейните, празния поглед, изумлението. Нито едно мускулче не трепна на лицето й, широко отворените й очи го гледаха втренчено, а ръцете й бяха вкопчени във веригите.

— Кент Арънс… — прошепна тя — … е твой син.

— Да, Клер — каза той с цялата покорност, на която беше способен.

— Но… това означава… — Тя пресмяташе светкавично датите.

— Ще ти помогна. Той е на седемнадесет години, точно на колкото е и Роби. Заченат е през юни хиляда деветстотин седемдесет и пета година.

Този път не беше нужно да пресмята.

— Месецът, в който се оженихме?

— Седмицата, в която стана това.

Една тиха и мъчителна въздишка се изтръгна от гърдите й, очите й се разшириха и замъглиха.

— Ще ти разкажа точно какво се случи, защото тя никога не е означавала нищо за мен. Освен всичко останало ти трябва и да ми повярваш.

— О, Том! — едва успя да произнесе тя и закри с ръка устните си.

Той събра решителност и продължи, готов да признае всичко още сега, защото това бе единственият начин да запази частица от достойнството си.

— Седмиците преди нашата сватба са ми доста смътни, почти не си спомням отделни епизоди. Но едно нещо се е запечатало много силно в паметта ми. Още не бях готов за семейство, чувствах се като, съжалявам, че трябва да го чуеш, Клер, като в капан. Може би дори отчаян.

Четири години от живота ми бяха минали в колежа и имах планове за следващите няколко. Исках да изкарам една лятна почивка и да започна работа като учител през есента, да си поживея с приятели и да се порадвам на свободата си след всичките онези години на учене. Исках да си купя нова кола и хубави дрехи, да отида през ваканцията в Мексико и от време на време да прекарвам уикендите в Лас Вегас.

Вместо това ти забременя и всичките ми надежди свършиха заедно с предсватбените ми приготовления, избирането на годежните халки, порцелана и смокинга. Истина е, че за известно време страшно се бях уплашил. После, когато първият шок премина, се ядосах.

В подобно настроение вероятно съм бил в нощта на ергенското си парти, когато това момиче, което едва познавах, ни донесе поръчаните пици. Подмамих я в леглото си, беше израз на бунт, нищо повече. Тя продължи собствения си живот, аз своя и никога повече не се срещнахме… докато тя не влезе със сина си в кабинета ми миналата седмица.

Очите на Клер, плувнали в сълзи, загубили всякаква илюзия, се бяха втренчили в него. После тя извърна поглед. Бавно стана от люлката.

— Не, почакай! — Том хвана ръката й. — Не съм свършил. Толкова е мъчително да говоря за това. Не искам да пропусна нищо, а трябва да премина през целия този ужас, за да стигна до най-важното. И то е, че аз се промених. След като се ожених, се промених. Обикнах те много, много, Клер — добави нежно той.

— Недей! — Тя пусна едната си ръка и завъртя люлката на запад с гръб към него и с лице към сияещото оранжево небе. — Не ми пробутвай баналности! След всичко, което току-що чух, да не си посмял да ми говориш баналности.

— Това не са баналности. Аз започнах да осъзнавам какво имам в твое лице, в деня, когато се роди Роби и…

— И от това се предполага, че ще ми стане по-леко.

— Още не съм ти казал всичко. Всяка следваща година ставаше все по-хубаво. Разбрах, че е прекрасно да бъда баща, съпруг. Обичам те!

Том разбра по потрепването на раменете й, че плаче.

— Ти си го направил… с друга жена… през седмицата, в която се оженихме.

Том предварително беше наясно, че тя ще понесе този факт най-тежко и че той трябва да бъде търпелив, докато тя се справи с него.

— Клер… Клер, страшно съжалявам.

— Как си могъл да го сториш? — Гласът й беше пресипнал и изтънял от силните чувства. — Как си могъл да го сториш и седмица след това да ме поведеш към олтара?

Том опря лакти на коленете си и наведе надолу глава. Той стоеше широко разкрачен и се взираше в прахта и дървените стърготини. Откакто научи за Кент, бе сдържал собствените си чувства, но сълзите му бликнаха, като разбра колко е наранена Клер. Опитваше се да ги спре, но те отново пълнеха очите му. За него не съществуваше извинение, за това и не търсеше прошка. Следобедът напредваше, а те седяха, всеки на своята люлка, загледани в различни посоки.

Клер все още плачеше.

— Никога преди не съм предполагала, че ненавиждаш брака ни — каза тя.

— Това е вече минало, Клер. Наистина, всичко това е минало. Казах ти, по-късно разбрах колко съм щастлив.

Тя беше твърде разстроена и думите му не я утешиха.

— Бях толкова щастлива, че ще се омъжа за… бащата на детето си… да… — Тя се разплака силно, без да сдържа гласа си и притисна устата си с ръка.

Той се пресегна и стисна рамото й отзад. Тялото й се разтресе от ридания и те се врязаха в сърцето му.

— Клер, недей, моля те. — Той страдаше не по-малко от нея. — Господи, Клер! Не съм искал да те нараня така.

Тя отблъсна ръката му.

— Да, но го направи… Ти си виновен и аз те мразя в този м… момент за това, което ми причини. — Тя се мъчеше да избърше носа си с опакото на ръката си.

Той се пресегна и й подаде кърпичката си.

— Ти се държеше толкова странно напоследък. Знаех, че нещо не е наред, но не можех да си представя какво е то.

— Опитах се да ти кажа в Дълуут, но… — Думите му се изплъзнаха и той само добави: — О, господи!

Настъпи тягостна тишина, тежка и непосилна, всичко наоколо беше в покой, с изключение на мрачните им мисли. Мъката ги прикова към седалките на люлките, сякаш бяха затворници в отделни килии. Тази нелепа история се стовари върху тях в средата на живота им, когато бяха толкова спокойни и доволни от себе си. Есенната вечер наближаваше, светът замираше, слънцето затваряше клепачи, обагряйки небето в топли нюанси. Лек хлад се спусна над игрището.

След дълго мълчание Клер попита:

— Той знае ли?

— Майка му ще му каже днес.

Том усещаше, че тя анализира всичко и си прави грешни изводи. През цялото време тя бе седяла с гръб към него, веригата на люлката беше усукана над главата й. Тя я отметна и се завъртя така, че да вижда лицето му. Въпреки че изглеждаше онемяла от тъга, погледът й проникваше дълбоко в него.

— Ти се срещна с нея, нали? Ето къде си бил, когато каза, че отиваш за акумулатор.

— Да, но, Клер…

— И друг път ли сте се виждали?

— Изслушай ме. Той е израснал, без да знае кой е баща му. Аз не можех да ти кажа без нейно позволение и именно това обсъждахме днес. Решихме да кажем на всички едновременно, за да не научи някой от странични хора.

— Ти не ми отговори. Срещал ли си се с нея и по-рано?

Мускулите на челюстта му се напрегнаха и я деформираха. Слепоочията му леко пулсираха.

— Да, веднъж. В деня, в който разбрах, че Кент е мой син.

— Къде?

— У тях. Но само разговаряхме, Клер, наистина.

Този път Клер не каза нито дума, наблюдавайки го с подути, зачервени и невярващи очи. Накрая погледът й се спусна надолу към коленете й.

— Сигурно живее някъде тук наоколо?

— В „Хавиленд хилс“. Преместила се е тук от Тексас непосредствено преди началото на учебната година. Когато влезе в кабинета ми, тя нямаше и представа, че аз съм директор. Клер, отговарям на всичките ти въпроси, защото няма какво да крия. Онази проклета нощ през 1975 година, това е всичко. Кълна се в бога, че не е имало никой в живота ми, освен теб от деня, в който ти се врекох.

Раменете й се отпуснаха. Тя провеси ръце между краката си и ги остави да се люлеят свободно. Затвори очи и отметна глава назад. Козирката на шапката й сочеше небето. Клер въздъхна веднъж, дълга, звучна въздишка, и остана неподвижна, картина на човек, който просто иска да избяга. Тя леко се залюля, като че ли някъде дълбоко в себе си се преструваше, че е над всичко това.

Той чакаше със свито сърце, знаейки какво й е причинил.

— Е — каза тя накрая и вдигна глава, демонстрирайки присъствие на духа, — не трябва да забравяме и децата, нали? — Люлката продължаваше да се поклаща. После изведнъж спря. Клер бе сложила ръка на устата си, опитвайки се да спре рукналите отново сълзи.

— Господи, какъв хаос!

Гласът й бе станал писклив.

Какво би могъл да каже? Да направи? Да даде? Да предложи? Нещастието му бе толкова всеобхватно, колкото и нейното.

— Не съм искал да нараня никого от вас, нито теб, нито децата, Клер. Случило се е толкова отдавна. Това е само един инцидент от миналото ми, за който бях забравил.

— За теб е минало, за нас обаче е настояще. Ще трябва да се справяме с това сега. И никак не е честно да го натрапваш на децата.

— Нима смяташ, че не съм мислил за това?

— Не зная дали си мислил.

— Естествено, че да. Клер, държиш се така, сякаш изведнъж съм станал безчувствен. Не виждаш ли, че и аз се измъчвам, че съжалявам, че ми се иска да променя всичко, да върна нещата на мястото им. Но не мога. Единственото, което мога да направя, е да бъда честен и вярвам,

че само по този начин болката ще стане по-поносима за всички. Що се отнася до децата, смятам да им кажа днес. Мога да го направя сам или в твое присъствие, както пожелаеш.

— Челси ще бъде толкова… толкова… — Клер махна безпомощно с ръка. — Кой знае какво е имало между тях? Знам, че тя е хлътнала по Кент.

— Нищо няма между тях, сигурен съм. Готов съм да заложа живота си!

— О, да, зная това. — Клер го стрелна гневно с очи. — Те са се срещали само веднъж, ако това изобщо може да се нарече среща. Можеш да бъдеш сигурен, че сме отгледали дъщеря, която не би стигнала дотам толкова бързо. Говоря за целувки. Ами ако я е целунал? Децата на тази възраст със сигурност се целуват.

— Значи никога няма да разберем, защото аз нямам никакво намерение да я разпитвам.

— Разбира се, че няма. Но тя така или иначе ще бъде огорчена дълбоко. А Роби? Той вече е достатъчно негативно настроен към Кент… те ще играят заедно футбол, а в понеделник аз ще трябва да го погледна в очите, когато влезем в клас.

— Аз също ще трябва да се виждам с него.

— О, да. Извини ме, че не мога да бъда твърде съпричастна към онова, с което ще ти се наложи да се сблъскваш.

Клер слезе от люлката, премести се до една от диагоналните подпори и се опря с рамо на нея. Стоеше, отправила поглед към слънцето, с ръце, пъхнати в предните джобове на джинсите й. Той изпита остра болка, докато я наблюдаваше в гръб. Отсега нататък щеше да е все така. Ужасът се превърна в огромна буца в гърлото му. Дълбоко в него се спотайваше желанието да я докосне, да я прегърне, да я задържи в ръцете си и да почувства облекчението, че и този път ще се преборят с това.

Том стана от люлката и се изправи зад нея. Не смееше да я докосне, а трябваше да го направи. Чувстваше се неловко заради своята несигурност. Взираше се в разпиляната й опашка, която се подаваше под шапката й, в изсветлелите от слънцето връхчета на косите й, в ръкавите на избелялата й риза. Леката небрежност в облеклото й я правеха по детски беззащитна.

— Клер… — Том сложи ръце на раменете й.

— Не! — Тя се дръпна рязко и застана отново до подпората, като зае отбранителна позиция. — Не ме докосвай точно сега! Добре го запомни!

Той свали ръце и зачака.

Гледаха в една и съща посока, докато сенките им се издължиха и тъмното петно на нещастието се настани над техния живот.

— Това, което боли най-силно, е предателството — каза тя накрая. — Мислиш си, че познаваш човека до себе си, докато изведнъж откриеш, че ти е съвършено непознат.

— Не е така, Клер. Аз не съм се променил. Същият съм, какъвто бях и преди.

— Не и в моите очи. Вече не.

— Аз продължавам да те обичам.

— Ти не би причинил това на човека, когото обичаш. Още по-малко на жената, която носеше твоето бебе.

— Стига, Клер. Казах ти, това се случи през 1975 година. Тя е абсолютно чужд човек за мен.

Клер изсумтя нещо глухо. Стоеше напълно обезверена с поглед, който блуждаеше някъде в краката й.

— Никога не съм и допускала, че мога да изпитвам подобни чувства към теб. Никога! Мислех си, че това, което сме създали двамата, не може да бъде разрушено от никого, че бракът ни е неприкосновен, защото толкова много се трудихме. Но в този момент аз те мразя, Том Гарднър. Иска ми се да те ударя и да те заболи, задето ни причини всичко това.

— Ако от това ще се почувстваш по-добре — направи го. Бог знае, сигурно го заслужавам.

Тя замахна с дясната си ръка и го зашлеви така силно, че той загуби равновесие. Сетне се отдръпна и онемя, разбирайки какво е направила. Бузата му бе пламнала, пръстите й се бяха отпечатали на нея. Очите му се разшириха от изумление.

Том отстъпи и застана на разстояние от нея. И двамата бяха някак объркани и несигурни. Натрупалият се гняв постепенно се прибави към този от плесницата.

— Какво да направя, Клер? Свършено е. Всичко е минало. Какво искаш от мен?

— Да кажеш на децата. Обясни им, че баща им не е този човек, за когото са го смятали. Опитай се да обясниш на Роби защо си правил секс с друга жена, докато аз съм била бременна с него. Опитай се да убедиш Челси, че не трябва да прави такива неща с момчетата. — Клер посочи с пръст към дома им. — Върни се там и им кажи, Том Гарднър, разбий сърцата им, защото това, което ще чуят, е нещо повече от вестта, че имат брат. Това е предателство и не мисли, че те ще го омаловажат.

Тя естествено беше отсяла същината на вината му спрямо децата. Том се почувства ужасно.

— Ти, изглежда, смяташ да ги накараш да вземат нечия страна. Не прави това, Клер.

— О, не ставай фарисей! — Тя сви ръцете си в юмруци и ги опря на хълбоците си. Изглежда, щеше да последва нов сблъсък, но Клер сякаш не намери повече сили и затова се обърна и закрачи към колата.

Клер затръшна силно дясната врата и обгърна с ръце около тялото си, сякаш да запази целостта му. Очите й се спряха на камъчетата по асфалта, там, където тревата беше съвсем оредяла. Линията, маркираща границата между черното и зеленото, изведнъж се изви като змия, събудена от сълзите на самосъжаление в очите й.

През седмицата на сватбата им…

Той никога всъщност не е искал да се ожени за мен…

Том все още беше на игрището, стоеше с наведена глава, надявайки се вероятно на нейното съчувствие и разбиране. Да, но тя не можеше да прояви разбиране към него. Нито днес, нито утре, нито когато и да е било!

Тя беше онеправданата, не той.

През целия си живот се стремеше към идеала не само в отношенията си с него, но и в отношенията си с цялото семейство. И сега да открие, че това семейство е било нежелано, че той е бил принуден да сключи брак единствено заради първото им дете. Нещо повече — Том се беше подиграл с всичките й усилия и чувства, които бе влагала през тези осемнадесет години.

Осемнадесет години… сведени до този кошмар.

Не желая да бъда жена, обладана от съмнения. Нито пък някое жалко същество, за което постоянно се носят мълви в учителската стая. Искам да съм същата, каквато бях преди час!

Гняв и самосъжаление изпълниха мислите й, когато чу стъпките му по пътеката.

Той влезе и тресна вратата. Сетне пъхна ключа в стартера, но подвластен на емоциите си, остана неподвижен. Ръката му се отпусна сама, а очите му блуждаеха по предния капак на колата.

— Клер, не знам как да им кажа.

— Нито пък аз — отвърна тя, напълно безчувствена, без капка съпричастност в гласа си.

— Може би трябва да им го кажа направо, както на теб.

— Може би.

— Искаш ли да си там?

— Честно казано, искам да съм в Пуерто Рико, Калкута, Саудитска Арабия, където и да е, но не и тук, в този ад!

Интервалите мълчание ставаха все по-дълги и тягостни. Накрая той запали двигателя и те потеглиха към къщи. По пътя тя нито го погледна, нито отрони дума. Той паркира в гаража и я последва към входната врата. Беше скован от ужас при мисълта, че след малко трябваше да признае истината на децата си и да изгуби уважението им.

Закачи ключовете си на една полица, която Роби беше правил в началното училище. Отиде до мивката да си сипе нещо за пиене и зърна червената кана, на която пишеше „ТАТКО“, подарък от Челси за Деня на бащата. Всичко наоколо беше доказателство за тяхната обич и уважение към него. Том напълни каната и отпи бавно, отлагайки за малко произнасянето на присъдата.

Спря водата, обърна се и видя Челси в другия край на кухнята. Дъщеря му беше приключила с домашното и стоеше в очакване на онова, което щеше да последва. Роби бе до нея. И двамата бяха притихнали и стъписани. Клер я нямаше.

— Хайде, елате да седнем — каза той. — Имам да ви съобщя нещо.

Те се настаниха около кухненската маса, гледайки ту към баща си, тук един към друг, объркани и уплашени.

— През последните десетина дни се случиха някои неща… които ще променят в известна степен нашия живот. Искам да знаете, че аз и

майка ви говорихме по този въпрос. Ние ще се справим с това някак си, не се безпокойте. Няма от какво да се страхувате.

Том се изкашля.

— Това засяга Кент Арънс.

— Кент? — повтори Челси озадачена.

Клер се появи тихомълком и се облегна на рамката на вратата, където само Том можеше да я види. Той преплете пръсти и подпря ръце на масата.

— Кент Арънс е мой син.

Никой не помръдна. Настъпи пълна тишина. Руменина заля лицето на Челси; Роби онемя и остана с леко отворена уста.

— Познавах майка му в колежа, но никога не съм знаел, че е имала син, поне до срядата преди началото на учебната година, когато тя го доведе, за да го запише.

Дълго време всички мълчаха.

Роби проговори пръв.

— Сигурен ли си?

Том кимна.

— Но… на колко години е той?

— Точно на колкото си и ти.

— О, боже! — прошепна Роби и сетне продължи: — Мама знае ли?

— Да, знае. Но има някои неща, които според мен трябва да останат само между мен и майка ви. Има и други, които е редно да бъдат казани и разбрани. Кент никога не е знаел кой е неговият баща, но днес е научил. Никой в училище не знае, така че зависи от вас… от нас дали да кажем истината или да я потулим. От нас зависи какъв ще бъде тонът на бъдещите ни взаимоотношения. Както и вие, така и аз самият не зная какво ни очаква в бъдеще, но ви умолявам да не забравяте, че за всички ни ще бъде трудно. Както и за него. Не ви казвам: „Той е ваш брат, трябва да го обичате или поне да го харесвате“. Челси, знам, че двамата сте вече приятели и съжалявам, ако това обърква нещата помежду ви. Роби, и твоите чувства са ми понятни. Няма да ни е лесно и съжалявам, че трябва да изживеете това. Но ви моля… ако нещо ви измъчва, говорете с мама или мен. Ще го направите ли? Искам да знаете, че това, което съм направил, е много непочтено. Докато ви кажа истината… — Том видимо преглътна — …

преживях двете най-ужасни седмици в живота си. Знаех, че трябва да узнаете истината, но се страхувах, че ще промените мнението си за мен. Направих огромна грешка и поемам отговорността за нея. Моля ви да ми простите, защото, оскърбявайки майка ви, аз оскърбих и вас. За мен няма извинение. За безчестно поведение не може да има извинение, но и двамата ви обичам много и последното нещо, което бих сторил на този свят, е да нараня вас или майка ви. Защото ви обичам всички… много. — Той вдигна очи към Клер. Тя стоеше до вратата, лицето й бе безизразно. Нито едно от двете му деца не погледна към него.

Том заговори отново:

— Има още нещо, което трябва да ви кажа. То касае морала. — Усети, че е притиснал много силно корема си с ръце. Вътре в него всичко бушуваше ожесточено. — Моля ви, не… не следвайте примера ми. Вие сте добри, честни деца. Останете такива… Моля ви. — Последните му думи прозвучаха дрезгаво.

Отново настъпи мълчание, поредната доза нещастие в този съкрушителен ден.

— Има ли нещо, което искате да кажете… или попитате?

Със сериозно и пламнало лице Челси прошепна, без да вдига очи:

— Какво да кажем на приятелите си?

— Ако се налага — истината. Никога не бих поискал от вас да лъжете заради мен. Той е мой син и е направо абсурдно истината да не излезе наяве в средата, в която всички ние четиримата — ние петимата — прекарваме седмицата. Кент също ще трябва да се справя с много неща, не забравяйте това. Предполагам, че той ще разчита на неговия училищен съветник да му помогне да се ориентира в хаоса на чувствата му.

Челси вдигна ръце и отпусна глава в едната си длан.

— Ще бъде толкова объркващо. Баща ни… директорът.

— Знам и съжалявам, Челси.

Том искаше да протегне ръка през края на масата и да стисне нейната, но почувства, че вече няма това право. Изненадата на лицето на Роби постепенно се стопи и премина в изкривена гримаса.

— И какво трябва да направим ние? Имам предвид и той ли ще се мотае тук?

— Тук при нас? Не, не мисля. Искам да кажа… Роби, трудно ми е да ти отговоря. Днес той ще научи не само че има баща, който живее в този град, но и брат и сестра, и дори лели и чичовци, и дядо, за които не е предполагал, че съществуват. Допускам, че след време Кент ще прояви интерес към всички нас.

Роби стисна зъби. Изражението му беше сурово. И той бе стиснал ръце, но положението на раменете му издаваше безкомпромисна решителност.

— В такъв случай как стоят нещата между теб и мама? Ти просто й каза или какво?

— Да, само й съобщих фактите. Тя е много разстроена. И плака.

С крайчеца на окото си Том забеляза как Клер се скри зад ъгъла. Роби се завъртя натам, точно когато краят на ризата й изчезна от погледа. Той явно не беше усетил, че тя е стояла там, и беше уплашен до смърт, когато продължи да разпитва баща си.

— Какви са ти отношенията с онази жена? Има ли нещо между вас или…?

— Нищо няма между нас. Сега тя за мен е абсолютно чужд човек и нищо не ни свързва. Нека да го кажа направо. И двамата сте достатъчно големи — между нас няма никаква любовна връзка, никакъв секс, нищо. В редките случаи, когато сме се срещали и разговаряли, то е било само за да изясним нещата около Кент и как да се справим с всичко това.

— Защо онази вечер мама те попита дали нямаш някаква любовна връзка? — рече Челси.

Роби завъртя рязко глава.

— Кога? Не си ми казвала нищо за това!

— Татко? — Тя не откъсваше очи от Том. — Защо?

— Не знам. Защото бях напрегнат и разсеян, предполагам. Разбирайки за Кент, аз осъзнах, че е само въпрос на време да ви го съобщя. Страхувах се. Мама ме е разбрала погрешно, това е всичко. Ако й бях казал истината, веднага щом я научих, а това означава миналата седмица, ти никога нямаше да чуеш този разговор.

На алеята точно пред прозореца на кухнята се чу звук на кола. Затръшна се врата, сетне се чуха нечии стъпки по стъпалата и на вратата се звънна.

Роби бутна стола си, звънецът продължаваше да звъни и все още звънеше, когато стигна до вратата. Роби застина онемял пред стъклената врата.

Оттам го гледаше Кент Арънс. Гласът му проникна безпрепятствено в кухнята.

— Искам да видя баща ти.

Без да чака покана, Кент нахълта вътре тъкмо когато Том и Клер дойдоха от две различни посоки на къщата. Челси стоеше настрани, а Роби отстъпи, за да направи път на Кент.

Баща и син застанаха лице в лице в крещящата тишина, пълно подобие един на друг въпреки разликата във възрастта. Кент се взираше в човека, на когото щеше да прилича след двадесетина години. Мургава кожа, кафяви очи, извити вежди, пълни устни, правилен нос.

Дори близнатата на челото коса бе същата.

С предизвикателен поглед той попиваше всичко това, а в позата му се четеше ярост. Нито един мускул не трепна по лицето или тялото му.

— Трябваше сам да се убедя! — каза Кент и изхвърча от стаята.

— Кент! — изкрещя Том, сетне се затича подир него и блъсна вратата с длани. — Почакай!

Докато прекоси разстоянието от площадката до тротоара, Кент вече бе стигнал до своя лексъс, вратата зееше отворена, а изражението му беше горчиво.

— Дори не си се опитал да я намериш! Не си я и попитал! — извика той. — Оправил си я и си офейкал! Е, аз може и да съм копеле, но дори и едно копеле има някакви скрупули!

Вратата се блъсна и колата изрева надолу по алеята, отдалечавайки се с главозамайваща скорост.

Том проследи автомобила с поглед и въздъхна, чувстваше се смазан от емоции. Кога щеше да свърши този ден? Сблъсъците се редуваха един след друг; сълзи напираха в очите му. Ала отговорността надделя, той изправи рамене и влезе вкъщи да я поеме на плещите си.

Децата стояха, където ги беше оставил.

— Къде е майка ви?

— Горе.

— Клер? — извика той силно. — Клер, ела тук!

Том изкачи стълбите до средата, откъдето погледът му се изравняваше с нивото на коридора на горния етаж. Тя излезе от спалнята и застана в срещуположния край на стаята със скръстени ръце, сякаш беше вързана за стълб на клада. Всъщност през последните два часа тя бе стояла все така.

— Какво?

— Той е много разстроен. Трябва да се обадя на майка му, но първо искам да ви предупредя за това. Работил съм твърде дълго с деца и не мога да сбъркам по отношение на емоционалното състояние, в което се намира.

Той се отправи към телефона в кухнята, минавайки покрай Челси и Роби.

— Ако искате, можете да чуете какво ще й кажа.

Том набра номера.

Моника отговори след първото позвъняване.

— Моника, Том е на телефона.

— О, Том, слава богу. Кент излетя с колата и…

— Знам. Току-що беше тук. Нахлу с гръм и трясък, изправи се насреща ми и отново изчезна, караше като луд. Може би е най-добре да се обадиш в полицията и да ги накараш да го спрат заради собствената му безопасност. Наистина му е дошло твърде много.

— Опасявах се от същото. — Нужна й беше секунда, за да премисли нещата. — Добре, ще го направя. Той плачеше ли, Том?

— Не. Определено не. Беше разгневен.

— Да, точно така изглеждаше, когато тръгна оттук. Как приеха в семейството ти всичко това?

— Зле.

— Аз по-добре да се обадя в полицията. Благодаря, Том — добави Моника след кратка пауза.

— Няма защо. Ще ми се обадиш ли, когато се прибере, за да знам, че всичко е наред?

— Разбира се.

Когато затвори, къщата отново потъна в гробна тишина, всеки се оттегли в своето малко пространство, оставайки насаме със себе си. Децата се скриха в стаите си. Клер бе в спалнята, а Том се озова сам в кухнята, втренчил поглед в червената кана с надпис „ТАТКО“.

Свърши се. Тайната изплува. Вината беше призната. Къщата остана пуста — без телевизия, без стъпки, без обичайното отваряне и затваряне на врати, без звука на течаща вода. Пълна тишина. Какво ли правеха тримата души, които той обичаше? Навярно го презираха, свити в леглата си.

Челси седеше върху възглавницата си, облегната на таблата на леглото, със свити колене и с червен помпон в скута. Оклюмала, тя непрекъснато оправяше извитите крайчета на тънката креп-хартия, изглаждаше ги с връхчето на нокътя си, сякаш галеше разпиляна коса. Възглавничката на палеца й бе станала червена. Няколко лентички от креп-хартията се бяха откъснали, образувайки трептяща купчинка. Тя се люлееше над помпона… отново… и отново… и отново… зареяла невиждащ поглед… потънала в спомени… обезсилена…

Беше целунала собствения си брат.

Какво да му каже, когато го види следващия път? Как изобщо да го погледне? А може би понякога щеше да се налага да се срещат дори у дома — сега, когато вече знаеха, че имат един и същ баща. Представи си как влиза в сградата на училището в понеделник сутринта, минава покрай шкафчето му, среща погледа му над тълпата и се опитва да се държи нормално. Какво й е нормалното на една такава ситуация? Как да каже на приятелите си? Нейният баща беше техен директор. Техен директор! Човекът, когото по принцип трябваше да ценят и уважават! И да им кажеше истината, и да премълчеше — мълвата щеше да тръгне! Със сигурност, съдейки по начина, по който Кент нахълта в дома им, вперил очи в баща й, изсипвайки куп обвинения върху него. Всичките й приятели щяха да узнаят, че баща й има дете, за което никога не е носил отговорност. И нямаше да има никакво значение как е станало това — той просто имаше двама сина на едни години и само единият от тях бе законен.

Челси обгърна коленете си с ръце и подпря челото на тях. Дъхът й раздвижи ивичките на помпона в скута й. Те зашумяха като вятър в есенни листа.

Какво ще стане със семейството й? Ако тя бе разстроена от новината за Кент, майка й със сигурност бе погубена от мъка.

Челси знаеше кога е годишнината от сватбата на родителите й. Оженили са се през юни, а Роби е роден през декември. В кой месец е роден Кент? Едва ли имаше някакво значение. Ако беше същата година — и това бе твърде вероятно, — то баща й би трябвало да даде някакво обяснение.

Моля те, Господи, помогни на мама и татко да превъзмогнат всичко това. Нека семейството ни бъде запазено от някоя още по-голяма беда, защото ние никога не сме имали подобни проблеми и аз просто не знам какво бих сторила, ако нещо се объркa между родителите ми. Кажи ми, Господи, какво да направя, за да помогна на мама и татко и аз ще го направя! Каквото и да е то!

Но мама се беше затворила в стаята си, а татко се мотаеше някъде из другата част на къщата. И въпреки че той ги бе помолил да не се тревожат, трябваше да си идиот, за да не видиш, че мама се чувства ужасно, и че тази история вече бе станала причина за твърде много сълзи, болка и хлад между тях. И не само между тях, по дяволите!

Роби седеше на един дървен стол в стаята си и въртеше футболна топка в ръцете си. Рафтове с книги от пода до тавана обграждаха бюрото му, на което бе поставен компютърът, чийто екран се открояваше в тихата стая като голямо тъмно око. Леглото бе наскоро оправено, синият мокет изчистен с прахосмукачката, а прахът от рафтчетата и ъглите обран. Якето му висеше на закачалката до вратата. Въпреки че се бе смрачило, осветлението в стаята не беше включено. Роби седеше почти по същия начин, както Том на люлката преди няколко часа — приведен напред, с лакти на коленете.

Брат. На същата възраст. — Заченат — кога? При какви обстоятелства? Хората ще започнат да шушукат, да се подсмиват, да подпитват за разни неща, за които Роби нямаше отговор. Един човек се натрапваше в семейството им, може би щеше да се подвизава и в дома им и да кара всички тях да се чувстват неловко.

Но, боже мой, как е допуснал това баща ми? Какво се е случило между мама и татко тогава? Те понякога си говореха за старите си гаджета, но Роби никога преди не бе чувал името Моника.

Спомни си, че същия този ден баща му каза: „Всеки човек, когото срещнеш, те променя“. Е, Кент Арънс вече беше променил семейството им. И кой знае още колко промени щеше да предизвика? И колко сериозни щяха да бъдат те? Всичко това баща му беше наприказвал, за да изясни какво е морална дилема и как характерът се променя — е, какво от неговата същност се бе променило след всичко това? Роби много отдавна бе пресметнал, че майка му е била бременна, когато се е омъжила. Вярно, сигурно е бил доста наивен, но винаги си бе мислил, че и двамата не са го правили с други. Струваше му се, че само на неговото поколение е съдено да слуша лекции за спина, проповеди за използването на презерватива и родителски тиради по въпроса как да бъдеш добър. И какво означаваше това да си добър? Той самият винаги бе считал поколението на родителите си за по-добро от неговото, просто защото те бяха живели във време, когато е било лесно да си добър. Добре беше да знае малко повече за тези неща! Двамата с Бренда бяха стигали толкова пъти почти до самия край. Всъщност, подавайки се на натиск от приятели, веднъж той им бе казал, че го е направил, само защото в противен случай щяха да го сметнат за мухльо. Истината беше, че и двамата се страхуваха да изминат целия този дълъг път; затова те просто… протакаха нещата и по-скоро вдигаха шум около себе си.

Но баща му беше направил деца на две момичета по едно и също време. И всеки, който разбираше малко от тези неща, можеше да направи справка с календара и да пресметне, че ако Роби и Кент са родени в една и съща година, и то от две различни жени, баща им доста се е „потрудил“ по въпроса.

Роби хвърли топката в металния кош за боклук и се тръшна по гръб на леглото.

Кент Арънс. Незаконният ми брат. И той трябваше да му подава топката до края на сезона, а майка му да ги гледа от скамейката.

Клетата ми майка! Как ли ще се чувства, ако из училището плъзнат слухове? Как се чувства сега, затворена в стаята си.

Клер седеше на ръба на леглото, до нея имаше едно голямо чекмедже. Тя вадеше разбърканите чорапи и ги сортираше на чифтове, сгъваше ги прилежно и ги подреждаше на еднакви купчинки. Избърса

очите си и продължи с безумно старание и прецизност да прибира чорапогащи, чорапи и бельо, сякаш новият ред в чекмеджето щеше да се пренесе в личния й живот.

Сгъна един чифт къси чорапи, постави ги на определеното място, прегледа клина, с който тичаше, сгъна го на две, после на четири и накрая го нави на руло. Продължи в същия дух със сутиените, нареждаше ги в ъгъла на нарастваща камара; после смачканите бикини, притискаше ги с ръка, опитвайки се да предпази купчината да не се срути, както бе станало в собствения й живот.

Изведнъж тя се сви и зарови лице в някаква бяла памучна дреха.

Не мога… не мога…

Не можеше какво? Отговор нямаше, в мислите й бе единствено онази идиотска картина, когато Кент Арънс стоеше лице в лице с Том, и така приличаше на младия Том, че споменът за тази гледка я караше да изпитва силна болка.

Как е могла да не забележи приликата преди? И как да се справи с всичко това сега? Как да влезе в кухнята и да продължи да изпълнява домакинските си задължения, да бъде майка и да поддържа нормална атмосфера около себе си, след като доверието в съпруга й бе рухнало отведнъж? Как да постигне всичко това и в училище в понеделник?

— Не мога… не мога…

Нямаше никаква представа защо й се струваше толкова важно да възстанови порядъка в това чекмедже, но тя се изправи и продължи да го подрежда. Сълзите й се стичаха все по-бързо и накрая тя захлипа. Главата й се отпусна надолу, а ръцете й продължиха да се суетят.

Накрая се отказа от безсмисленото си начинание, отпусна се на чекмеджето и опря чело на него. Едно пронизително стенание се откъсна от нея.

Той… той не е искал да се ожени за мен… не ме е обичал…

Искаше й се Том да влезе, да я намери тук, сама, обзета от мъка, да бъде свидетел на това, което й е причинил, защото сегашното й безсилие и сълзи бяха искрени.

От друга страна, Клер все още не искаше да го вижда. Не знаеше какво да му каже, как да го погледне в очите.

Но него го нямаше. Тя лежа около час, докато падна мрак и уличните лампи светнаха. Въздухът, който навлизаше през леко

открехнатия прозорец, стана студен. Шнурчето на пердето се удряше в перваза. От време на време минаваше по някоя кола или мотор.

След известно време тя чу, че телефонът звъни и вдигна на слушалката в същия момент, когато Том направи това от другия апарат. Задържа дъха си и се заслуша.

— Том, Моника е.

— Той върна ли се?

— Да.

Въздишка на облекчение.

— Слава богу. Добре е, нали?

— Да.

— Говори ли с него?

— Опитах се, но нищо не излезе. Още е твърде разстроен и ядосан.

— Предполагам, че има право да се държи така, но когато се появи изневиделица тук, аз просто не го очаквах. Направо ме хвърли в ужас.

— Какво ти каза?

— Нарече ме безскрупулен тип, който те е спипал натясно и е офейкал, без да се поинтересува после дали не си забременяла.

— Съжалявам, Том.

— Но той е прав. Аз трябваше най-малкото да ти се обадя.

— Или пък аз.

— О, Моника, по дяволите… — Още една въздишка на изтощение.

През последвалата тишина Клер си представи как и двамата стоят до телефоните. Попита се как ли изглежда Моника, каква част от къщата й и каква част от нея самата е видял той.

— Представям си какъв ад е за семейството ти. — Гласът й издаваше дълбоко съчувствие.

— Това ще ги съсипе… — Том не можа да продължи от вълнение.

— Том, съжалявам. Голяма част от вината е моя. — Тя изглеждаше искрено обезпокоена, съпричастна на болката му. — Дали ще го понесат, как мислиш?

— Не знам, Моника. Точно сега не знам.

— Как реагира жена ти?

— Плака. Побесня. Удари ме. Сега никой с никого не говори.

— О, Том.

Клер ги чуваше как дишат, после Том се закашля и каза с дрезгав глас:

— Мисля, че Клер се изрази най-точно. Тя каза: „О, боже, какъв хаос!“.

— Не знам какво мога да направя в този момент, но ако има нещо…

— Опитай се просто да поговориш с Кент и ако забележиш нещо обезпокоително, ми се обади. Ти знаеш на какво да обърнеш внимание — депресия, отчужденост.

— Добре. О, Том!

— Да?

— И ти можеш да ми се обаждаш. По всяко време.

— Благодаря ти.

— Е, добре. Довиждане и успех!

— Да, и на теб.

Щом затвориха, Клер направи същото. Когато легна, биенето на сърцето й разтърсваше цялото й тяло. *Не трябваше да слушам*, помисли си тя, защото сега онази жена наистина съществува. *Чух в гласа й загриженост за Том. Чух ги да разговарят с паузи, точно толкова красноречиви, колкото и думите им. Бях ням свидетел на факта, че Кент наистина е техен син и никога няма да мога да отрека това. Винаги ще съществува тази връзка помежду им.*

Сега знам, че това няма да е последният им разговор.

Клер чакаше Том да дойде и да й каже за него. И понеже не го направи, тя отново започна да се опасява, че между тях има някаква емоционална връзка. И как би могло да няма.

Дълго след това по улицата мина кола и я извади от летаргията й. Надигна се и седна, опряна в чекмеджето; усещаше, че трепери. Шапката й беше паднала на пода. Морскосините цифри на часовника показваха, че още няма девет. Твърде ранен час за лягане, но тя нямаше желание да навлиза в неговата половина от къщата, рискувайки да го срещне и да се чуди как да се държи.

Клер бутна чекмеджето на мястото му, събу обувките и джинсите си и остана по риза и чорапи. Нямаше сили да се преоблече. Мушна се

под завивките, сви се на кълбо и пъхна ръце между коленете си, обръщайки се с гръб към страната на Том.

Малко по-късно го чу да чука на вратите на децата — първо на едната, после на другата — и да влиза при тях. Гласът му стигаше до нея като едва доловимо мърморене. После отвори вратата на спалнята и влезе.

Том се съблече в тъмното, изпъна се по гръб на леглото, без да я докосва, сякаш застава тихо до някого, който се моли в църква.

Отново настъпи тишина, породена от необяснимата необходимост да лежиш неподвижно и да се правиш, че човекът до теб не съществува. От дългия плач Клер имаше силно главоболие, но тя се взираше в цифрите на часовника и наблюдаваше как се сменят една с друга, докато накрая клепачите й натежаха.

След известно време тя се събуди, усещайки ръката му върху нейната, умоляваща, търсеща близост. Но Клер я отблъсна и се отдръпна още по-далеч в своята половина на леглото.

— Недей — каза тя.

И нищо повече.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В неделя Клер се събуди в осем часа сутринта, когато над града се стелеше мараня. Мъглата се разкъсваше и вдигаше, оставяйки след себе си мокри от влагата листа. Слънцето беше изгряло и къпеше двора в медночервена светлина. Тя усети зад себе си как Том става от леглото и пристъпва тихо по килима към банята, като затвори вратата.

Изтощена след събитията от предишния ден, тя слушаше как водата тече и как животът започва отново. Припомняше си разговорите от вчера и усещаше, че гневът я завладява и измества постепенно вцепенението й. Всеки плисък, който достигаше през вратата на банята, подклаждаше яда й и тя си представяше как Том прави сутрешния си тоалет. Той се държеше така, сякаш нищо не се е случило.

Том излезе от банята и отиде до гардероба. Шумоленето на дрехите се редуваше с подрънкването на метални закачалки, накрая той си избра риза и я облече. Докато Том обикаляше стаята и повтаряше обичайния си сутрешен ритуал, тя лежеше с отворени очи, опряла буза на възглавницата си, и го наблюдаваше с периферното си зрение.

Все още без панталони, той се приближи до леглото, зает с вратовръзката си.

— По-добре е да ставаш. Вече е осем и двадесет и пет. Ще закъснеем за църква.

— Аз няма да дойда.

— Хайде, Клер, не започвай отново. Децата имат нужда да ни виждат заедно.

— Казах, че няма да дойда! — Тя отметна завивките и изскочи от леглото. — Лицето ми изглежда ужасно, пък и нямам настроение. Заведи ги без мен.

Неочакваният й изблик на гняв изненада дори и него.

— Виж, казах ти, че съжалявам. — Той я хвана за ръката, когато тя профуча покрай него на път за банята. — Мисля, че сега е важно да

запазим благоприличие, докато уредим този въпрос.

— Казах ти да не ме докосваш! — Тя се дръпна рязко. Изразът на очите й го стъписа както плесницата, която му удари вчера.

— Клер — замоли се той, чувствайки лек пристъп на страх. Вратата на банята се затръшна. Том заговори през нея: — Какво да им кажа?

— Не е нужно да им казваш нищо. Аз сама ще разговарям с тях.

Тя се появи минута по-късно, препасвайки колана на хавлията си, и излезе от спалнята, все още обута в плътните си бели чорапи, под които прасците й силно изпъкваха. Том не можа да чуе какво каза Клер на децата. Когато се качиха в колата, той забеляза, че и за тях нощта е била неспокойна. Освен това те бяха страшно объркани от необичайното отсъствие на майка им, която винаги идваше с тях.

— Защо мама няма да дойде с нас? — попита Челси.

— Не зная. Какво ти каза тя?

— Че емоционално не е в състояние да излезе тази сутрин, и че не трябва да се тревожа. Какво означава това? Карахте ли се снощи?

— Разговаряхме в парка. Ти чу останалото. Нищо друго не се е случило след това.

— Тя изглеждаше ужасно.

— Тя винаги изглежда ужасно, след като е плакала.

— Но, татко, мама никога не пропуска църквата. Нима ще престане да идва с нас, само защото ти е сърдита.

— Не зная, Челси. Надявам се да не е така. Сега тя е много обидена. Мисля, че трябва да й дадем време.

Сърцето на Том се свиваше.

— Ти все още я обичаш, нали, татко? — попита Челси.

Тя нямаше представа каква болка му причини с този въпрос. Том протегна ръка и стисна нейната окуражително.

— Разбира се, че я обичам, скъпа. Ние ще се справим с този проблем, не се тревожи. Няма да позволя нищо да се случи между мама и мен.

Когато се върнаха от църква, Клер вече беше сложила закуската. Тя бе изкъпана, облечена и гримирана и се въртеше из кухнята, използвайки неуморимата си работоспособност едновременно и като щит, и като оръжие. Усмихваше се насила заради децата.

— Гладни ли сте? Сядайте на масата. — Но очите им следяха какво ще се случи между нея и баща им. Като муха около мухоморка Том се държеше на разстояние и бързаше да се отдръпне при всяка близост, съзнавайки, че тя нарочно го игнорира, докато налива сока и кафето и вади топлите кифли от фурната. Тя грабна една купа за разбиване на яйца. Той тръгна да я вземе от ръцете й и усети сърцето му да бие бясно, когато се приближи до нея.

— Дай, аз ще направя това. — Тя се отдръпна, избягвайки контакта, с която и да е част от тялото му, докато той нареждаше съдовете. Неприязънта й към него бе толкова явна, че помрачи цялата закуска. Клер разговаряше с децата, разпитваше ги за църквата, какво ще правят днес, имат ли недовършени домашни? Те послушно й отговаряха, очаквайки само кога най-сетне тя ще погледне баща им, ще му заговори, ще му се усмихне както вчера.

Това не се случи. Тридесетте минути на масата минаха под знака на нейната отчужденост. И когато тя попита децата: „Мислех да отида на кино този следобед, някой от вас иска ли да дойде с мен?“, те вдигнаха очи от чиниите си с измъчени изражения, извиниха се и се измъкнаха към стаите си точно когато стана време да се мият съдовете.

Около един часа следобед той я завари във всекидневната да слуша тихо Барбара Стрейзанд с цяла камара ученически тетрадки, струпани по канапето около нея. Сложила очила на носа си, тя четеше съчинения и от време на време правеше забележки в полетата. Есенното слънце се процеждаше през тънките завеси и хвърляше канелени отблясъци върху килима до краката й. Беше облечена във френски спортен костюм от кадифе и тънки бели еспадрили. Коленете й бяха кръстосани, палецът на единия й крак бе опрян в пода. Том винаги се бе възхищавал от извивката на краката й, когато седеше по този начин. Никоя друга жена не поставяше стъпалата си под такъв остър ъгъл. А това подчертаваше линията на глезените й.

Той се спря до вратата. Твърде много пъти го бе отблъсквала тази сутрин, че да се осмели да се доближи до нея и да рискува отново да го отритне студено. Той я гледаше, пъхнал ръце в джобовете.

— Можем ли да поговорим? — попита той.

Клер довърши абзаца, който четеше, обгради една дума и отговори:

— Не, не мисля. — Дори и не вдигна глава да го погледне.

— А кога?

— Не знам.

Той въздъхна и се опита да потисне гнева си. Тази жена изглеждаше съвсем непозната и беше ужасно, че той вече не я харесваше толкова много.

— Мислех, че ще ходиш на кино.

— В три часа.

— Може ли да дойда и аз?

Миг по-късно очите й престанаха да шарят по листа, без обаче да се отклонят от него и тя повдигна надменно вежди.

— Не, Том, мисля, че е невъзможно.

Той положи още по-голямо усилие да запази самообладание.

— Докога мислиш да се правиш, че ме няма в стаята?

— Нали разговарям с теб?

Том изсумтя подигравателно и разтърси глава, сякаш имаше вода в ушите си.

— Ти това разговор ли го наричаш?

Тя изравни два листа, бутна ги настрани и взе други два.

— Децата са уплашени — каза Том, — нима не виждаш? Те имат нужда да знаят, че ние двамата поне се опитваме да превъзмогнем това.

— Не само те са уплашени — отговори тя.

Том рискува, тръгна към нея и приседна на края на канапето. Между тях остана купчината ученически контролни.

— Тогава нека поговорим — настоя той. — Аз също съм уплашен, значи ставаме четирима. Но ако не поемеш половината от товара, аз не мога да се справя сам.

Без да изпуска червената химикалка от ръката си, тя взе още няколко съчинения и ги намести върху коленете си. Вдигна очи и го изгледа над очилата си със зле прикрито презрение.

— Нуждая се от време. Можеш ли да разбереш това?

— Време за какво? Да усъвършенстваш актьорското си майсторство ли?

— Как смееш? — троснато отвърна тя. — Ти ме предаде, а сега ме обвиняваш, че се правя на обидена, след като…

— Не исках да кажа това…

— … аз трябваше да чуя, че мъжът ми не е искал да се ожени за мен…

— Никога не съм казвал такова нещо…

— … и се е чукал с друга жена. Интересно как ти би реагирал на такава плесница!

— Клер, говори по-тихо.

— Не ми казвай какво да правя! Ако искам, ще крещя, ако искам, ще се чувствам обидена и ще отида на кино сама, защото не мога да стоя повече в една стая с теб. Махай се и ме остави да си ближа раните, както намеря за добре.

Децата бяха все още в стаите си и Том не искаше да ги кара да слушат повече, затова излезе двойно наранен от тирадата на Клер.

Той обърквaше нещата още повече. Искаше само да я убеди да обсъдят проблема, а не да я обвинява, че се чувства обидена без причина. Клер наистина си имаше основания, но упорството ѝ беше прекалено и каквото и да твърдеше, тя донякъде преиграваше. Бракът им бе оцелял благодарение на взаимното уважение, дори когато бяха на различно мнение. Какво бе станало с нея? Удари го, избягва го, отказва всякакво общуване и накрая избухва яростно и го прогонва.

Клер?

Той откри, че все още е зашеметен от неочакваната реакция на тази жена, която си мислеше, че познава. Толкова зашеметен, че трябваше да поговори с някого за това.

Дървената къща на баща му изглеждаше така, сякаш бе изникнала от потъналата в мъгла планина. Стените бяха от опушен камък с цвят на пепел, а предната веранда нямаше парапет.

Когато Том отвори вратата на колата си, иззад ъгъла долетя гласът на Уесли.

— Кой е? — извика той.

— Аз съм, татко.

— Тук съм, на верандата! Ела при мен!

Уесли така и не направи алея за коли. Само два коловоза, утъпкани от гумите, водеха към задната врата и продължаваха по-нататък към старата барака край езерото, където през зимата Уесли държеше моторницата си. Той дори не си правеше труда да коси често двора. Имаше настроение за това само два-три пъти в годината. Детелината и глухарчетата растяха свободно по слънчевата поляна

отпред, сред високите бели борове, чийто килим от иглички беше така плътен, че се издигаше на купчини, подобни на пясъчни дюни. От тях идваше суха, остра миризма, която напомняше на Том за детството. През онези години баща му сложи за пръв път един тръстиков прът в ръцете му и каза:

— Това е за теб, Томи. Само за теб. Когато започне да избелява, намажи го с два-три пласта лак и ще можеш да ловиш с него риба години наред.

Това беше една от особеностите на Уесли Гарднър. Той можеше да прекара целия си живот сред буренясалата ливада и калната алея, облечен в дрехи, които се нуждаеха от по-честа смяна, но поддържаше такъмите си в изряден вид и часове наред се занимаваше с тях или рибарската си лодка.

Когато заобиколи верандата, Том отново го завари да се занимава с една въдица и макара. До краката му имаше отворена кутия с рибарски принадлежности.

— Виж ти, кой дошъл.

— Здрасти, татко. — Том изкачи широките стъпала.

— Вземи си стол.

Том седна на един стар стол, по който нямаше и помен от боя. Той изскърца под тежестта му.

Уесли седеше на подобен стол с въдица от фибростъкло между коленете си и пренавиваше еднонишковата корда от една макара на друга, като междувременно я почистваше с памучен парцал, натопен в специална течност, и проверяваше дали няма грапавини и нередности. Той притискаше парцала с левия си палец, а с дясната си ръка навиваше макарата. Тя свистеше тихо, а уханието на смазката се смесваше с миризмата на риба, която идваше от дрехите му. Крачолите на работните му зелени панталони бяха достатъчно широки да поберат трима мъже и достатъчно къси, та да се виждат чорапите му. На главата си носеше вечната провиснала рибарска шапка.

— Каквото и да те води тук, едва ли е нещо хубаво — рече Уесли и погледна сина си въпросително. — Вече мога да твърдя това със сигурност.

— Не, изобщо не е хубаво.

— Няма случай някой да е седнал на тази веранда към езерото, което се усмихва насреща, и проблемът му да не е станал по-малко

сериозен.

Том се загледа в сребристосините блещукащи води. Може би баща му за първи път нямаше да се окаже прав.

Уесли прегъна още веднъж памучния парцал и добави още течност. Макарата отново запя.

— Татко — каза Том, — може ли да те попитам нещо?

— От питане глава не боли.

— Някога изневерявал ли си на мама?

— Не. — Уесли не спря да чисти и да върти макарата. — Никога не се е налагало. Тя ми даваше всичко, от което има нужда един мъж. И го правеше с усмивка.

Ето това харесваше той у баща си. Том можеше да седи тук цял следобед, без да се помръдне, но Уесли нямаше да го разпитва. Беше човек, който се чувстваше толкова удобно в собствената си кожа, че не изпитваше нужда да се рови в душите на другите.

— Никога, а?

— Не.

— Аз също. Но има една история още от времето, когато бях сгоден с Клер. Имаш ли нещо против да ти разкажа за това?

— Разполагам с целия ден.

— Добре, ето как стоят нещата. Но се подготви, татко, защото ще чуеш нещо, което ще те шокира. Аз й изневерих веднъж и се оказа, че имаш внук, който никога не си виждал. Той е на седемнадесет години и учи в моето училище.

Уесли спря да навива кордата. Той погледна Том и се отпусна на стола си. След малко остави макарата и каза:

— Знаеш ли, синко, мисля, че имаме нужда от една бира.

Уесли отмести назад дълбокия дървен стол и влезе вътре, превит като хвърлена надалеч въдица. Провисналата дървена врата се блъсна подир него. Върна се обратно с четири кутии „Шлиц“, даде две на Том и седна тежко, като се опря преди това върху скърцащите облегалки.

Те отвориха първите две кутии.

Чу се едновременно изсъскване.

Уесли избърса уста с опакото на ръката си, чиито кокалчета приличаха на стари орехи.

— Ето това е вече нещо — рече той.

— Разбрах го една седмица преди началото на учебната година. Казах на Клер миналата нощ. Тя много се разстрои.

— Не се и съмнявам. Даже моето старо сърце направи няколко удара в повече, когато ми каза.

— Тя е силно огорчена. Искам да кажа, наистина е огорчена. — Том хвърли поглед към езерото. — Не ми позволява да я докосвам. По дяволите, тя дори не ме поглежда.

— Ами трябва да й дадеш време, синко. Забъркал си голяма каша.

Том отпи две глътки от бирата си и остави кутията върху плоската облегалка на стола.

— Уплашен съм, татко. Никога преди не съм я виждал в тази светлина. Вчера ми удари плесница, а преди час ми каза да изляза, понеже не можела да понася присъствието ми в стаята. За бога, ние никога не се държим по този начин един към друг! Никога!

— Не мисля, че заслужаваш това.

— Заслужавам го. Знам, че го заслужавам. Казах й неща, които наистина я нараниха. Но аз трябваше да бъда честен, нали? Ти знаеш как стоят нещата между Клер и мен. Ние положихме огромни усилия, за да изградим брака си върху взаимно уважение. Каквото и да се случеше, уважението беше нашата парола. А сега тя дори не иска да седнем и да поговорим.

Уесли помълча малко, за да осмисли нещата.

— Жените са крехки създания. И непостоянни.

— Ох!… Да беше ми казал това по-рано. Аз го научавам едва сега.

— Виж, синко, ти си я поставил в много деликатно положение. Две момчета, родени в една и съща година…

— Другата жена не означаваше нищо за мен. Когато се появи в училище, за да запише Кент, аз дори не можах да си спомня откъде я познавам. Нямаше дори да я погледна втори път, ако не беше момчето. Изглежда, само Клер не вярва в това.

— А ти би ли повярвал? — Уесли довърши първата бира и остави кутията върху пода на верандата. — Имам предвид, ако се поставиш на нейно място?

Том въртеше дъното на бирената кутия върху коляното си. Той все още бе облечен със сивите панталони, с които бе ходил на църква,

вратовръзката му обаче беше разхлабена и висеше свободно под яката.

— Предполагам, че не.

— Това трябва да ти подскаже, че се налага да бъдеш внимателен с нея. Тя има нужда от малко ухажване. — Уесли си отвори и втората бира. — Разбира се, това може да се окаже доста забавно.

Том погледна настрани към баща си и забеляза, че Уесли също го наблюдава. Миг по-късно дяволитото пламъче в очите на стария мъж угасна.

— Значи той се казва Кент, така ли?

Том кимна няколко пъти.

— Кент Арънс.

— Кент Арънс… — повтори Уесли. Сетне попита тихо: — Как изглежда?

Том поклати бавно глава, в гласа му звучеше недоумение.

— О, боже, татко, той е невероятен. Отрасъл е на юг и има безупречни обноски, обръща се към учителите с „госпожо“ и „господине“. Отлични оценки, впечатляващи характеристики, интересни планове и големи спортни постижения. Освен това си приличаме като две капки вода. Той изглежда като мое копие, ако ни видиш един до друг.

— Нямам търпение да го видя.

Том продължи да говори, сякаш Уесли не бе казал нищо.

— Особено на снимките му от началното училище. Те всички са в досието му и когато ги разгледах… е добре… — Том гледаше втренчено нокътя на палеца си, с който драскаше по надписа на бирената кутия. — Това беше един от най-вълнуващите моменти в живота ми. Аз седях зад бюрото съвсем сам и гледах момчето… моето момче. Никога не бях го виждал преди, но изведнъж ми се стори, че гледам не неговата снимка, а моята. Знаеш ли, татко, струваше ми се, че виждам себе си на същата възраст. И тогава осъзнах, че аз съм отговорен за идването му на този свят и въпреки това съм бил лишен от възможността да живея с него, а той от възможността да ме познава. Чувствам се виновен, ограбен и ме боли. Толкова ме боли, че ме избива на плач. Всъщност преди рядко съм се чувствал така. А през последните няколко седмици сълзите ми напират както никога през последните десет години.

— Клер знае ли това?

Том погледна баща си и сви рамене. Довърши бирата си и остави кутията на пода. Те седяха мълчаливо, вдишвайки миризмата на прашния пласт борови иглички под огромните дървета и тръпчивия аромат на стария хвощ по брега, сетне вдигнаха глави и проследиха с очи дивите патици, които излетяха от езерото. Птиците изкрякаха няколко пъти и се понесоха към далечината, после покривът ги скри от погледа им. Слънцето топлеше краката им. Навесът на верандата пазеше сянка на главите им. Уесли бръкна в кутията с такъмите, взе едно точило и една кукичка, облегна се назад и започна да я остри.

— Кент беше заченат една седмица, преди да се ожени за Клер — каза накрая Том.

Уесли приключи с първата кукичка и взе втора.

— Челси започна да се влюбва в него, а Роби го намрази заради футбола, понеже Кент измести най-добрия му приятел от предната линия. А може би и защото е по-добър играч от самия Роби. Утре в училище всички ще се срещнем лице в лице. И може би на Клер ще й бъде най-тежко, защото тя е неговата учителка по английски.

— Виж какво ще ти кажа… — Уесли се облегна на стола си и пъхна ръце под разтворените си колене. — В даден момент от живота си всеки мъж определя правилата, според които ще живее. Ако има семейство, той трябва да даде на децата си прехрана, ако е женен, трябва да даде на жена си опора, а ако е водач, трябва да покаже знамето на онези, които го следват. Мъжът, който живее живота си по този начин, няма от какво да се срамува. Всеки от нас е правил на младини неща, които не би сторил сега. Да можехме, щяхме да се върнем назад и да ги променим. Само че не можем. Номерът е да се научиш да живееш с грешката. За един мъж можеш да съдиш по това как се справя в такива случаи. Винаги е полезно да се чувстваш малко виновен — така се поддържаш във форма — стига да не допуснеш вината да те смачка прекалено. Голямо изпитание е вината. Почувствай я, помъчи се малко, но после я зарежи. Заеми се с онова, което е поправимо.

Например ти, Том. Ти не можеш да промениш първата част от живота на Кент, но можеш да го промениш оттук насетне. Ако съдя по това, което ми каза, ти имаш намерение да опознаеш този твой син. Бъди търпелив с Клер. Продължавай да я обичаш, както досега. Веднъж щом осъзнае, че това момче няма да отнеме нищо от вашия

живот, а ще го направи по-богат, тя ще преодолее шока. Тогава ще разберете, че си е струвало да изживеете всичко това.

Междувременно ти трябва да продължиш да се бориш както всички нас. Едно незаконно дете не може да бъде голяма трагедия, имам предвид за теб, а не за твоя нов син. Доведи го някой път тук, ще се радвам да го видя.

Може би ще му покажа как се лови костур край тръстиките или как да хваща червеноперки малко по-навътре в езерото. А може и да му разкажа какво момче е бил баща му като малък. Ще му се отрази добре, не мислиш ли?

Когато Уесли свърши, Том усети как му олекна на сърцето. Той отпусна главата си на облегалката на стола; ситуацията вкъщи вече не му изглеждаше толкова мрачна.

— От собствен опит ли съдиш? — попита той.

Уесли се подсмихна.

— Опасно е да задаваш такива въпроси на стар дърдорко като мен.

Том се обърна към баща си усмихнат.

— Всеки път, когато си тръгвам оттук, си давам сметка защо съм толкова добър директор. Дължа го на теб.

Очите на Уесли блеснаха от удоволствие, когато чу това, но той каза само:

— Искаш ли още една бира?

— Не, стига толкова. — Том седеше, гледаше баща си и се чувстваше малко по-добре.

Уесли спря погледа си върху езерото и леко усмихнат, се замисли колко студена и ароматна е бирата през един великолепен есенен следобед като този и колко е хубаво да имаш син като този, който да ти се довери и да чуе няколко мъдри съвета, родени от размекнатия ти стар мозък, и който да се държи с теб така, сякаш все още можеш нещо да му дадеш. Да, наистина чудесно беше да си седиш тук на верандата, слънцето да грее краката ти, вдицата ти да е наред, момчето ти да е опряло лакът до теб, а Ан да те очаква ей там. *Дааа, Ан*, мислеше си той, повдигайки очи към синьото небе над езерото, което тя обичаше толкова силно колкото и той, *днес свършихме добра работа с Том. От него излезе дяволски свестен мъж*.

В понеделник сутринта всичко вървеше постарому. Том излезе от къщи в седем без петнадесет, а Клер половин час по-късно. Те се видяха отново в 7:30 в учителската трапезария, на редовното съвещание, което ръководеше Том.

Нищо не се беше променило вкъщи. През нощта Клер бе спала, прегърнала ръба на леглото. Беше се преоблякла зад затворената врата на банята. Децата бяха мълчаливи и отчуждени. Никой не закуси на масата, само си взеха сока в стаите. Том отиде при Клер и й каза както обикновено:

— Аз тръгвам. Ще се видим по-късно. — Но тя не му отговори нищо.

Докато вървеше към учителската трапезария за съвещанието, той си помисли какво облекчение би било да работи някъде другаде днес и да се потопи в грижи, които нямат нищо общо със семейния му живот. А сега той се чувстваше смазан от перспективата да се срещне с Клер пред всички колеги при цялата отчужденост между тях.

Преди да затвори вратата зад себе си, Том потърси с поглед жена си. Тя седеше на най-отдалечената маса заедно с други учители и пиеше кафе, без да взима участие в разговора и изблиците на смях, които избухваха от време на време. Когато влезе, той срещна очите й над чашката, но Клер бързо отмести поглед. Том отиде до металната кафеварка, за да си налее кафе, отговори на поздравите на неколцина колеги и се опита да си възвърне душевното равновесие.

Готвачите бяха оставили поднос с топли карамелени рула. Той си взе едно и занесе чашата с горещо кафе до обичайното си място откъм близкия край на централната маса. Облечен в анцуг и с бейзболна шапка на главата, в трапезарията влезе треньорът Горман. Обсипаха го с поздравления за мача в петък вечер. Когато мина с кафето си покрай Том, той му каза:

— Добра игра, тренер.

Ед Клифтън от физико-математическата катедра се обърна към Горман:

— Май че имаш нова звезда, Боб. Този нападател Арънс може да ни изведе на междущатския шампионат.

Не беше по-различно, от който и да е друг понеделник след някой мач. „Х.Х.Х.“ бележеше големи успехи в спорта; бележки от

този род се чуваха винаги по време на съвещанията. Но когато разговорът се завъртя около Кент Арънс, Том усети как очите на Клер го пронизаха като стрели. Момчето правеше впечатление — това беше вече очевидно. Кент беше от този тип младежи, които привличат вниманието и на ученици, и на учители. Така че, ако връзката между него и Том станеше предмет на училищни клюки, към Клер щяха да се отправят десетки многозначителни погледи, може би дори и директни въпроси.

Том стана и с присъщата си непринуденост откри съвещанието.

— Е, да започнем. Сесил — обърна се той към ръководителката на помощния персонал, — както обикновено ще започнем с теб.

Сесил прочете списък на събитията през седмицата, които се нуждаеха от специално внимание. После някой повдигна въпроса за местата в учителския паркинг, които учениците заемаха без разрешение. Това оплакване се повтаряше всяка година и докато нещата се уредят, минаваха няколко седмици.

Шефът на катедрата по социални науки покани Том на среща на градския съвет и помоли учителите да насърчават учениците да посещават старческите домове в града и да се включват в друга такава похвална дейност.

Том извикваше ръководителите на катедрите един по един, докато накрая стигна до Клер.

— Катедрата по английски? — каза той.

— Все още нямаме учебници — отвърна тя. — Какво е положението с тях?

— Очакваме ги всеки момент. Утре ще обсъдим този въпрос на съвещанието на вашата катедра. Нещо друго?

— Да, пиесата за десети клас. Ще се заема с това и тази година, така че, ако някой намери време да ни помогне, ще оценя това. Не е необходимо да бъдете непременно от катедрата по английски. Няма да откажем на никого. Прослушванията няма да започнат преди края на този месец, а представленията ще изнесем точно за Деня на благодарността. Но никога не е рано да потърсим помощ.

Том добави:

— За онези, които са нови в нашия екип, трябва да кажа, че Клер направи няколко впечатляващи постановки. Миналата година тя подготви „Магьосникът от Оз“. Тази година ще бъде…

Той погледна Клер, но тя съзнателно отказа да срещне очите му и допълни:

— „Стоманени магнолии“.

Колегите, които ги познаваха отдавна, можеха да почувстват как ги лъхва хлад като от отворен прозорец в студен ден. До края на съвещанието те стояха с вдигнати антени и измерваха необичайното напрежение между техния директор и жена му и особено враждебността, която се излъчваше от Клер.

След съвещанието Том се обърна да поговори с един от учителите и в това време Клер излезе от стаята, като избра най-дългия път покрай масите, за да избегне близостта с него.

Когато няколко минути по-късно училищните автобуси започнаха да пристигат, Том, все още развълнуван след съвещанието, застана на своя пост, наблюдавайки централния коридор и входа. Той гледаше през стъклената стена как учениците скачат от стъпалата на автобусите на тротоара, как разговарят и се смеят, докато вървят към входа.

Той видя Кент още щом слезе от автобуса. Докато го гледаше как се приближава, сърцето на Том започна да бие ускорено. Не беше необходимо да си живял с него, за да забележиш, че момчето е сериозно, угрижено и не разговаря с никого. То вървеше с папка от дясната си страна до бедрото, с изправени рамене и вдигната глава — походка на спортист. Черната му коса улавяше слънцето. Тя беше намазана с гел в онзи моден стил, разкриващ неравните следи от нечия прекалено смела фризьорска ножица. Беше облечен в джинси и яке върху кашмирена риза с отворена яка. Както обикновено дрехите му бяха чисти и идеално изгладени. Външният му вид говореше много за грижите, с които го обграждаше майка му. Той изпъкваше сред другите ученици, слезли от автобуса, не само със спретнатите си дрехи, но и със смуглата си хубост и с добре развитата си физика. Сякаш мрежа от бодлива тел стегна вътрешностите на Том. Той изпита гордост, примесена със страх, при мисълта, че този впечатляващ младеж е негов син.

Обзе го тревога, породена от сложните им взаимоотношения, от миналото, което трябваше да бъде обсъдено, и бъдещето, което все още беше неясно. Докато гледаше как синът му крачи към вратата,

споменът от предишната им среща изникна в паметта на Том. *Ти си я изчукал и си заминал*, бе изкрещяло момчето.

Една ученичка се приближи и каза:

— Здравейте, мистър Гарднър.

Том се извърна и отговори:

— Здравей, Синди. — Когато отново погледна към Кент, той минаваше през вратата и вървеше право към него. Очите им се срещнаха и момчето смутено забави крачка. Том можеше да почувства как пулсът на сина му бие високо в гърлото и напряга вените му като стегната вратовръзка. Срещата беше неизбежна. Том стоеше на ъгъла на два коридора и Кент трябваше да поеме по един от тях. Той закрачи по-бързо, за да го отмине, без да се налага да разговарят.

Но Том не му позволи.

— Добро утро, Кент — каза той.

— Добро утро, сър — отговори покорно Кент и продължи да върви.

Гласът на Том го спря.

— Бих искал да поговорим днес, ако можеш да ми отделиш няколко минути.

Кент фиксираше с поглед гърбовете на учениците, които минаваха покрай него.

— Имам тежка програма, сър, а след училище съм на тренировка по футбол.

Смущение пропълзя по лицето на Том. Един от учениците беше отхвърлил поканата на директора.

— Разбира се. Е, някой друг път. — Той отстъпи, за да може момчето да мине, и изпрати след него мълчалив зов за прошка.

Роби тръгна рано, за да потренира в спортната зала, и затова Челси трябваше да пътува с автобуса. Докато седалката танцуваше и подскачаше под нея, тя мълчаливо се взираше през прозореца, без да вижда нищо, потънала в тъжни мисли за всичко, което ставаше в дома й. Когато пристигнаха, Челси слезе и тръгна с другите към сградата, повлечена от потока ученици, опитвайки се да зърне баща си през стъклената стена. Мина през широката входна врата и го видя да стои както винаги на ъгъла на двата коридора. За миг почувства прилив на

увереност. Баща й бе на същото място, на което беше свикнала да го вижда всяка сутрин. Но през уикенда всичко се бе променило. Сянка беше надвиснала над онези прости неща, които я правеха щастлива. В гърдите й се беше загнездил ужас.

— Здравей, татко — каза тя тихо и спря пред него, прегърнала жълтата си папка.

— Здравей, скъпа. — Думите му прозвучаха познато, но усмивката му беше принудена. Тя се чувстваше като чужденка в непозната страна с обичаи, различни от онези, с които бе свикнала. Вече мразеше да си пробива внимателно път през джунглата на заплетените семейни отношения без помощта на водач. Тя, която винаги се бе радвала на здравата връзка и обичта между родителите си, сега не знаеше как да се държи с тях, какво да им каже или направи.

— Татко, какво… искам да кажа… — От очите й бликнаха сълзи. — Кога ще се сдобрите с мама?

Том я прегърна и я отдръпна от потока ученици. Извърна я към стената и наведе глава над нея.

— Челси, мила, наистина съжалявам, че те въвлякохме във всичко това, но моля те, просто продължавай както досега. Концентрирай се върху училищните занимания и им се наслаждавай, без да се тревожиш за нас. Ние ще се оправим, кълна ти се. Но не зная кога. А междувременно, ако мама не е същата, моля те, прости й. Ако и аз ти се струвам различен, прости и на мен.

— Но, татко, толкова е трудно. Днес дори не исках да идвам на училище.

— Зная мила. Онова, което става с нас, е опасно, защото изсмуква силите ни като семейство, но аз не по-малко от теб искам всичко да бъде както преди.

Тя наведе глава и се опита да спре сълзите си, за да не развали грима си.

— Но досега никога не ни се е случвало нещо подобно. Нашето семейство винаги е било толкова съвършено.

— Зная, Челси, и отново ще бъде така. Не съвършено. Нито едно семейство не е съвършено. Мисля, че сега разбираме това. Но ще бъдем щастливи, както бяхме преди. Аз наистина ще положа усилия, вярваш ли ми?

Тя кимна и сълзите й капнаха върху жълтата папка. Двамата все още бяха с лице към стената, а Том бе обгърнал раменете й с ръце. Те знаеха, че любопитните ученици, които минаваха зад тях, вероятно ги зяпат.

Челси се опита да избърше незабелязано сълзите си.

— Татко, мога ли да използвам огледалото в кабинета ти?

— Разбира се. И аз ще дойда с теб.

— Не, не е необходимо. Всичко е наред.

— Скъпа, нека дойда с теб. Ти си първият човек, който разговаря с мен от два дни насам и наистина ще ми бъде много приятно.

Те отидоха в кабинета и Челси зави веднага вдясно, отвори вратичката на шкафа му и се скри зад нея, за да не я виждат секретарките. Докато се гледаше в огледалото и се опитваше да почисти размазания грим по очите си, Том отиде до бюрото си и прегледа няколко телефонни съобщения. После се върна и застана зад нея.

Челси тъкмо се отказа от опитите да оправи грима си и срещна очите му в огледалото. Никога не бе виждала толкова тъжно изражение на лицето на баща си.

— Татко, какво трябва да направя за Кент? Не зная какво да му кажа.

Той обви нежно раменете й и я обърна към себе си.

— Бъди негов приятел. Той има нужда от такъв.

— Не зная дали ще мога. — Мисълта, че може да го срещне отново след онази целувка, дълго я беше измъчвала.

— Тогава остави всичко на времето. Навярно той също не знае как да се държи с теб.

— Нямам дори представа какво да кажа на Иърин. Тя може да си помисли, че нещо не е наред. Когато ми позвъни вчера, просто не бях в състояние да разговарям с нея.

— И аз не знам, скъпа. Може би ще бъде добре да изчакаш ден-два. Чувствата на твърде много хора са накърнени в тази история и не на последно място тези на Кент. Той сам ще реши дали хората в училище трябва да знаят, че е мой син.

Те постояха още малко така, Том с длани върху раменете й, а тя с очи, вперени в шарките на вратовръзката му. И двамата се питаха как е възможно животът им да се промени толкова бързо, толкова

неочаквано? Миналата седмица те бяха едно щастливо семейство. Тя въздъхна и се обърна, извади от чантата си очна линия и спирала и започна да се гримира. В това време Том тръгна към бюрото си, взе телефонните съобщения, но се отказа да ги чете и се върна отново при нея.

— Всъщност какво мислиш за цялата тази работа? — попита тихо той.

Тя го погледна в огледалото със спирала, опряна до миглите и сви рамене.

— Не знам.

— Шокирана ли си?

Тя сведе поглед.

— Малко.

— Да, аз също.

Те стояха мълчаливо и се чудеха какво друго да си кажат.

— Предполагам — рече Том, — че ще ти бъде много тъпо, когато всички разберат кой е той. — Том съзнателно прибягна до жаргона, който слушаше всеки ден из коридорите. Струваше му се, че е много подходящ днес, скъсяваше дистанцията между тях.

Тя измънка с брадичка, долепена до гърдите:

— Да… предполагам.

Той отново я обърна към себе си.

— Сърдиш ли ми се?

Като видя, че Челси отказва да вдигне глава, Том клекна и застана така, че да не може да избегне погледа му.

— Може би само малко?

— Може би — призна тя неохотно.

— Всичко е наред, Челси. Струва ми се, че и аз на твое място щях да бъда бесен.

Тя затвори вратата на шкафа и се обърна.

— Дядо знае ли вече?

— Да, вчера следобед бях при него и му казах.

— Той какво мисли?

— О, ти познаваш дядо си. Той не е способен да вини никого за нищо. Каза, че след време мама ще разбере, всички ние ще разберем, че Кент може само да обогати живота ни, а не да ни отнеме нещо.

Тя се вгледа в лицето на баща си, издължено от безсъние и грижи. Звънецът би, часът започваше след четири минути. Искаше й се да каже: „Но той вече ни отне нещо, нали? Отне ни семейното щастие“. Но ако го беше изрекла, то щеше да стане съвсем реално и страшно. Може би ако премълчеше, нямаше да бъде вярно.

Том сложи ръка на гърба й и я побутна към вратата.

— По-добре да тръгваш, мила. Да не закъснееш за час.

Изведнъж тя почувства такава обич към него, че част от яда й се стопи. Повдигна се на пръсти и притисна лице до неговото, просто защото той изглеждаше толкова уморен. На вратата тя се обърна и му изпрати една съчувствена усмивка, после тръгна и през целия ден неговото измъчено и уморено лице беше пред очите й.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Челси и Кент успяха да избягнат срещата помежду си до края на третия час. До този момент Кент не мина нито веднъж покрай шкафчето си, където обикновено се засичаха, а тя гледаше да заобикаля този коридор. Но преди четвъртия час той трябваше да отиде дотам, за да вземе една забравена тетрадка, а тя, закъснявайки за час, избра най-краткия път до кабинета по социални науки, който минаваше покрай мястото, където обикновено се срещаха и си разменяха усмивка, а пулсът им биеше ускорено.

Сега спомените ги караха да се чувстват смутени.

Разбира се, тя крачеше бързо заедно с тълпа ученици, когато той мина покрай своето шкафче и застанаха лице в лице. Спряха, обърнаха се и рязко смениха посоката, в която вървяха. И двамата побързаха да се отдалечат един от друг.

И двамата се чувстваха глупаво.

И объркани.

И някак виновни.

Петият час по английски беше неизбежен. Мисис Гарднър, учителката, се боеше точно толкова, колкото и Кент, ученикът. Но стрелките на часовника се въртяха неумолимо, звънецът би и в 12,13 навалицата го повлече към стая 232, където стоеше тя, докато учениците й влизаха един по един.

Тя знаеше, че трябва да го поздрави, но не можеше. Той знаеше, че трябва да каже нещо, но не можеше. Размениха враждебни погледи.

Клер виждаше в него прегрешението и образа на своя съпруг.

Той виждаше в нея жената, за която се беше оженил съблазнителят на майка му.

Гледната точка и на двамата предполагаше враждебност, но Кент от най-ранно детство бе възпитан да уважава авторитета на възрастните и кимна сковано, минавайки, покрай мисис Гарднър.

Тя разтегна устни, но очите й не се усмихнаха. Когато затвори вратата, за да започне урока, той вече седеше заедно с другите. Избягвайки погледа му, Клер внимателно го наблюдаваше през целия час, докато разказваше за древногръцките пиеси и митове, раздавайки на учениците, екземпляри на „Одисеята“ и добавяйки исторически бележки за периода.

През целия час погледът на Кент беше прикован в обувките й. Тя го виждаше с периферното си зрение как седи облакътен на чина си, извърнат леко надясно с пръст над горната си устна. През всичките петдесет и две минути той почти не се помръдна. За момент се разсея и го погледна право в лицето. Забеляза колко много момчето прилича на Том.

Звънецът би и учениците започнаха един по един да излизат от стаята. Клер стоеше зад бюрото си и гледаше надолу, правейки се, че върши нещо. По този елегантен начин тя даваше възможност на Кент да си тръгне, без да се налага да разговарят. Но той изостана зад другите и се изправи пред бюрото й като някакъв храбър, неустрашим древногръцки войн.

— Мисис Гарднър?

Тя вдигна рязко глава. Между тях сякаш затанцува силово поле от отрицателни йони, което ги отблъскваше един от друг.

— Съжалявам, че се натрапих в живота ви по този начин.

Сетне се завъртя така рязко, че гумените подметки на обувките му изскърцаха. Черната коса и изправеният му гръб изчезнаха зад вратата, преди тя да успее да му отговори.

Когато остана сама, Клер се отпусна тежко на стола си, като че ли някой я блъсна с две ръце в гърдите. Тя седеше там, чувствата й бушуваха, а сърцето й подскачаше в гърдите като уловено животно. Какво изпитваше към това момче? Нещо повече от ненавист. Той беше синът на Том. Клер не можеше да забрави този факт. Съжаляваше ли го? Не, все още не. Беше твърде рано за съчувствие, но тя не можеше да не се възхити от неговата прямота и кураж. Лицето й пламна от срам при мисълта, че тя, възрастният човек, учителят, го беше избягвала, макар че трябваше да му служи за пример. Вместо това обикновеното седемнадесетгодишно момче беше свършило мръсната работа да я заговори първо. Всъщност какво друго можеше да очаква?

То в крайна сметка беше син на Том, а той би постъпил по същия начин.

В края на деня Кент имаше тренировка по тежка атлетика при мистър Артуро. Той беше възседнал една пейка със синя тапицерия и сгъваше бавно ръцете си със седемкилограмови гири, когато секретарката влезе и подаде на мистър Артуро една бележка. Учителят хвърли бърз поглед на името, после тръгна към Кент и му я подаде с два пръста, без да я разгъва.

— Нещо от дирекцията — каза той и се отдалечи.

Кент отпусна дясната си ръка и остави гирата върху пейката. На бележката беше напечатано: „Съобщение от директора“. Една от секретарките беше вписала в празните редове часа и думите: „Явете се веднага в кабинета на мистър Гарднър“.

Кент се почувства така, като че ли бе изпуснал гирата върху тила си. Гърлото му беше пресъхнало и не можеше да преглътне. В същото време адреналинът струеше силно във вените му, струваше му се, че може да смени автомобилна гума без крик.

Не е честно, мислеше си той. *Това, че е директор, не означава, че може да ме застави да правя нещо, което не е свързано с училището. Аз не съм готов да се срещна с него. Не знам какво да му кажа.*

Той сложи бележката във вътрешния джоб на гащетата си, взе гирата и продължи да тренира. Редуваше упражнението с преси на пейката, коремни преси, махове с разтворени ръце, със свити ръце и накрая завърши тренировката с натоварване на краката.

Кент тръгна право към съблекалнята за тренировката по футбол и тъкмо връзваше обувките си, когато влезе Роби Гарднър. Шкафчето на Роби беше на няколко крачки от неговото, от другия край на дългата лакирана пейка. Той отиде направо до шкафчето и отвори вратичката с едната си ръка, държейки с другата якето си; между тях още четири момчета се обличаха и дрънчаха с металните врати.

Напрежение забръмча в пространството между двамата полубратя.

Роби окачи якето си.

Кент върза подплънките на раменете си.

Роби издърпа блузата от джинсите си.

Кент протегна ръка да вземе фланелката си.

И двамата не отместваха поглед от шкафчетата си. Стойките им бяха безупречни. Лицата им в профил изглеждаха сурови.

Добре де, добре, той е тук. И какво от това!

Но всеки от тях болезнено усещаше присъствието на другия и се бореше с импулса да се обърне и да потърси физическата прилика.

Роби пръв извърна глава.

После Кент.

Очите им се срещнаха като омагьосани въпреки волята им, привлечени от повика на кръвта и споделената тайна.

Полубратя. Родени в една и съща година. Ако съдбите ни се бяха обърнали, всеки от нас можеше да е в положението на другия.

Това трая само няколко секунди.

Те едновременно продължиха да се обличат, оставяйки неприязънта да заеме мястото си между тях. Освен кръвната връзка още една мисъл господстваше в умовете им. Всеки от тях можеше да попадне във водовъртежа на клюките. И двамата си блъскаха главата над тази възможност.

Те може и да бяха братя по кръв, но на футболния терен бяха съперници.

През петте минути в съблекалнята двете момчета постигнаха мълчаливо съгласие относно бъдещото си поведение: ще играят заедно, но ще избягват погледите си, пред отбора ще се правят на съпричастни, но на практика ще останат отчуждени, ще създават впечатление, че са спокойни и никога няма да се докосват дори и в мелето на терена.

Тръгнаха към игрището. Времето беше мрачно и облачно. Раздърпаните облаци по навъсеното небе обещаваха дъжд. Тревата беше студена. Предпазителите на устните им имаха вкус на плесен. Вятърът свиреше в отворите на шлемовете им като флейта в нисък регистър. Калта се размазваше по голите им прасци и като че ли никога нямаше да изсъхне. В четири и четиридесет, когато започна да ръми, те нямаха търпение да вземат по един душ и да се приберат в топлите си домове за вечеря.

Момчетата се бяха наредили за втората игра, когато Роби и Кент го видяха едновременно: техният директор, техният баща, стъпил

върху скамейките с гръб към вятъра. Ръцете му бяха потънали дълбоко в джобовете на сивата му мушама, която се вееше около коленете му. Черната му коса се ветреше над челото, панталоните му плющяха на вятъра, но той стоеше неподвижно. Том напрегнато следеше играта, както подсъдим гледа съдията. Дъждът мокреше раменете му. Скованата му поза и положението на коленете му издаваха колко е самотен. Те забелязаха, че ги гледа и почувстваха мъката му да струи към тях в мрачния есенен следобед. Окаяното им упорство отстъпи пред силния импулс, двамата полубратя се обърнаха и погледите им се срещнаха през разделящото ги пространство. В един кратък миг, противно на всичко онова, което предизвикваше отчужденост, те се почувстваха сближени от пристъпа на жалост към този човек, който беше техен баща.

Тази вечер Челси приготви вечерята. Желанието й да ги зарадва трогна дълбоко Том. Тя им поднесе своя жест на помирение — испански ориз с желирани круши. Сетне зачака с надежда стрелкайки с очи ту майка си, ту баща си, за да види дали хрумването й ще има ефект.

Те седяха. Те ядяха. Те говореха.

Но когато погледите им се срещнаха, неговият беше въпросителен, а нейният неумолим.

След вечеря Том се върна в училището, тъй като Френският клуб правеше първата си сбирка. Щяха да обсъждат екскурзията до Франция през следващото лято и го бяха поканили да присъства. Освен това започваше приложният курс по грънчарство за горните класове в катедрата по изкуствата, а градските полицаи и техните съпруги откриваха смесена волейболна лига във физкултурния салон, така че той стоя, докато в сградата не остана никой.

Вкъщи Клер приключи с подготовката за часовете за утрешния ден и започна да обикаля къщата, търсейки дрехи, за да зареди още веднъж пералнята. Всъщност тя имаше нужда от отдушник за болката си.

Тя се обади на Рут Бишоп и Рут й каза:

— Чакам те.

Дийн беше отишъл в клуба, а Рут пишеше писмо до родителите си. Тя бутна настрани листата и наля по една чаша вино.

— Е добре — каза тя от другия край на кухненската маса, — кажи ми сега какво става.

— Изглежда, мъжът ми има син и досега никой не си е направил труда да ми го каже.

Клер изля всичко, каквото й тежеше. Тя хлипаше, ругаеше и изплакваше болката и разочарованието си, като изпи междувременно две чаши вино. Разказа за първоначалния си шок, последван от гняв, сетне за огорчението, което изпита, когато срещна момчето в училище. Но накрая се върна към момента, който я бе засегнал най-силно.

— Да не бях вдигала слушалката, когато тя се обади, но не можах да се въздържа. После ги чух да разговарят и всичко стана толкова реално. О, боже, Рут, знаеш ли какво е да чуеш мъжа си да разговаря с жената, с която е спал? Особено след като ти е казал, че не е искал да се ожени за теб? Знаеш ли как боли?

— Знам — отвърна Рут.

— Боли и от тяхното мълчание, и от думите им. От време на време ги чувах как дишат. Само… само дишат като… като любовници, които са готови да умрат, за да се видят. И тогава той й каза, че може да го потърси, когато поиска и тя му отговори същото. За бога, Рут, той е мой съпруг! И да й каже такова нещо!

— Съжалявам, че е трябвало да преживееш всичко това. Знам от опит как се чувстваш. Поне десетина пъти съм чувала как Дийн затваря телефона, когато влизам в стаята. И ме лъжеше, щом го попитах с кого е разговарял. Запомни това от мен, Клер, всички мъже са лъжци.

— Той твърди, че оттогава не е имало нищо помежду им, но бих ли могла да му вярвам?

На лицето на Рут се изписа отвращение. Тя обърна рязко бутилката и си доля чашата.

— Слушай какво ще ти кажа, Клер, ще бъде дяволски глупаво, ако му повярваш. — Тя погледна с ожесточение нагоре, сякаш искаше да премълчи нещо.

— Какво става, Рут. Знаеш ли нещо за това? Той говорил ли е с теб… или Дийн?

Рут се замисли, преди да отговори.

— Казал ли ти е нещо? — настоя Клер.

— Издаде се, без да иска.

— Какво значи това?

— Видях ги заедно миналата събота или поне мисля, че това беше тя. Моника Арънс.

— О, боже… — прошепна Клер и вдигна ръка към устните си.

— Пред „Сиати“ в Удбери.

— Сигурна ли си?

— Тръгнах направо към колата му. Наведох се над стъклото и го заговорих. Отначало си помислих, че е с теб, но после я видях. Право да ти кажа, почувствах се като глупачка. Не знаех какво да кажа, след като се озовах там.

— Той какво ти каза?

— Нищо. Само ни представи.

— Как изглежда тя?

— Нищо особено. Руса коса, сресана настрани, почти никакъв грим. Дълъг нос.

— Какво правеха?

— Ако те интересува дали са се целували или нещо такова, не го правеха. Но трябва да бъда честна с теб, Клер. Какво мислиш, че могат да правят мъж и жена в кола на средата на паркинга? Ако го попиташ, сигурна съм, че ще го отрече, но ми се струва, че и ти си загазила като мен.

— За бога, Рут, направо не ми се иска да вярвам.

— Нито пък на мен, когато за първи път заподозрях Дийн, но доказателствата са налице.

— Толкова ми е тежко — прошепна Клер.

— Разбирам, че ти е тежко. — Рут сложи длан върху свободната ръка на Клер. — Повярвай ми, изпитала съм го.

— Той излезе веднага, сигурно за училище. Толкова често го няма. Как бих могла да знам дали ми казва истината? Той би могъл да бъде къде ли не. — Рут не отговори и Клер почувства как отчаянието й нараства заедно с лекото опиянение от виното. — Значи това е моментът на истината, за който ме предупреждаваше ти — каза тя.

— Никак не е леко, когато трябва да вземеш решение, нали?

— Не, не е. — Изведнъж Клер почувства, че куражът й се възвръща. Тя бутна все още пълната чаша с вино. — Но аз не искам да

бъда лъгана жена! Той ще ми каже истината, защото аз ще го накарам! — Тя скочи на крака. — Ще го накарам, вместо да стоя тук и да се наливам!

От прилива на гняв тя се почувства по-добре. Прибра се вкъщи и се захвана да изрусява косата си. Той се върна към десет и Клер го чу да се качва по стълбите към тяхната спалня. Том застана до вратата на банята и дръпна уморено вратовръзката си. Клер продължи да оформя влажните букли около лицето си във въпросителни, без да го поглежда.

— Здрасти — каза той.

— Здрасти — отвърна тя вяло, без да обръща внимание на молбата в гласа му.

Том издърпа ризата си от панталоните и я остави да виси свободно. Той дълго стоя там, преди да въздъхне и да я заговори.

— Виж, още от вечеря в главата ми се върти един въпрос и все не мога да ти го задам. Как мина днес срещата с Кент?

Тя продължи да втрива боята в корените на косата си.

— Трудно е. Никой от нас не знае как да се държи.

— Искаш ли да го преместя в друг клас?

Тя го стрелна с поглед.

— Само аз преподавам на третокурсниците английски по системата „Хонърс“.

— Все пак може би ще е по-добре, ако бъде при друг преподавател.

— Няма да е много честно, нали?

— Не — тихо и виновно отвърна той.

Тя го остави да се измъчва известно време, преди да отсече:

— Остави го.

Том се дръпна в сянката, за да се съблече и да си сложи пижамата. Клер влезе в стаята, отвори чекмеджето на нощното шкафче и си взе една нощница. Когато той се върна от банята, тя си беше легнала. Том угаси осветлението в банята и опипом намери в тъмнината мястото си до нея. Завити до гърдите, те лежаха разделени като две железопътни релси.

Минаха минути, докато и двамата разбраха, че никой от тях не спи.

Накрая Том каза:

— Днес го извиках в кабинета си, но той отказа да дойде.

— Можеш ли да го виниш за това? Той е объркан като всички нас.

— Не съм сигурен как да постъпя.

— По-добре недей да питаш мен — рече Клер злъчно. — Какво казва тя?

— Коя?

— *Майката* на момчето.

— Откъде мога да знам?

— Е, не се ли консултираш за всичко с нея?

— О, за бога, Клер!

— Откъде знаеш телефонния й номер, Том?

— Не ставай смешна.

— *Откъде?* Ти влетя в кухнята, грабна телефона и набра номера, без да се замислиш нито миг. Откъде би могъл да го знаеш?

— Той е вписан в документите на училището. Знаеш колко добра памет имам за цифри.

— Да, наистина — каза тя саркастично и се обърна с лице към шкафчето.

— Клер, тя не е нищо повече…

— *Престани!* — Клер се надигна и го погледна през рамо, едната й ръка разсичаше мрака над завивките. — Не се защитавай, защото не знам на какво да вярвам вече, и знай, че на мен също не ми е лесно. Говорих с Рут тази вечер и тя ми каза, че ви е видяла в колата пред „Сиати“ миналата неделя.

— Аз ти казах тогава, че съм се виждал с нея.

— В кола, боже мой! Ти си се срещал с нея в кола като някакъв… като някакъв потаен донжуан! В кола на някакъв *паркинг*!

— Къде другаде да се срещна с нея? По-добре ли щеше да се чувстваш, ако бях отишъл в дома й?

— По дяволите, ти вече беше ходил веднъж у тях, нали? А къде беше вчера?

— При татко.

— Как ли пък не.

— Обади му се и го попитай.

— Може и да го направя, Том. Може и да го направя.

— Поседяхме на верандата, изпихме няколко бири и говорихме за Кент.

— И какво каза баща ти?

— Мислех, че искаш да му се обадиш и да го попиташ. В края на краищата на мен няма да ми повярваш, нали така каза?

Той се завъртя рязко и също й обърна гръб.

Те кипяха от негодувание, обмисляха още по-остри и по-язвителни реплики и мечтаеха за отделни легла.

Мина близо час, докато потънат в неспокоен сън, от който ги събуждаше всяко движение в другия край на леглото. И най-лекото докосване ги караше да се отдръпват от демаркационната линия, минаваща през средата на кревата. Късно през нощта болката им не беше утихнала. Всеки от тях се будеше по различно време. Нямаше затопляне, нито прошепнати извинения. Само двама души, които дори и на сън знаеха, че утре няма да им бъде по-леко от днес.

На следващата сутрин преди часовете Том се видя с Клер на съвещанието на катедрата по английски. Отново му стана неловко от това, че е неин шеф. Отново почувства смутените погледи на колегите си, които чувстваха напрежението между тях. Той наблюдаваше учениците по коридора в очакване да мине Кент. Но вероятно момчето бе избрало другия вход, за да го избегне. На обяд забеляза, че Челси и Иърин се хранят сами, а Кент седи в противоположния край на трапезарията на една маса с Пица Лостетър и още няколко футболисти. Въпреки че Роби обикновено обядваше с тях, днес седеше сам. Том тръгна по обичайния си маршрут из трапезарията, спираше се тук-там, усмихваше се и разговаряше с учениците, но избягваше масата на Кент. Видя го, че отива да хвърли кутиите от мляко в кошчето за боклук. Наблюдавайки го да излиза от просторната столова, Том почувства същия скрит копнеж, същото желание за близост, от което сърцето му се сви. Неговият син. Неговият тъмнокос, упорит, обиден, измъчен син, който бе отказал да му се подчини вчера и го бе оставил да седи със свито сърце до края на седмия час, когато най-сетне разбра, че момчето няма да дойде.

По-късно следобед, малко след два часа, Том подреждаше бюрото си, преди да тръгне за съвещанието на шестдесетте директори

и заместник-директори, свикано от главния инспектор на окръга. Той затвори счетоводните книги, над които бе работил, и нареди на купчина кореспонденцията, която трябваше да се предаде в архива. Тъкмо се опитваше да реши как да подходи към доклада на съдебния инспектор за учениците, когато Дора Мей се показа на вратата.

— Том? — каза тя.

— Ъ? — Той я погледна разсеяно с доклада в ръка.

— Този новият ученик, Кент Арънс, е тук и иска да те види.

Ако Дора Мей бе казала „Президентът на Съединените щати е тук и иска да те види“, Том нямаше да се сепне така. Хаосът от чувства, който го разтърси, беше едновременно мистичен и страшен. Вътрешният му смут пролича по руменината на лицето му, обърканото му изражение и излишното трескаво опипване на вратовръзката.

— О, да… добре… — Том прекалено късно разбра, че е издал чувствата си: — Покани го.

Дора Мей излезе и изпълни нареждането, сетне подшушна на колежката си Арлън Стендал:

— Какво, за бога, става с Том напоследък?

Арлън й отговори шепнешком:

— Не зная, но всички говорят за това. А също и за Клер! Тя се държи с него като с прокажен.

Кент се появи на вратата сериозен, но с лека издайническа руменина по бузите. Той стоеше като вкаменен пред директора си, облечен в същите джинси и яке, които Том беше вече виждал. Момчето беше така неподвижно, че Том се смути още повече.

— Искали сте да ме видите, сър — каза Кент от вратата.

Том се изправи, дясната му ръка беше все още на вратовръзката, сърцето му лудо биеше в гърдите.

— Заповядай. Затвори вратата.

Докато Том стоеше със затаен дъх, Кент влезе и спря на десетина крачки от бюрото му.

— Седни — подкани го Том.

Момчето тръгна напред и седна.

— Съжалявам, че не дойдох вчера — каза то.

— Няма нищо. Май не трябваше да те викам по този начин.

— Не знаех какво да ви кажа.

— И аз не съм сигурен, че знаех.

Неловкият момент отмина.

— Аз все още не знам.

— Аз също.

Ако ситуацията не беше толкова сериозна, може би и двамата щяха да се засмеят, но все още имаше твърде много напрежение между тях. Събирайки кураж да направи следващата стъпка, Кент заснова с очи по различни предмети из кабинета и накрая спря поглед на Том. За пръв път, откакто научиха за връзката помежду си, баща и син се гледаха без враждебност. Онова, което видяха, развълнува и двамата. Том забеляза как погледът на момчето се плъзга към линията на косата му, по страните, носа, устата му, преди да спре на очите му. Стаята бе огряна от светлината на следобедното слънце, подсилено от флуоресцентните лампи на тавана. Нито един детайл не бе пропуснат при напрегнатото взаимно проучване.

— В събота, когато мама ми каза… — Момчето не довърши мисълта си, преглътна и погледна надолу.

— Зная — отвърна Том приглушено. — И аз изпитах същото в деня, когато се записа и разбрах за теб.

Кент направи усилие да се овладее.

— Жена ви каза ли ви, че й се извиних за начина, по който нахълтах в дома ви?

— Не… не ми каза.

— Е, съжалявам, но това е истината. Направо се бях побъркал.

— Разбирам те. Същото изпитах и аз.

Настъпи мълчание, нарушавано само от тихите гласове, които достигаха през вратата, и електронните шумове на апаратите в кабинета.

Накрая Кент каза:

— Видях, че ме гледахте на игрището вчера. Точно тогава реших, че трябва да дойда при вас.

— Радвам се, че го направи.

— Но в събота не ми беше леко.

— И на мен. У дома трудно преодоляха шока.

— Предполагам.

— Ако те се бяха държали по друг начин с теб… — Когато Том замълча, Кент не каза нищо, давайки му възможност да избере някоя

по-подходяща тема. — Ако искаш да смениш преподавателя си по английски, мога да се погрижа за това.

— Тя иска ли да се махна?

— Не.

— Обзалагам се, че иска.

— Не, ние говорихме за това.

Кент се замисли.

— Може би трябва да се преместя все пак.

— Както решиш.

— Зная, че присъствието ми ще я смущава.

— Кент, чуй ме… — Том се наведе напред. Ръката му се отпусна върху големия работен календар на писалището. — Не знам дори откъде да започна. Има толкова много неща, които трябва да обсъдим. Мисис Гарднър и аз… ние бихме искали да знаем какво искаш ти. Ако ти е неловко другите ученици да знаят, това може да се избегне. Но ако искаш да те призная за мой син, готов съм да го направя. Ситуацията тук, в училището, налага решаването на някои въпроси, които иначе могат да бъдат отминати. Роби и Челси например.

Той видя как Кент поруменя при споменаването на Челси и се изпълни със съчувствие към него.

— Ние всички се борим, Кент, но струва ми се, че нашите взаимоотношения — твоите и моите — трябва първо да бъдат установени, а дотогава останалите ще се съобразяват с нашите желания.

— Не зная, мистър Гарднър… — Когато Кент повторно вдигна очи, Том не видя младия и зрял за възрастта си мъж, а един объркан юноша като всички останали. Формалните обноски на момчето правеха ситуацията още по-неловка. — По дяволите — рече накрая Кент, — вече дори не знам как да се обръщам към вас.

— Мисля, че трябва да продължиш да ме наричаш „мистър Гарднър“, ако така се чувстваш по-добре.

— Добре… мистър Гарднър — рече той, сякаш правеше проба, преди да продължи. — През целия си живот дори не знаех, че имам баща, а сега откривам, че имам брат и сестра. Предполагам, че не знаете как се чувства човек, когато не знае кой е баща му. Решава, че той е бил някой непрокопсаник, някаква… отрепка, щом не се е оженил за майка му. Логично е човек да си мисли, че само един

безнравствен негодник е способен да напусне майка му бременна, не е ли така? В продължение на седемнадесет години аз си мислех, че вие сте една мижитурка, която ще заплюя в лицето, само да ми падне случай. Но когато най-сетне ви срещнах, вие се оказахте друг тип човек. Необходимо ми е известно време, за да свикна с това.

Том не можеше да събере мислите си. Имаше още толкова много неща да си кажат, а времето течеше неумолимо, напомняйки му за съвещанието. Но в крайна сметка той реши, че тяхната среща бе закъсняла със седемнадесет години и не е допустимо да тласне разговора към един прибързан финал.

— Извини ме за малко — рече Том и вдигна телефона. Вперил поглед в Кент, той каза: — Дора Мей, би ли съобщила на Норийн, че няма да присъствам на съвещанието? Кажи й да тръгва без мен и да си вземе колата.

— Няма да ходите? Но това е съвещание на надзорния съвет. Трябва да отидете.

— Знам, но днес просто не мога. Предай, моля те, на Норийн да си води бележки.

След известна пауза Дора Мей каза:

— Добре.

В канцеларията можеха да тръгнат слухове, а оттам и в цялото училище, но Том умееше да взима решения и неговото решение бе взето няколко минути, след като това момче прекрачи прага на кабинета му. Той никога нямаше да остави този разговор недовършен.

Том затвори телефона и се облегна назад. Краткото прекъсване бе намалило част от напрежението между тях и сега можеха да започнат отново.

Кент се възползва от случая.

— Може ли да поговорим за вас и майка ми? — попита той.

— Разбира се.

— Защо направихте това… срещате я на някакво парти и просто… е, нали разбирате.

— Какво ти каза тя?

— Че съм продукт на една-единствена нощ. Че е била в един курс с вас и винаги донякъде ви е харесвала.

Том завъртя леко стола си надясно и взе едно стъклено преспапие във формата на ябълка. То беше прозрачно, във вътрешността му се

виждаха въздушни мехурчета, а към горната му част бяха прикрепени две заострени месингови листенца. Той притисна едното от тях с възглавничката на палеца си и заговори:

— Каквото и да кажа сега, ще прозвучи глупаво.

— Все пак искам да знам.

Том се замисли доколко е разумно да споделя с един от учениците на Клер интимната история на тяхната връзка. Преди да успее да отговори, Кент го попита.

— Вярно ли е, че другата седмица е трябвало да се ожените за мисис Гарднър?

Месинговият лист се заби в палеца на Том. Той остави преспапието на бюрото си.

— Да, вярно е.

— И че Роби е на същите години като мен?

— Да, така е.

— Кога е рожденият му ден?

— На петнадесети декември.

Том видя как Кент изчисли датите за частица от секундата.

— Прав си — призна Том. — Това беше просто бунт от моя страна. Аз все още не бях готов за този брак. Но бунтът ми приключи още там и тогава. Аз и мисис Гарднър имаме щастлив брак. Искам да знаеш това и ми се струва, че имам право да го кажа в моя защита.

Кент се замисли над казаното, сетне прокара длани по челюстта си, сключи пръсти зад тила си и накрая отпусна ръце в скута си.

— Ох — изпъшка той. — Май съм ви причинил доста неприятности. Никак не е чудно, че те ме мразят.

— Те не те мразят, Кент.

— Роби ме мрази.

— Роби… е добре, трудно е да се определи какви са чувствата на Роби. Ако искаш да знаеш истината, според мен, когато дойде за първи път тук, той видя в твое лице свой съперник. А сега ми се струва, че просто не знае какъв подход да избере. Доста беше мрачен през уикенда.

— А мисис Гарднър не желае да разговаря с мен.

— Дай й време. И това ще стане.

— Не съм сигурен, че го искам. Разбирате ли, аз не зная какво е моето място в цялата тази история. Що се отнася до мама, ние

двамата… винаги сме се разбирали. Може и да не съм знаел кой е баща ми, но с мама се погаждахме чудесно. По дяволите, дори не знам как да го кажа. След онзи съботен следобед, когато научих за вас, всичко се промени. Всъщност не всичко. Аз съм все още при мама, а вие при вашето семейство, но какво ще стане по-нататък? Ще продължавам ли да гледам обувките на мисис Гарднър в часовете по английски? Ще се опитвам ли да стоя на десет метра разстояние от Роби по време на тренировки? А Челси… чувствата ми към нея са толкова объркани, че направо ми идва да хукна в обратна посока, когато я срещна в коридора.

— От онова, което ни каза тя у дома, разбрах, че вие двамата направо сте били привлечени един от друг?

Кент се загледа в коленете си.

— Да, донякъде — призна той сънливо.

— Това е доста неприятно.

Кент кимна.

— Тя не говори много за това вкъщи, но мисля, че се чувства по същия начин, както и ти. Сякаш съм я измамил. И аз наистина съм виновен за това, че не казах всичко още първия път, когато те срещнах. Но с времето нещата между вас двамата ще се изгладят, както и с Роби. Мисля си, че с течение на годините ще разбереш, че да имаш брат и сестра, е истински дар божи. Поне така се надявам, че ще стане. Същото ми каза и баща ми, когато разговарях с него вчера.

Кент вдигна рязко глава.

— Вашият баща?

Том кимна замислено.

— Да… твоят дядо.

Кент преглътна и отвори леко уста. В очите му се четеше недоумение.

— Разказах му за теб, защото се нуждаех от неговия съвет. Той е добър човек, съчетание от старомодни разбирания и здрав разум. — Том реши да попита: — Би ли искал да ти покажа негова снимка?

— Да, сър — отговори тихо Кент.

Том сви колене и извади портфейла си от задния джоб. Отвори го на една фотография от тържеството по случай двадесет и пет годишнината от сватбата на родителите му и го бутна към Кент. — Предполагам, че никога повече няма да го видиш с костюм и

вратовръзка. Той ходи навсякъде с рибарски дрехи. Живее в една къща на брега на езерото Ийгъл в съседство с брат си Клайд. Двамата прекарват времето си в риболов, спорове и наддумвания кой е хванал най-голямата риба през последната година. А това е майка ми. Почина преди пет години.

Кент се взираше в снимката. Портфейлът в дланта му все още носеше топлината на човека от другата страна на бюрото. А от фотографията го гледаше една жена, която му се искаше да е познавал.

— Като че ли съм взел нейните устни — рече той.

— Тя беше много красива жена. Баща ми я боготвореше. И макар един-два пъти да съм я чувал да го хока, той никога не й повиши глас. Наричаше я с разни галени имена, като „моята малка петуния“ или „гълъбицата ми“ и обичаше да се шегува с нея. Тя, разбира се, не му оставаше длъжна. Веднага щом се срещнеш с него, ще ти разкаже за онзи случай, когато тя поставила една корюшка в обувката му.

— Корюшка? — Кент вдигна очи от снимката.

— Вид малка рибка, по-малка дори от херинга, която се среща в Минесота. Корюшките се появяват през пролетта и тогава хората ги ловят от реките на север направо с ведра. Татко и мама ходеха там всяка година.

Хипнотизиран от разказа, Кент бутна портфейла по повърхността на бюрото. Том го сгъна и го прибра.

— Татко много ще се радва да се срещне с теб.

Развълнуван, Кент срещна погледа на Том.

— Струва ми се, че децата ви няма да възприемат тази идея с голям ентусиазъм.

— Това не зависи от тях. Той е твой дядо, колкото и техен; желанията на много хора трябва да бъдат взети под внимание в този случай.

Известно време Кент остана замислен и сетне попита:

— Как се казва той?

— Уесли — отговори Том.

— Уесли.

— Кръстен е на брата на майка си, който починал като дете. Аз също имам брат. Това е твоят чичо, Райън.

— Чичо Райън — повтори Кент и малко по-късно добави: — А имам ли братовчеди?

— Трима: Брен, Алисън и Ерика. А леля ти се казва Кони. Те живеят в Сейнт Клауд.

— Срещате ли се често с тях?

— Не толкова често, колкото бих искал.

— Имам ли и други роднини?

— Моят чичо Клайд, този, дето живее къща до къща с дядо ти на брега на езерото.

След кратка пауза Кент каза:

— Аз имах дядо, когато бях малък. Но не си го спомням добре. А сега се оказва, че съм се сдобил с леля, чичо, братовчеди и дори дядо. — С нотки на почуда в гласа си Кент рече: — По дяволите!

Том се осмели леко да се усмихне.

— Цяло семейство в един-единствен ден.

— Откритието е прекалено голямо.

Звънецът в коридора даде сигнал, че учебният ден е свършил. Кент погледна часовника на стената.

— Не бързай да ставаш — рече Том.

— Но не трябва ли да излезете в коридора?

— Аз съм директорът тук. Аз определям правилата и според мен този разговор е по-важен от едно дежурство в коридора. Има още няколко неща, които бих искал да ти кажа.

Кент се облегна на стола си. Беше донякъде изненадан, че директорът му отделя толкова много време. Изведнъж се сети за нещо.

— Но днес съм на тренировка по футбол.

— Аз ще се погрижа за това. — Том вдигна телефона и набра необходимия номер. — Боб, Том се обажда. Ще извиниш ли Кент Арънс, ако закъснее малко за днешната тренировка? Той е в кабинета ми. Благодаря — каза той след кратка пауза, сетне върна слушалката на мястото й и се облегна на стола си. — Докъде бяхме стигнали?

— Искахте да ми кажете нещо.

— А, да. Твоите училищни документи. — Том поклати глава, сякаш си спомни за нещо хубаво. — Точно за това се бях сетил. В деня, след като научих за теб, пристигнаха документите ти. Седях тук на бюрото си, прочетох всичко написано за теб и разгледах училищните ти снимки.

— Училищните ми снимки?

— Да, още от детската градина.

— Нямах представа за това. Искам да кажа, не знаех, че учителите събират всичко това в папките.

— Те не слагат там само снимки. Вътре могат да се намерят образци от първите ти опити да пишеш, едно твое стихотворение за Великден, лични наблюдения на учителите, а също и впечатляващите ти ученически бележници. Предполагам, че онова, което почувствах през онзи ден, е било твърде подобно на начина, по който ти си се чувствал, научавайки, че имаш дядо, леля и чичовци. Заболя ме, че съм пропуснал всичко това.

— Мислех си, че само аз съм изпитал подобно нещо.

— Не, не само ти. Ако знаех, че те има, щях да настоявам да те видя. Не зная колко често, но ние при всяко положение щяхме да се срещаме, защото въпреки отношенията между мен и майка ти, ти си мой син и аз гледам на този факт с цялата необходима сериозност. Вече казах на майка ти, че искам да поема разходите по твоето образование в колежа. Поне това мога да направя.

— Наистина ли ще го направите?

— Осъзнах, че съм готов на това в мига, в който научих, че съм твой баща. Имам предвид същото онова чувство, за което си говорихме — Том удари гърдите си с юмрук, — ето тук. Докато разглеждах училищните ти снимки, се почувствах съкрушен и разбрах, просто разбрах, че трябва да се опитам да наваксам пропуснатото. Но това са много години и аз не знам дали ще можем да ги върнем обратно. Но се надявам да успеем. Наистина се надявам.

Последните думи на Том бяха опит да предвиди тяхното бъдеще и усещайки смущението на Кент, той продължи:

— И още нещо си мислех, докато разглеждах документите ти. Постепенно се изпълних с огромно уважение към майка ти за това, че е отгледала такъв син. Всичко, което видях, подсказваше, че тя винаги е била до теб; разбрах колко живо се е интересувала от твоето училище и от личния ти живот, как е бдяла над теб и те е учила на добродетели и уважение както към образованието, така и към преподавателите. Рядко се срещат такива родители. Зная това от опит. Срещам се с родители всеки ден и би било хубаво повечето от тях да са като твоята майка.

На лицето на Кент се изписа още по-голямо учудване. Несъмнено в тази ситуация той бе очаквал по-скоро враждебност,

отколкото похвала към майка си. Когато чу думите на Том, уважението му към него нарасна още повече.

— Знаеш ли какво… — Том бутна стола си назад и опря ръце на края на бюрото. — Доста време те задържах вече, а пък и аз, ако побързам малко, бих могъл да хвана края на съвещанието. — Том стана, оправи сакото си и стегна колана на панталоните си. Кент се изправи и мина зад стола си, за да запази официалния тон на тяхното сбогуване. — Можеш да идваш при мен винаги когато поискаш — предложи Том.

— Благодаря ви, сър.

— Знаеш къде можеш да ме намериш.

— И вие знаете къде можете да ме намерите.

Столът и бюрото стояха между тях като преграда, възпираща желанието им да се докоснат по някакъв начин.

— Мога ли да кажа на мама за нашия разговор?

— Разбира се.

— А вие ще разкажете ли на семейството си?

— Ти искаш ли да го направя?

— Не знам.

— Бих искал да научат, ако ми разрешиш!

— И Роби ли?

— Само ако ти прецениш.

— Не знам. Доста трудно се погаждаме на футболното игрище и сега, когато научих за нашите рождени дни… Е добре, не искам да задълбочавам конфликта си с него.

— А какво ще кажеш, ако импровизирам? Ако почувствам, че все още изпитва ревност или се смята за застрашен по някакъв начин, ще премълча.

Кент плъзна пръстите си по облегалката на стола, сякаш даваше одобрението си, понечвайки да си тръгне.

— Радвам се, че дойде — каза Том.

— Да, сър.

— Е, добре — Том вдигна ръка, — желая ти приятна тренировка.

— Благодаря ви, сър.

— Ще те наблюдавам внимателно по време на мача в петък.

— Да, сър.

Кент направи крачка назад към вратата. Със сърцата си те се стремяха един към друг, кръвната им връзка, достигаща до далечни предци, които те не познаваха, извикваше у тях желанието да се прегърнат.

Но и най-малкото докосване в този момент щеше да бъде абсурдно; в крайна сметка те бяха все още непознати.

— Е, довиждане — каза Кент накрая и отвори вратата.

— Довиждане.

Той стоеше с ръка върху топката на вратата и гледаше назад към баща си — един последен изучаващ поглед — сякаш за да се убеди колко много си приличат, преди да тръгне за тренировка.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ваканцията започваше от последния петък на септември. Всяка година Том очакваше тази седмица с ужас. Предстояха разместванията и промени в часовете, много разгневени учители, подем в ученическите купони, натискане по стаите и една всеобща лудост. За Том тази седмица означаваше много извънредни часове в училище, където се строяха платформи, салонът се украсяваше и се рисуваха плакати.

Въпреки това ваканцията имаше и своята добра страна. През тази седмица учениците се събираха на групички и между тях възникваше приятелство, което за повечето от тях щеше да продължи до края на учебната година.

Но ваканционната седмица носеше още нещо — жизненост, която липсваше през останалата част от годината, жизнерадостно темпо, което завладяваше всички в училището. За някои напрежението щеше да достигне своята кулминация не на футболния мач в петъчната вечер, а на коронясването на краля и кралицата в петъчния следобед.

Но първо обявяваха кандидатите за конкурса.

Застанал точно до главния вход на гимнастическия салон, Том долавяше напрежението навсякъде — в чиновничките, които бяха преброили гласовете на по-големите класове; в Нанси Холидей, учителката, която единствена от факултета знаеше резултатите; в десетте нейни ученици, които се бяха заклели да пазят тайната.

Вълнението беше завладяващо, а учениците шумно изпълваха салона. Оркестърът гърмеше, ударите на барабаните отекваха, слънцето се промъкваше през прозорците, отразяваше се в паркета на пода и обагряше залата в златно. Червено и червено навсякъде по скамейките и сгъваемите столове, приготвени за горните класове — червени пуловери, червени помпони, червени бейзболни шапки и червени якета с надписи.

Докато те се трупаха около Том, той чакаше само за да зърне Клер.

Вкъщи нищо не се беше променило. Часовете преди лягане се бяха превърнали в стоическо изпитание. Тя бе започнала вечерни часове, така че през повечето дни едва се виждаха, докато накрая всеки заемаше своята половина от леглото, преструвайки се, че не забелязва другия.

Когато тя най-после влезе в салона, Том едва не подскочи, усмихна се, но Клер погледна настрани с презрително изражение на лицето и се смеси с тълпата.

Оркестърът засвири химна на училището. Поздравителните речи започнаха. Капитаните на футболния отбор говориха. Критикуваха треньора Горман. Шест от по-малко въздържаните членове на отбора се втурнаха към подиума и танцовата формация — с голи кореми, натъпкани с памук горнища на банските и къси полички, които подмятаха крака в странна пародия на канкан.

Една от танцьорките беше Роби.

Том стоеше до стената и се смееше. Момчетата се клатушкаха в кръг, показваха бедрата си, въртейки ги, застанали срещу редиците, хванати един за друг и вдигаха високо крака, грациозни като стадо бизони. Пляскаха с ръце по коленете си, подскачаха напред-назад и се въртяха, докато фалшивите им бюстове изпопадаха и предизвикаха взривове от смях, който едва не заглуши музиката.

От седмици Том не се беше смял така от сърце. Той се обърна към скамейките и потърси с поглед Клер. Тя също се смееше неудържимо на техния син. Щастливият й вид прониза сърцето на Том. Той искаше да се върне това, което бяха имали, онази способност да се радват на живота заедно. Те би трябвало да стоят един до друг. *Погледни ме, Клер,* помисли си той, *ти знаеш къде съм. Аз съм точно тук и искам да сложиш край на тази студена война между нас. Моля те, погледни към мен, сега!*

Но тя отказваше.

Пародията завърши и отговорникът на горните класове укроти тълпата с кратко обяснение за това как са били избрани кралят и кралицата. Напрежението увеличи жужащия шепот сред учениците, изпъна като струна лидерите. Учениците на Нанси Холидей застанаха в средата на салона, за да представят избраниците.

Сабра Букър, една хубавичка и наперена девойка с богат контраалт, прочете кратка биография на първия кандидат: примерен

ученик, член на ученическия съвет, изтъкнат спортист в различни спортове, член на Математическия клуб — с което можеха да се похвалят дузина ученици, момчета и момичета. След това тя остави микрофона и докато оркестърът свиреше „Красавицата и звярът“ тръгна бавно между редиците, като спираше тук-там, променяше посоката си, а напрежението нарастваше. Най-накрая се насочи към третата седалка от редицата и спря пред едно яко русо момче на име Дули Леонард. Щом той стана, изненадан и поласкан, с пламнало лице, всички избухнаха в бурни аплодисменти и започнаха да скандират „Дюк, Дюк, Дюк“, докато той вървеше към сцената под ръка със Сара Букър.

След това обявиха кандидатката за кралица, Маделин Кроу, която бе ескортирана до сцената от едно високо момче на име Джейми Видауер.

После Тери Макдермот, която излизаше с Роби последната година, отиде да избере друг кандидат за крал. Също като останалите тя увеличаваше напрежението, като се разхождаше напред-назад, нагоре-надолу, спираше пред отделни групички от ученици, докато най-накрая се насочи към една редица с момчета със сигурна стъпка. Този е.

Тя сочеше право към Роби Гарднър.

Вълна на гордост заля Том, докато гледаше как Роби става, обзет от типичните за един тийнейджър смущение и свенлива гордост. Докато Роби си проправяше път между редиците, Том погледна за миг към Клер. Тя беше станала на крака, викаше и скандираше бясно като рокер. В този момент тя погледна инстинктивно към Том и за първи път от седмици насам той почувства топлотата й. Това удвои надигащата се в гърдите му радост.

Челси беше на крака, скачаше и ръкопляскаше заедно с останалите. Някои от учителите близо до Том поднесоха своите поздравления, а Клер, която също грееше от щастие, седна и насочи вниманието си към околните.

Том наблюдаваше как Роби върви към подиума с Тери Макдермот, докато учениците скандираха: „Роб, Роб, Роб!“.

След това „Красавицата и звярът“ постепенно замря, а кандидатите потънаха в тържествеността на момента.

Започна представянето на поредния кандидат и неговата листа от заслуги бе толкова подобна на останалите, че Том почти не слушаше — изтъкнат ученик, отличил се в много спортове, Мат клуб, ДЕКА клуб.

Някакъв вътрешен инстинкт подсказа на Том още преди Сандра да е спряла, че тя ще посочи Кент Арънс.

И когато тя го направи, аудиторията избухна в бурни аплодисменти: „Кент Арънс, Кент Арънс, Кент Арънс“. Целият футболен отбор и учениците приветстваха своя най-нов футболен герой. Един глас надвика оркестъра: „О, да, ние забравихме да ви кажем… по-голямата част от живота си той е прекарал в Остин, Тексас. Той е тук само от три седмици. Какъв чудесен повод да го поздравим за добре дошъл!“.

Кент беше като вкаменен и не можеше да се изправи. Докато Сандра все още му подаваше ръка, Том хвърли един поглед към Клер. Тя бе шокирана и ръкопляскаше неуверено, като че ли бе упоена. Откри Челси застинала, прикрила уста с двете си ръце. Върху сцената Роби ръкопляскаше по задължение, тъй като бе изложен пред погледа на цялото училище. Клер се навеждаше, за да заеме мястото си. За един момент изчезна от полезрението му, след това тези около нея също седнаха и той усети погледа й върху себе си, пронизващ като лазерен нож, способен да го ослепи.

Тя първа погледна настрани. От усмивката, която му бе подарила по-рано, не бе останала и следа. „Красавицата и звярът“ се провлачваше, докато Кент се качваше на сцената, за да се ръкува с останалите кандидати. Той стигна до Роби и от тридесет стъпки Том почувства нежеланието им да се докоснат. Те спазиха изискванията на протокола механично, след което Кент зае своето място до една от кандидатките за кралица, която го целуна по бузата.

Том беше техен директор. Неговите поздравления се очакваха. Той се приближи към тях, обзет от противоречиви емоции, а иронията на този ден му причиняваше болка.

Роби беше третият, с когото трябваше да се ръкува. Докато се усмихваше на сина си, прочете в очите му въпроси, които другите не виждаха. И въпреки че беше директор и не можеше да има фаворити, Том беше и баща, така че хвана Роби за раменете и го прегърна.

— Дяволски се гордея с теб — пошушна в ухото му.

— Благодаря, тате.

Той продължи нататък — момче, момиче, момче, момиче — докато стигна до Кент и стисна ръката му, първото им докосване, откакто бяха разкрили роднинството си. Том покри стиснатите им ръце и почувства брачната си халка да се врязва в пръстите му. Беше неподготвен за силата на собствените си чувства, притисна Кент до гърдите си с желанието да скрие насълзените си очи в бащинска прегръдка. Но някъде зад него бяха Клер и Челси и гледаха, смутени и объркани, така че той трябваше да скрие чувствата си и да се надява, че Кент ги е прочел в очите му.

— Поздравления, Кент. Гордеем се, че си в нашето училище.

— Благодаря ви, сър — отговори Кент. — Аз съм горд, че съм тук, но не съм сигурен, че го заслужавам.

— Твоите съученици мислят, че го заслужаваш. Така че наслаждавай се на това, синко.

Думата разтърси и двамата, докато това първо смазващо ръкостискане продължаваше. Том видя очите на Кент да потъмняват от изненада, когато най-после се освободи и се обърна към залата.

Беше му трудно да подреди мислите си, като знаеше, че двамата му сина са на сцената, а жена му и дъщеря му сред публиката, но потисна личните си чувства, за да изпълни задълженията си.

— Всяка година очаквам с нетърпение този ден. Денят, когато учениците от горните класове събират вашите гласове за десетимата от вас, които олицетворяват най-доброто, което един ученик, един приятел може да бъде. В миналото избирането на крал и кралица наистина може да е било просто един конкурс за красота, но десетте ученици, които стоят пред вас днес, са лидери. Те са олицетворение на приятелството, щедростта, успеха.

Докато говореше, погледът му пробягваше по редиците и често се спираше върху Клер, която отначало се бе облегнала на кръстосаните си колене и изучаваше каишката на часовника си, а в следващия миг гледаше съсредоточено Роби и упорито отказваше да кръстоса поглед със съпруга си.

Речта му завърши. Треньорът говори в заключителната част и благодари на учениците и учителите, които бяха участвали в подготовката на програмата. Изпяха химна на гимназията и празникът завърши.

Подиумът бе залят от хора и Клер беше между тях. Тя прегърна Роби, но успя да заобиколи Том. Сърцето му трепна и той пожела тя да дойде при него да го прегърне през кръста и да каже: „Можеш ли да повярваш? Страхотен син си имаме, нали?“.

Тогава той се обърна и видя Челси, която го гледаше с болка в очите. Бузите й горяха и той ясно прочете в очите й как я боли. Смущението, предизвикано от Кент, личеше ясно в очите й, в колебанието й да прегърне баща си. Преди тя да се реши, някой заговори Том и той отклони вниманието си в друга посока.

Докато търсеше брат си, Челси се чувстваше като на емоционално родео, в един момент високо в облаците, в следващия притисната на земята.

— Роби! — извика тя и се втурна към него да го прегърне, преструвайки се на щастлива, за да не го огорчи. — Така се гордея с теб! Господин кандидат-крал!

— Какво ще кажеш за това? — запита той, като се навеждаше към нея, и тя почувства унилите нотки в гласа му, същото объркване и смут, породени от начина, по който майка им игнорираше баща им, от присъствието на Кент Арънс на този подиум. Какво ставаше с тяхното семейство? И кога щяха да разберат останалите в училището?

— Слушай — каза му тя, — ти го заслужаваш. Знам, че ще спечелиш.

Той й се усмихна нерешително и на нея й прилоша при мисълта да се срещне очи в очи със своя полубрат, когото бе целунала. Тя погледна към него и хвана погледа му бързо да се отклонява в друга посока. Тя беше гледала подобни сцени на кино, двама души в тълпата, които се преструват на безразлични, когато има хора около тях, които ги разделят. Той обърна глава и погледите им се срещнаха въпреки гласовете и чувствата, които бушуваха между тях.

Тя си тръгна, без да го поздрави.

Гарднърови се събраха около масата за вечеря. Студенината между тях помрачи дори радостта от победата на Роби.

То си проличаваше във внимателно поддържаното разстояние, което Том и Клер се опитваха да спазват дори в кухнята, разминавайки се като келнери, в начина, по който тя бързо отклоняваше поглед всеки

път, когато очите им се срещаха, и във факта, че името на Кент не бе споменато нито веднъж, въпреки че всички останали кандидати бяха подробно обсъдени.

Към края на вечерята Роби се обърна към Том и Клер с поглед, изпълнен с очакване:

— Има обичай всеки кандидат да бъде придружен до церемонията по коронясването от родителите си, искам просто да съм сигурен, че и двамата ще бъдете там.

— Разбира се, че ще бъдем — казаха двамата едновременно.

— От двете ми страни.

— Точно така.

— Да.

— И ще дойдете на танците след това заедно?

— Точно така — отговори Том.

— Разбира се — отвърна Клер, навела поглед в безопасност към приборите си.

Същата вечер Челси стоеше в спалнята си седнала на леглото, втренчила поглед в стената. Домашното й чакаше върху един стол в ъгъла. Нямаше никакво желание да се заеме с книгата или писалката. В къщата бе тихо, майка й бе заминала за вечерните часове, а баща й беше във всекидневната и работеше върху някакви финансови доклади. Роби се бе измъкнал веднага щом беше възможно, при Бренда, но Челси не можеше да се обади на Иърин и да говорят за това, защото тогава всички в училище щяха да разберат и семейството им да бъде одумвано от единия край на областта до другия.

Напоследък Иърин бе започнала да задава въпроси и да наблюдава Челси с любопитство всеки път, когато се споменеше името на Кент. Тя знаеше, че става нещо важно. Със сигурност е важно, помисли си Челси. Семейството й се разпадаше и тя се опитваше да накара майка си и баща си да си говорят, а вечер тайно плачеше в стаята си; опитваше се да избягва Кент и й се искаше да сподели всичко с Иърин. Но просто не можеше! Защото подсъзнателно беше поразена до смърт от това, което баща й беше направил, и това, което тя беше направила на Кент. Не знаеше дали майка й беше права, като

избягваше баща им, дали тя беше права, като избягваше Кент, и как да се държи с него сега, когато знаеше, че са роднини.

Тя се сви в леглото си, сгушена в големия си пуловер с навити ръкави.

През това време, след вечерните часове, един четиридесет и една годишен неженен учител по английски, Джон Хенделмън, наблюдаваше отблизо Клер и се усмихваше подканващо.

В деня след коронясването на краля и кралицата Том намери едно писмо в пощенската си кутия в училище.

„Скъпи господин Гарднър,

Госпожа Холидей съобщи на всички кандидати, че съществува обичай те да се придружават от родителите им на церемонията по коронясването. Само исках да знаете, че ако беше възможно, бих искал вие да бъдете до мен и щях да се гордея с вас. Не се притеснявайте, няма да ви моля за това, защото не бих искал да ви причинявам неприятности. Но просто исках да знаете.“

Кент

Очите на Том се насълзиха и той трябваше да отиде до мъжката тоалетна и да се скрие в една кабинка, докато преодолее това чувство.

Същата нощ, когато Клер се прибра след часовете, Том беше свежо изкъпан и обръснат, миришеше на афтършейв и лежеше в леглото, облечен в пижамата си. Когато тя се шмугна в леглото и изгаси светлината, той я погали и се опита да я целуне, но тя го отблъсна с думите: „Недей, Том. Просто не мога“.

Церемонията по коронясването се проведе в училищната аула в два часа в петъчния следобед. Всички родители се бяха събрали на

групички в дъното и се подготвяха да придружат своите деца с необходимата тържественост.

Клер за първи път видя Моника Арънс. Тя не беше красива, но притежаваше елегантен шик, постигнат със скъпи дрехи и бижута. Претенциозната й прическа съвсем не подхождаше на лицето й, но можеше да се види във всяко скъпо модно списание. Липсата на красота тя компенсираше с обноски. Всичко в нея говореше: „Не ми се бъркай в работите!“.

Клер се обърна с гръб към Моника, осъзнаваше, че Том като директор бе длъжен да поздрави родителите на всички кандидати. Когато той заговори и пое ръката на бившата си любовница, тя не можеше да преодолее импулса да погледне към тях. Удоволствието и радостта от този ден бяха сменени от болка.

От Клер се излъчваше топлина, докато вървеше заедно с Роби от лявата му страна, с Том, застанал отдясно. Като стигнаха до сцената, те го целунаха и седнаха един до друг на първата редица. През цялото време тя не проговори, нито докосна съпруга си, виждаше само Роби и никой друг.

До нея Том чувстваше силната неприязън, която се излъчваше от всяко нейно движение. Ръцете й бяха твърде сковани, когато ръкопляскаше, а брадичката вирната високо, докато гледаше. На моменти направо си изкълчваше врата. Когато Дюк Леонард бе обявен за крал, Том почувства как Клер потрепери и разбра, че тя бе желала Роби да победи по много причини.

С чувство на вина той си призна, че не я харесва, когато е такава. Тя вече не притежаваше много от добродетелите, заради които се бе влюбил в нея.

Докато танцуваха заедно, Том откри, че един мъж може да не харесва лошите страни на една жена и все пак да я обича. А той наистина обичаше съпругата си. Когато ръцете му обгърнаха тънката й талия, потръпна от желание и се опита да я притегли към себе си. Но тя се отдръпна и каза:

— Мисля, че моментът е подходящ да поговорим, Том. Взела съм решение, но не исках да ти го съобщавам, докато не свърши тържеството, за да не развалям празника на децата. Е, сега мога да ти кажа, не мога да живея повече по този начин. Искам да се разделим.

Том се закова на място. Обзе го страх.

— Не, Клер. Недей така, ние можем…

— Мислех, че мога да се справя с това, но не успях. Чувствам се ужасно. Наранена съм. Постоянно ми се плаче. Не мога да продължавам да лежа до теб в леглото всяка вечер.

— Клер, ти не искаш това. Не можеш да изтриеш осемнайсет години от живота си толкова лесно, без борба.

— Борих се.

— Да, наистина. Ти се… — Той се осъзна, че вика, и двама от учениците, танцуващи до тях, се обърнаха да гледат. — Хайде — заповяда й той и я повлече за ръка към изхода на салона, през коридорите, покрай плувния басейн, навътре в сградата към кабинета си.

— Пусни ме — извика тя по пътя. — Том, за бога, вече станахме за смях, като напуснахме така шумно танците.

Веднъж стигнал до кабинета си, той тръшна вратата и извика:

— Няма да се разделяме.

— Ти не си единственият, който ще реши това.

— Без дори да се опитаме да го обсъдим?

— Да обсъдим какво? Аз нищо не съм направила!

— Нито си ми простила! Не можеш ли поне да се опиташ да ми простиш, Клер?

— Не, докато имаш връзка с нея.

— Аз не поддържам връзка с нея! Клер, обичам те!

— Не ти вярвам.

— О, значи не ми вярваш. И не смяташ, че трябва да обсъдим нещата.

— Не ме критикувай, господине. — Тя го блъсна в гърдите. — Не съм аз тази, която е изневерила. Не съм тази, която има син, от когото децата ни трябва да се притесняват. Не съм аз тази, която е пазила това в тайна години. Наблюдавах очите ти, когато съобщаваха кандидатите. Видях изражението ти. Ти имаш нужда да го признаеш, Том, не разбираш ли това? Искаш целия свят да разбере, че той е твой. Е, нека разберат! Но не очаквай от мен да съм до теб в този момент. Достатъчно непоносимо е да работя в една и съща сграда с теб, да изпълнявам заповедите ти всеки ден! Замислял ли си се изобщо колко жалка ще бъда в очите на всички, когато се разбере?

— Тогава защо да го разкриваме? Помогни ми. Ще обсъдим всичко. Струва си да опитаме, Клер!

Тя отстъпи крачка назад и закри очи с ръце.

— Имам нужда да съм далеч от теб, Том.

Паниката му нарасна.

— Клер, моля те…

— Не… — Тя отстъпи още назад. — Наистина имам нужда. Чувствам се предадена, разгневена и… и ми идва да те разкъсам. Напрежението е толкова голямо, че сутрин, като се събудя, не мога да проумея как ще издържа в училище целия ден. Приемам твоите заповеди в учителската стая, а ми идва да те наругая. Когато се движа по коридорите, минавам по най-заобиколните пътища, за да те избегна, ако мога. И повече не мога да се преструвам пред децата.

— Ти чуваш ли се? Клер, какво става с теб. Преди играеше честно. Къде остана уважението, което си обещахме един на друг, когато имаме разногласия?

— Няма го — отговори тя по-спокойно. — Това е най-ужасното от всичко за мен, Том. Моето уважение към теб го няма. И когато го загубих, разбрах, че през всичките тези години съм бълвала баналности. Лесно е да проповядваш респект, когато собственият ти брак не е изложен на изпитание. Сега, когато моят е, откривам, че реагирам по друг начин.

— И аз го мразя.

— Него или мен?

— О, хайде, Клер, държал ли съм се някога така, сякаш те мразя? Аз не понасям сприхавостта, пресметнатата студенина, която включваш и изключваш, когато си поискаш. Изглежда, изпитваш удоволствие да ме наказваш. Отнасяш се с мен така, сякаш моят грях е непростим.

— Точно така. Особено когато ми се напомня за него всеки път, когато синът ти влезе в моята класна стая.

— Ако желаеш, ще го прехвърля, казах ти това.

— С прехвърлянето му той няма да изчезне. Той съществува. Той е твой син. Майка му е тук и ти се срещаш с нея отново. Аз просто не мога да живея с тази мисъл, искам да се махна.

— Не се срещам с Моника Аренс — заяви той през зъби. — Защо не ми вярваш?

— Бих искала, Том… бих искала. Защо не ми каза, че си говорил с нея в колата си онзи ден?

— Аз… — той повдигна рамене в недоумение — не знам. Трябваше да ти кажа, но не го направих. Съжалявам. Страхувах се, бях уплашен.

— Е, аз също се страхувам. Не разбираш ли?

— Тогава защо бягаш от мен?

— Защото имам нужда от време, Том. — Тя сложи ръка на гърдите си и гласът й омекна. — Не мога да ти простя. Не мога да те гледам. Не мога да спя с теб. Не знам какво да кажа на децата. Нуждая се от време.

— Колко време?

— Не знам.

Гневът й се бе изпарил и това засили страха му.

— Клер, моля те, не прави това.

— Трябва.

— Не, не трябва. — Той посегна към ръката й, но тя се обърна.

— Недей. Вече съм решила — каза тя спокойно.

— Бихме могли да…

— Не усложнявай нещата, Том, моля те.

Ужасен, той се обърна и застана пред витрината със семейните им снимки. На фона на тъмнината отвън отражението му върху стъклото беше само един силует без лице. Виждаше се и отражението на Клер, която бе застанала зад бюрото му и изучаваше гърба му с високо вдигната брадичка и сковани рамене.

Той въздъхна и попита тихо:

— А децата?

— Те ще останат при този, който остане в къщата.

— Не искаш да обсъдим спокойно нещата, дори само заради тях!

— Не точно сега.

— Това ще ги убие. Особено Челси.

— Знам. И това най-много ми тежи.

Това го засегна дълбоко, сякаш от сърцето му капеше кръв.

— Тогава опитай се, Клер, за тяхно добро — обърна се той умолително. Ако гневът не беше я напуснал, той щеше да повярва, че има още надежда да спори за това, но тя се обърна към него с тих глас, сякаш успокояваше дете.

— Не мога, Том. За мое добро.

— Клер — пристъпи към нея той, но тя го предупреди с незабележимо движение да не я докосва. — Господи — възкликна той и за по-сигурно застана зад бюрото. Отпусна се тежко на стола си, с една ръка върху календара, а с другата покрил лицето си.

Изнизаха се бавно минута, две. Клер стоеше все така изправена и чакаше, докато той преодолее ужаса от идеята за раздялата им. Най-после отпусна ръка и я погледна:

— Клер, обичам те — каза й той така горещо и искрено, както никога досега. — Моля те, моля те, не прави това!

— Трябва, Том. Знам, че няма да ми повярваш, но не само ти си уплашен, аз самата се страхувам от себе си. — Тя притисна ръка към сърцето си. — Винаги съм била една от тези жени, които обичат толкова силно, че дълбоко в себе си съм се страхувала, че не бих могла да живея без теб. Винаги съм си мислила: „Боже мой, той трябваше да се ожени за мен“ и това ме караше да се чувствам несигурна, тормозеше ме, караше ме да мисля, че те обичам много по-силно, отколкото ти мен. И тогава, когато разбрах какво си направил, тази ужасна страна надделя в мен, искаше да бъде чута и аз самата се питах откъде се е появила, това не може да съм аз, да говоря и да се държа по този начин. Трябва да бъда далеч от теб, защото ме боли твърде силно. Разбираш ли, Том?

Той се опита да отговори, но гласът му изневери:

— Н-н… не — най-после успя да изрече. Очите й бяха сухи, а гласът й спокоен.

— Как би могъл, когато аз самата не се разбирам.

Тя се приближи да разгледа снимките във витрината — тяхното семейство, толкова щастливо и безгрижно през изминалите години. Докосна рамката на една от снимките, както докосваше главите на децата им, когато бяха малки.

— Съжалявам, Клер.

— Знам.

— Тогава защо не дадеш шанс и на двама ни?

— Не знам, Том. Нямам друг отговор за теб.

Стояха сами в тишината, нарушавана само от далечната музика от салона, където децата им танцуваха. Той въздъхна тихо и изтри сълзите от очите си, а тя взе една от снимките, на която бяха

четиримата заедно, разгледа я и внимателно я постави отново на витрината, сякаш някой в стаята спеше.

Най-после тя се обърна към него и каза:

— Готова съм аз да си тръгна. Ти можеш да останеш в къщата, ако искаш.

Той се чудеше дали човек наистина може да умре от мъка.

— Не мога да направя това. Не мога да искам ти да си тръгнеш.

— Аз искам да се разделим. Аз трябва да си отида.

— Достатъчно трудно е за децата, за да загубят и теб сега.

— Значи искаш аз да остана, а ти да си отидеш?

— Искам и двамата да останем, Клер, не можеш ли да разбереш това? — Той се почувства на върха на изтощението.

Тя тръгна към вратата и тихо каза:

— Аз ще си отида.

Той скочи като изстрелян, заобиколи бюрото и я хвана за раменете.

— Клер… — За пръв път в живота си бе така уплашен. — Господи… — Тя дори не се отдръпна, нямаше нужда, беше го направила много дни преди това. — Къде ще отидеш?

Тя сви рамене, впила поглед в килима. След това вдигна очи и попита:

— А ти къде ще отидеш?

— При баща ми, предполагам.

— Ами, добре…

Така решението бе взето, две прости, недоизказани думи на съпругата му определиха неговото поведение.

Напуснаха танците заедно, като оставиха децата да празнуват младостта и победата в шумния салон, изпълнен с кипящо веселие.

След като решението бе взето, Клер послушно вървеше до него през осветения в сини светлини паркинг, седеше до него в колата му, докато изминаха няколко мили до дома, изчака да й отвори вратата и да я пусне пред себе си в къщата.

Те спряха за малко в тъмното, заобиколени от неясните очертания на добре познатите им предмети, натрупани през годините — мебели, лампи, картини по стените — неща, които бяха избирали заедно, когато бъдещето им изглеждаше непоклатимо.

— Кога тръгваш? — попита тя.

— Утре.

— Тогава ще спя на канапето тази вечер.

— Не, Клер… — Той я хвана за ръка. — Не, моля те!

— Недей, Том — отблъсна го леко тя и той я чу да се отдалечава към спалнята.

Той вдигна лице нагоре, сякаш се обръщаше към бога, и си пое дълбоко въздух, за да не закрещи, навън, навътре, навън, навътре, докато се овладее. Едва тогава пое към слабата светлина, която идваше от спалнята, и застана на прага. Тя вече беше облякла пижамата си и пресичаше стаята, когато усети присъствието му и предпазливо спря, като че ли се опасяваше, че той ще влезе и ще се възползва от положението.

— Можеш да останеш тук. Аз ще спя на канапето — каза Том.

Когато се прибра около един часа след полунощ, Челси го завари навън, на закритата веранда, в мразовитата нощ, да седи в един люлеещ се стол, без да се люлее, и да гледа звездите, без да ги вижда.

— Татко, добре ли си? — попита тя, като открехна леко вратата.

— Добре съм, скъпа.

— Защо стоиш тук, навън? Студено е.

— Не можах да заспя.

— Сигурен ли си, че си добре?

— Сигурен съм. Хайде, лягай си, скъпа.

— Бяха хубави танци, татко, нали?

В тъмнината тя можеше да долови силуета му. Той дори не се обърна към нея.

— Да, бяха хубави танци.

— Гордея се с Роби, въпреки че не спечели той.

— Аз също.

Тя изчака за малко за обяснение, което не последва.

— Ами… добре тогава, лека, татко.

— Лека.

Когато след петнайсет минути се прибра и Роби, Челси го чакаше в стаята му.

— Тихо — прошепна тя. — Аз съм.

— Челс?

— Нещо не е наред.

— Какво имаш предвид?

— Мина ли през всекидневната.

— Не.

— Татко още стои на верандата.

— Той и мама си тръгнаха рано.

— Знам.

Те се замислиха разтревожени и след малко Челси добави:

— Той никога не остава до късно. Винаги е казвал, че часовете на деня не стигат.

— Ами… Не знам… Ти говори ли с него?

— За малко.

— Какво каза той?

— Не много.

— Аха, точно това е проблемът напоследък, той и мама не говорят много.

Сутринта Челси се събуди малко след девет и стана, за да отиде до банята. Минавайки покрай отворената врата на спалнята на родителите си, тя видя Том да се разхожда вътре. Той беше облечен в стари дрехи, наоколо бяха разхвърляни картонени кутии, а два отворени куфара лежаха на леглото. Тя застана на прага, боса, облечена в огромна тениска, която покриваше коленете й.

— Татко, какво правиш?

Той се изправи с комплект бельо в ръцете, след това го пъхна в куфара и протегна ръка към нея.

— Ела тук — каза тихо той.

Тя пристъпи внимателно, сложи ръцете си в неговите и двамата приседнаха на ръба на разхвърляното легло. Той я прегърна и опря буза до косите й.

— Сладурче, твоята майка иска да замина за малко.

— Не! — извика тя, сграбчила пуловера му в юмрук. — Знаех си, че така ще стане! Моля те, татенце, недей! — Не беше му казвала „татенце“, откакто завърши основното училище.

— Ще се преместя при дядо ви за известно време.

— Не! — Тя се отскубна от ръцете му, пищейки. — Къде е тя? Тя не може да ти причини това! — Побесняла, Челси изхвърча през

вратата, надолу по коридора, с Том по петите й. Тя викаше надолу по стълбите, докато слезе.

— Не можеш да искаш това от него! Майко, къде си? Какво става тук? Вие сте женени. Не можеш да се преструваш, че не сте, и да го изпращаш в къщата на дядо!

Клер я спря на края на стълбите.

— Ти си му жена, майко. Какво правиш?

Роби излетя от стаята си, събуден от крясъците в коридора, и заслиза тромаво по стълбите.

— Какво става? — Той беше разрошен, с подути очи, объркан.

— Татко се изнася от къщата, Роби. Кажи му, че не може! Кажи на майка, че не може да го кара да си иде! — плачеше горчиво Челси.

— Челси, ние не се развеждаме — опита се да я успокои Клер.

— Не още, не се развеждате, но ще го направите, ако той си тръгне! Мамо, не го пускай. Татко, моля те… — Тя се обръщаше ту към единия, ту към другия.

Том се опита да ги успокои:

— Майка ви и аз поговорихме за това вчера.

— Но защо правите така? Никога не ни казвате нищо. Преструвате се, че всичко е наред, но вие двамата дори не се поглеждате вече!

Роби стоеше отзад на стълбите, все още зашеметен от внезапното събуждане. Беше се облегнал на вратата на килера и гледаше колебливо, объркано, облечен в раздърпана черна тениска и сиви гащета.

— Мамче, защо искаш той да си отиде? — Овладяният му глас намали напрежението от цялата сцена.

— Нуждая се от малко време далеч от него. Ситуацията е смазващо непоносима и не зная какво друго да направя.

— Но Челси е права, ако той си замине, как ще изгладите нещата.

Тя заби поглед в килима. Роби погледна към Том.

— Татко?

— Все пак аз ще бъда тук винаги когато имате нужда от мен, или когато тя има нужда от мен.

— Не, няма да бъдеш. Ще си при дядо.

— Можете да ми се обадите по всяко време и аз ще дойда. Ще ви виждам в училище всеки ден.

Роби хлътна в рамката на вратата и тихо прошепна: „По дяволите“.

Никой не му направи забележка. Тишината беше потискаща, натежала от страх, объркване и мъка. Те всички си мислеха за училище, където щяха да налитат един на друг и всичките им познати щяха да задават въпроси. Представяха си бъдещето, как щяха да живеят разделени, в две отделни къщи.

Най-сетне Том проговори:

— Хей, слушайте, вие двамата… — Той притегли скованите им фигури до себе си. — Аз все още ви обичам. Вашето майче все още ви обича и това няма никога да се промени.

— Ако ни обичахте, щяхте да останете заедно — отвърна Челси.

Том срещна погледа на Клер над главите на децата, но в него не се четеше колебание.

Болеше я за децата и за нея самата, но не и за техните отношения. Тя искаше раздялата. Той можеше да разчете езика на тялото й като учебник по английски. Той казваше: „Стой настрана от мен. Аз поемам грижата за себе си и така ще бъде“. Докато прегръщаше децата, той почувства нейният егоизъм и себелюбие и ги презря. Тя стоеше до вратата на кухнята, с проклетите й ръце, кръстосани на гърдите, докато той трябваше да утеши децата сам, с малкото сили, които можеше да събере. Той се втренчи в нея, докато тя най-после се размърда и дойде да прегърне децата.

— Хайде… ще ви приготвя нещо за закуска.

Но закуската не беше това, което искаха те.

Напускането беше толкова дяволски трудно, че сърцето на Том щеше всеки момент да изскочи от гърдите му. Един есенен съботен ден, с пронизващ вятър, сияен, с позлатени дървета и падащи тук-там листа. Долитаха звуци от съседските дворове, кристалночисти, дори най-малкият метален звън на прозорците се чуваше ясно. Самият сезон криеше в себе си тъга, с последните топли дни, подарени на скитниците, с последните цветя по градините, въпреки свежата зеленина на тревата пред верандата.

Той въздъхна тежко и се насили да влезе в къщата, за да се сбогува.

Вратата на стаята на Челси бе затворена. Той почука.

— Челси?

Не му отговориха, така че той влезе. Челси бе седнала на възглавницата си, прегърнала малко розово мече, стиснала непреклонно устни. Той се приближи и седна до нея.

— Трябва да вървя — прошепна той дрезгаво, като прибра едно кичурче коса зад лявото й ухо.

Тя се правеше, че не го забелязва. На клепачите й трептяха сълзи.

— Знаеш номера на дядо, ако имаш нужда от нещо, нали, малката ми?

Тя стискаше силно устни, като залепени. Една голяма сълза се отрони и остави мокра следа по бузата й.

— Обичам те, миличка, и кой знае, може би майка ти е права. Може би малко време насаме ще й помогне да си изясни нещата.

Челси не трепваше с очи, въпреки че те горяха от сълзи.

Той стана и се обърна.

— Татенце, почакай! — Тя се изстреля от леглото в ръцете му и увисна на врата му. — И защо?

Но той нямаше отговор, така че я целуна по косата, отдалечи я от себе си и си тръгна.

В кухнята Клер стоеше до масата, а за по-сигурно бе поставила един стол помежду им. Трябваше ли да се пази от него по този начин. Като че ли той беше от тези, които бият жените си, помисли си Том. Та той все още я обичаше, нима тя не можеше да разбере това? Не знаеше ли, че нещо в него умираше, когато се разделяше с всичко, което му бе скъпо?

— Не бива да остават дълго време сами сега. Ами вечерните часове? Искаш ли да ги наглеждам във вечерите, когато не съм зает?

— Откога няма да бъдеш зает вечер?

— Слушай. Няма да стоя тук и да споря повече. Искаш да си тръгна, тръгвам си. Но внимавай с тях. Ще се сблъскат със стотици нови проблеми и не искам повече да бъдат наранявани.

— Говориш така, като че ли аз не ги обичам вече.

— Знаеш ли, Клер, започвам да се съмнявам.

Той отправи към нея този язвителен укор и излезе навън при гаража. Роби се беше облегнал на предната врата на колата му, скръстил ръце на гърдите си и чертаеше с върха на гуменката си върху

асфалтовата настилка на пътя. Том извади ключовете на колата, задържа ги за малко в ръката си и се вгледа в сведената глава на сина си.

— А ти помагай на майка си сега, когато можеш. Знаеш ли, на нея също не ѝ е, лесно.

Роби кимна, все още с наведена глава. Есента безгрижно пръскаше светлина наоколо. Късното утринно слънце вече не грееше така силно. Сенките на дърветата ставаха все по-малки. Неотдавна Том и Роби се бяха облегнали по същия начин на колата и говореха за моралните дилеми, които формират човешкия характер. Ирониятa на този факт жегна и двамата.

— Слушай, синко. — Том се премести и се изправи точно срещу Роби, сложи ръце на раменете му. — Тревожа се много за теб и сестра ти. Ако възникнат някакви проблеми с нея в резултат на това, което става, ще ми кажеш, нали? Имам предвид, ако започне да пуши или да пие, или да се мотае с разни приятели, или да се прибира късно — каквото и да е, нали?

Роби кимна.

— Моля да поискаш същото и от нея.

Роби престана да рине асфалта и даде воля на чувствата си. Големи трептящи сълзи запълваха очите му, ноздрите му се разширяваха при всяко вдишване и той просто не можеше да вдигне глава, за да погледне баща си.

Том го сграбчи и го притисна силно към себе си.

— Не се срамувай да плачеш. Аз самият доста си поплаках напоследък. Понякога помага. — Той отстъпи назад. — Трябва да вървя. Потърси ме при дядо ти, ако имаш нужда от мен.

Едва когато той седна в колата и смъкваше стъклото на вратата, Роби се отлепи от колата и го погледна.

„Къде ли ще отиде?“ помисли си Том. „С кого ще си поговори? Какво ще стане в тази къща, след като аз си отида? Господи, не допускай да пропадне, тласкан от депресията и желанието за отмъщение, както стотиците хлапета, минали през моя кабинет през годините, съсипани от развода на родителите си. Не допускай това да се случи с Роби или Челси.“

— Хей, горе главата — окуражи го Том с фалшива бодрост в гласа си.

Но не получи усмивка от сина си, запали мотора и пое по пътя.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

На езерото есента беше още по-красива и това правеше този мъчителен ден още по-тъжен. Водата бе тиха и отразяваше брега като огледало. Чуваше се далечен шум от коли, а малка рибарска лодка се поклащаше във водата.

Том изкачи двете големи дървени стъпала и отвори остъклената врата.

— Татко? — извика той, спря и се ослуша. Изкрещя птица, няколко шишарки се изтърколиха от покрива и нищо повече. За тридесет години стаята не беше се изменила особено: стара, хлътнала кушетка, покрита с индианско одеяло и няколко квадратни зелено-оранжеви възглавнички за следобедната дрямка на баща му; една двойка препарирани костури, закачени на ламперията на стената, която с годините бе придобила цвета на кленов сироп; претрупани рафтове и натежали от списания етажерки; кръгла възглавничка и папки, натъпкани с нотни листа за пиано, самото пиано — един древен достопочтен гигант със старомодни форми и безброй петна от чаши върху политурата, отдясно на статива за ноти, където майка му имаше навик да оставя чашата си с чай; в един от ъглите на огромната стая една очукана, ръждясала газова печка, която някога непрекъснато димеше и на която майка му печеше риба и хляб, приготвяше любимите ястия на синовете си.

Докато Том оглеждаше стаята, някъде зад гърба му източна врата хлопна.

— Татко? — извика отново той, но не получи отговор. Той дочу тихото боботене на мотора на лодката да се приближава и излезе, остави зад себе си пружината на остъклената врата да изскърца и пое през обраслата с ниска трева пътечка към езерото. Хижата бе построена на билото и пред него се разкри блестящата водна повърхност, преди да може да види пристана и баща си, който завързваше лодката.

Уесли дочу стъпките му по скърцащите избелели дъски, изправи се и килна рибарското си кепе назад.

— Пустата риба не ще да кълве. Уловил съм само три рибки, но ще стигнат за двама. Ще ми помогнеш да ги изядем, нали?

— Разбира се, защо не — отвърна Том, въпреки че храната изобщо не го блазнеше. — Как така чичо Клайд не е за риба с теб?

— Трябваше да отиде до града, за да му изпишат нови хапчета за кръвното налягане. Той ми каза, че отива да посети публичния дом, а аз му викам: „Клайд, какво, по дяволите, ще търсиш там? Кръвното ти е високо и трябва да внимаваш, ако искаш да се задържи там, където е“. Както и да е, знам, че отива до аптеката — измърмори на себе си Уесли и се изправи с връзката риби в ръка.

— Хайде да идем да ги почистим.

Том го последва до северната страна на паянтовата барака, където Уесли му подаде една синя пластмасова кофа.

— Ето, ще ми напълниш ли малко езерна вода, синко?

Уесли започна да пори и чисти рибата върху една нестабилна ниска масичка, а Том стоеше и го гледаше.

— Е, можеш да изплюеш камъчето — каза му Уесли. — Стоиш там с ръце в джобовете, също както когато беше малък и останалите момчета не те вземаха с тях да ловите жаби.

Очите на Том внезапно се напълниха със сълзи. Той се обърна и погледна към езерото.

— Клер и аз се разделихме.

Сърцето на стария човек трепна, подобно на рибите, които чакаха на масата.

— О, синко… — Той остави работата си, потопи ръце в кофата, без да откъсва поглед от Том. Избърса ръце в панталоните си и сложи ръка на рамото му. — Срамота. Направо срамота. Кога стана това?

— Тази сутрин. Казахме на децата преди час, аз си прибрах нещата, запалих колата и напуснах.

Уесли се вкопчи в силните му рамене, прекалено потресен, за да му бъде опора в този момент. *Момчето ми, малкото ми момче, толкова обичаше Клер.* Тя беше най-добрата съпруга и майка, която Том можеше да има.

— Предполагам, че всичко това е заради онази жена и твоето момче Кент.

— Тя просто не може да ми прости — отговори Том, все така загледан в езерото.

— Срамота. Как го понесоха децата?

— Тежко. Челси плачеше, а Роби се опитваше да се сдържа.

— Е, това е разбираемо. Всичко е станало твърде бързо.

— На мен ли го казваш. Само преди месец не бях чувал за Кент, а майка му бях забравил напълно.

Уесли въздъхна тежко.

— О, по дяволите… — Болеше го за сина му, за всички тях. След малко добави: — Дяволски тъжна работа.

Том не му отвърна.

— Предполагам, че трябва да се пренесеш някъде. Бих могъл да ти приготвя старата стая.

— Наистина ли нямаш нищо против?

— Против ли? Как така, за какво са бащите? Само за добрите времена ли? Хайде, ще се опитам да изнамеря няколко чаршафа и да приготвя леглото там.

— Ами рибата?

— По-късно ще я оправя.

— Защо да се разкарваш два пъти? Хайде, ще ти помогна да свършиш с нея.

Почистиха рибата и я сложиха в кофата, а остатъците изхвърлиха. Тръгнаха към хижата един до друг, Том с кофата, а Уесли с въдицата и рибарската кошница. Мълчанието им беше твърде потискащо, затова Том заговори тихо:

— Надявах се, че ще ми разрешиш да остана. Всъщност донесъл съм чаршафи от къщи.

След като разтовариха колата му и подредиха стаята, седнаха да обядват — леко препечена риба, тънко нарязани домати, поръсени със захар и дебели резенчета кисели краставички и кръгчета лук, които нареждаха върху филии ръжен хляб, намазани с масло. Том мислеше, че е прекалено възбуден, за да се храни, но си хапна с учудващ апетит. Може би това се дължеше на желанието му да се върне към безгрижието на детските си години, тук, в тази хижа, за което му напомняше простата храна.

По средата на обяда влезе чичо му Клайд. Той наближаваше осемдесетте.

— Е, как вървят работите в публичния дом? — попита Уесли, без да поглежда към вратата.

— Курвите не са това, което бяха — отвърна Клайд и седна на масата, без да дочака покана.

— И не биха могли. Едно време бяха двайсетгодишни и дяволски красиви. Сега само шейсетгодишните ще обърнат внимание на старчоци като нас, а те са спаружени като гъби. Сигурен ли си, че си бил в публичния дом?

— Да не искаш да кажеш, че лъжа?

— Не съм казвал такова нещо. Казах, че съм съгласен с теб, курвите не са каквито бяха.

— Ти пък откъде знаеш? Никога през живота си не си стъпвал в публичен дом.

— И на доктор не съм, освен онзи път, когато ми се инфектира пръстът. А ти бил ли си на доктор, Клайд?

— Не съм.

— Тогава откъде знаеш, че ти е високо кръвното и кой ти предписа хапчетата за него, за които ходиш в града?

— Не съм казвал, че имам високо кръвно, ти го казваш.

— О, значи кръвното ти е ниско?

— Не е нито ниско, нито високо, а си е точно наред. С мен всичко е в ред, а и онази малка курва в дома каза точно това преди около час.

— Това преди ли беше или след като избухна в смях?

— Уесли, момчето ми, нека да ти кажа нещо — посочи с вилица към него Клайд, като се усмихваше лукаво — това не беше смях, това беше скърцане със зъби. И аз ще ти кажа какво го предизвика. Един мъж с богат опит, това е то.

Уесли дори не го погледна.

— Чувал ли си толкова глупости през живота си? — попита той, наведен към чинията си, докато поглъщаше залъци хляб, потопени в доматения сос. — Идва тука, сяда на масата, яде от рибата ми и последните зеленчуци от градината ми и се опитва да ми пробута разни врели-некипели.

— Това не са врели-некипели, а самата истина — похвали се старецът. — Точно това накара малката да скърца със зъби.

Уесли и Клайд продължаваха да се препират, изобщо не бяха се променили. Откакто ги помнеше, непрекъснато спореха за разни дребни неща и никой не искаше да се предаде пръв.

— Добре, татко, можеш да кажеш на чичо Клайд — прекъсна ги най-сетна Том.

Двамата братя изведнъж млъкнаха и грубото им дърдорене секна.

— Мисля, че си прав, бих могъл да му кажа. — Той се облегна назад и погледна начумерено. — Том напусна Клер. Премести се при мен за известно време.

— Не. — Клайд беше като попарен.

— Да, за съжаление — вметна Том. Той разказа всичко на двамата старци и преди да завърши, се опита да преодолее болката, която го пронизваше като нож.

Той прекара остатъка от деня, като се мотаеше нагоре-надолу, занимаваше се с разни неща, за да се измъкне от капана на непреодолимата апатия, която го обземаше. Вечерта лежеше в леглото си, без да заспи, въпреки че бе уморен, със скръстени зад главата ръце, втренчил поглед в тавана и мъртвите мухи, полепнали по мазилката. Уесли дойде да види дали всичко е наред и да го попита дали ще вечеря, но Том му отказа. Отказа също да гледа телевизия или да играят карти, или да започнат нов пъзел. Депресията беше непозната за Том и почувствал, че тя го завладява все по-дълбоко, той се чудеше как ще се справя.

Обстановката в хижата на баща му го потискаше допълнително. Носталгията по дома го бе завладяла още с идването му и сега, в стаята си, при вида на стария матрак, изподрасканите мебели и слабия мирис на прилепи, който се долавяше от таванските помещения, той не можеше да не ги сравни с дома, който бе напуснал, да осъзнае какво би загубил, ако те с Клер се разделят окончателно: всичко, което бяха изградили, купили, спестили; техния уютен дом с всичките му удобства, любими мебели, остъклената веранда, която бяха достроили преди години, градината, която бяха косили толкова пъти, гаража му с рафтовете с инструменти по стените; звуковите уредби, плочите, касетите и компактдисковете, които пазеха любимите им песни.

Ако се разведяха, щяха да делят всичко, не само собствеността, банковите сметки, но дори и лоялността на собствените им деца. Клепачите му трепнаха при тази отблъскваща мисъл. Това не биваше да се случи, не и с тях, които бяха градили брака си толкова дълго. Господи, той не искаше да е сам, далеч от дома и самотен. Искаше да се грижи за съпругата и семейството си.

В девет и петнайсет вечерта той се обади у дома. Вдигна Роби.

— Как е положението при вас? — попита го той.

— Бедствено.

Том беше неподготвен за такъв отговор. Очакваше, че въпреки потискащата обстановка Роби ще запази чувството си за хумор и ще се пошегува.

— Знаех си — отвърна тихо Том и след малко попита: — Как е Челси?

— Блокирала.

— А майка ти?

— Направо е полудяла, мен ако питаш. Защо направи това?

— Мога ли да говоря с нея?

— Тя е при Рут.

— При Рут. — Може би, за да сипе клевети за мъжа си и да получи аплодисменти за това, че го е разкарала. — Е, кажи й, че съм се обаждал само да ви чуя как сте — помоли го Том и въздъхна.

— Аха, ще й кажа.

— Ще излизаш ли довечера?

— Не.

— В събота вечер?

— Не ми е до това, татко.

Том го разбираше напълно.

— Да, знам. Е, почини си добре, не можа да спиш много през последната нощ.

— Да, добре.

— Ами добре тогава, ще се видим утре в църквата.

— Аха.

— И кажи на Челси, че я обичам. Теб също.

— Ще й кажа. И аз те обичам, татко.

— Ами, това е всичко, лека нощ.

— Ле… — Гласът на Роби премина във фалцет. Той спря, прочисти гърлото си и опита отново: — Лека нощ, татко.

Том затвори и се втренчи в телефона. Заля го вълна от гняв, освежаваща след мъртвешкото спокойствие, което си беше наложил през целия ден. Как, за бога, се осмеляваше Клер да им причинява това? Да я вземат дяволите.

През цялата вечер в него бушуваха емоции: гняв и апатия, болка и вина, последвани от безсилие и безпомощност.

Той спа лошо, а след това трябваше да си вземе душ в занемарената кабинка на банята с изцапани със засъхнал сапун мушамени завеси и лепкави стени. Винаги бе извинявал баща си за липсата на ред и чистота, откакто майка му бе починала, но трябваше да поговори със стареца за това, ако щеше да живее тук за постоянно.

Панталоните и сакото му се бяха измачкали, след като ги беше захвърлил в малкия скрин до камината, и той потърси ютия, за да ги изглади. Това, което откри, беше една стара реликва, работеща с пара, покрита с варовик. Състоянието на гладещата й повърхност го накара да свие решително устни, но той бе прекалено развълнуван от предстоящата среща с Клер и децата, за да се оплаква.

За негово разочарование и гняв обаче, те не бяха там.

След службата той се обади у дома.

— Клер, какво се опитваш да спечелиш с това? Защо не бяхте на църква?

— Децата бяха уморени, така че ги оставих да се наспят до обедната служба.

Започнаха спор, който доникъде не стигна, а само задълбочи отчаянието, което го преследваше до края на деня.

В понеделник сутринта дрехите му бяха съвсем изпомачкани, а той не беше постигнал нищо. Оглеждайки се в огледалото, той се опита да изглади гънките на панталона си, като го опъна с ръце по бедрата си, но без особен успех. Най-накрая изпсува тихо и се измъкна от къщата, проклинайки баща си, че живее в такава кочина. Останала на открито, колата се беше покрила с прах и задните прозорци трябваше да бъдат забърсани, преди да може да потегли. Раздразнението му нарасна още повече, след като не можа да намери гюдерия в колата и трябваше да търси разни парцали. Това го забави и когато най-после тръгна, през целия път се чудеше как ще се справя с

прозорците всяка сутрин, когато дойде зимата. Сега разбираше защо хората казваха, че нещата не вървят, когато порасналите деца, свикнали да живеят самостоятелно, се завърнат при родителите си.

В училище трябваше да проведе редовното събрание в началото на седмицата. Той закъсня с пет минути и се изправи пред Клер неуверен, притеснен от смачкания си костюм. Потърси погледа й с отчаян копнеж да срещне разбиране, но не получи нищо. До края на събранието не размениха нито дума, а стомахът му се беше свил на топка от притеснение. Той едва дочака края и се втурна в сестринската стая за хапче, глътна го набързо, притеснен да не изпусне Челси, тъй като училищните автобуси вече пристигаха. Роби винаги идваше по-рано на училище и тренираще в залата за тежести, така че вече беше някъде в сградата.

Том се втурна по коридора, обзет от паника при мисълта, че вече може да е изпуснал Челси. Но не беше. Том я видя да влиза в сградата с Роби под ръка и почувства, че сърцето му ще се пръсне от напрежение. Те се втурнаха към него, сякаш усещаха същото непреодолимо желание да се срещнат. Очите им бяха тъжни, а лицата издължени от мъка. Той ги прегърна и изведнъж прималя от страх. Това бе чувство, което много от учениците му, деца на разведени родители, описваха пред него, но за което никога не бе и помислял, че може да изпита сам. Той продължаваше да прегръща Челси, сграбчил Роби за ръката, а учениците се блъскаха покрай тях по коридорите.

— Хайде да отидем в моя кабинет за малко.

— Аз не мога, татко — отвърна Челси, като едва сдържаше сълзите си. — Не успях да си напиша домашното през уикенда и сега трябва да надраскам нещо набързо.

— А ти, Роби? — обърна се Том към сина си. — Ти написа ли си домашните?

— Нямах такива.

— Ами тренировките? Нали обикновено трениращ преди училище?

— Нямах желание за това тази сутрин — отвърна поглед Роби.

Том мразеше да ги мъмри, но те с Клер бяха разделели от четиридесет и осем часа, а последствията от това вече бяха налице.

— Слушайте ме сега добре! Не бива да допускате това, което става у дома, да се отразява на уроците ви в училище или

извънучилищните ви занимания. Трябва да продължавате да се справяте по същия начин, както досега… Обещавате ли?

Роби кимна мълчаливо.

— А ти, Челси?

Тя също кимна, но не искаше да го погледне в очите.

— Добре тогава, по-добре да ви оставя да вървите — каза той, въпреки че по-скоро щеше да умре в минутата, когато изчезнат от погледа му.

Челси не искаше да си тръгва.

— Какво има? — запита я Том.

— Не знам, просто… Ами трудно е да се държиш както обикновено, когато вкъщи вече всичко е различно.

— Какво друго ни остава?

Челси сви рамене и погледна замислено.

— Може ли да кажем на приятелите си, татко?

— Ако трябва.

— Аз не искам да казвам на моите — отвърна Роби.

Челси почувства, че няма да може да издържи още дълго и всеки момент от очите й ще бликнат сълзи. Тя запремига бързо-бързо и се обърна към Том:

— Трябва да тръгвам, татко — каза тя и тръгна надолу по коридора.

— Аз също по-добре да вървя — добави Роби, напълно съкрушен.

— Добре, ще се видим по-късно. — Том го докосна по рамото и го изгледа как се отдалечава от него, докато се слее с останалите. Останал сам, Том осъзна, че никое от децата му не беше попитало как се чувства той самият, как се справя в хижата на дядо им, като че ли всичко с него беше наред. И двамата бяха така обсебени от собствените си чувства, че не биха могли дори да помислят за другите. Той разбираше, че това е напълно нормално, но не можеше да не го боли, че никой не се интересуваше от неговите чувства и нужди.

По пътя към кабинета си той се закле мълчаливо, че никога няма да допусне неговата собствена мъка да го направи безчувствен към тази на децата му.

Беше неизбежно да не възникне ситуация, която да разкрие за станалото и в училище. Просто това се случи по-бързо, отколкото Том бе очаквал.

Той минаваше покрай учителската стая, когато директорът на духовата музика Винс Конти го спря:

— О, Том… Чудех се дали може да намина някой ден през седмицата да взема твоето кану. Сезонът на патиците се открива следващата събота.

Преди седмица двамата с Том се бяха уговорили Винс да вземе кануто за синовете си, които искаха да се занимават със спорта, който той самият обожаваше, но от който се бе отказал след женитбата.

— О… о, да, разбира се, Винс — смотолеви Том, без да се замисля.

— Твоят график е по-натоварен от моя, така че ти кажи кога.

— Ами, всъщност… аз още… — Том прочисти гърлото си, за момент обхванат от паника при мисълта да си признае, че бракът му е пред провал. — Истината, Винс, е, че трябва да кажа на Клер къде са веслата и вие двамата да се разберете кога да отидеш да ги вземеш. Аз вече не живея там.

— Така ли?

— Аз и Клер се разделихме за известно време.

Винс беше шокиран и търсеше подходящия отговор.

— Виж, ти, Том… Съжалявам, не знаех.

— Всичко е наред, Винс, никой не знае. Ти си първият, на когото казвам. Това стана през уикенда.

Винс беше доста притеснен.

— Том, наистина съжалявам. Ти ми беше предложил кануто и — ами аз мислех, може би не трябва…

— Няма защо да променяш плановете си, Винс. Все още можеш да го вземеш. Ще се уговоря с Клер да се разберете кога ще отидеш да вземеш кануто и тя ще приготви веслата. Ако имаш нужда от помощ при товаренето, ще помоля Роби да си бъде вкъщи, за да ти помага, или аз ще прескоча до къщата.

— Не, не. Ще взема едно от моите момчета.

— Добре. Ами… нали знаеш къде е. Точно зад гаража.

— Да, знам.

— Клер може да те заведе.

Винс очевидно беше любопитен да чуе подробности, но трябва да му се признае, че не попита нищо. Но когато си тръгна, Том усети, че въпреки че разводите вече бяха нещо обикновено, хората все още ги намираха за нещо ужасно и се чувстваха неловко. Може би Винс не искаше да се меси, може би не знаеше какво да каже, но истината е, че в момента, когато разбра, между тях двамата се спусна бариера, която никога не бе съществувала преди.

Винс не беше единственият, който трябваше да разбере през този ден.

Като директор Том трябваше винаги да бъде на разположение при спешни случаи или по различни дела, а това изискваше да даде телефонния номер на баща си на своя заместник, на изпълнителния директор и на техните секретарки, на шефа на полицията, на председателя на училищното настоятелство, на училищните възпитатели и на Сесил, главния портиер, който често се обаждаше късно вечер, ако се налагаше.

С всички тези хора, посветени в ситуацията, не беше необходимо много време на новината да се разпространи сред по-важните лица в сградата, а след това мълниеносно и сред останалите.

Ирин веднага дотърча при Челси между часовете.

— Вярно ли е, Челси? — погледна я тя с широко отворени очи. — Всички разправят, че майка ти и баща ти се развеждат.

— Те не се развеждат.

— Но Сузи Рандолф ми каза, че Джеф Морхауз е казал, че баща ти се е изнесъл.

Челси се бореше със сълзите си, които щяха да потвърдят слуха. Ирин веднага й отвърна със съчувствие.

— О, Челс, бедничката. О, миличка, колко ужасно. Къде отиде той?

— При дядо.

— Защо?

Челси сбърчи чело.

— О, Ирин, трябва да кажа на някого, просто не мога повече да го тая в себе си.

Сълзите рукнаха от очите й още преди да се доизкаже. Момичето влезе в кабинката при Челси и тя й разказа всичко, след което я накара да се закълне, че ще го пази в тайна.

— О, дявол ме взел — прошепна учудено Иърин. — Кент Арънс ти е брат… Уау… — И добави: — Обзалагам се, че ви е крайно неприятно.

Момичетата се прегърнаха, Челси се разплака, а когато Иърин я попита дали мисли, че баща й изобщо ще се върне при тях, тя заплака още по-силно. Пропуснаха целия шести час и част от седмия, а когато се приготвиха да излязат, Челси беше толкова зачервена и подута от плач, че когато се погледна в огледалото, каза:

— По-добре да умра, отколкото да ме видят в това състояние.

— Може би е по-добре да пропуснеш тренировките довечера и до утре ще се почувстваш по-добре. А и ще изглеждаш по-добре.

Иърин, която обикновено беше пасивната страна в тяхната двойка, изведнъж пое водещата роля.

— Хайде — нареди тя и поведе Челси към кабинета на Том.

— Не, Иърин, няма да вляза там. Не искам да говоря с татко.

— Защо не? Той ще ни извини.

— Не! Ще ме убие, ако разбере, че съм изпуснала часове.

— Но той не може да не научи. Хайде, Челс, държиш се глупаво.

— Но те с мама не ни разрешават да пропускаме часове. Това е единственото нещо, което ни е абсолютно забранено.

— Е, не ми пука дали ще дойдеш с мен. Аз влизам. — Тя остави Челси в коридора и влезе при секретарката.

Дора Мей я пусна веднага при Том.

— Здравейте, господин Гарднър — започна тя от вратата. — Челси и аз бяхме в колата й навън и си говорихме. Тя ми разказа какво става у дома и много плака, но не искаше да дойде тук и да ви каже, че сме изпуснали два часа. Ще ни дадете ли извинителни?

— Къде е тя?

— Навън, в коридора. Тя каза, че ще я убиете, ако разберете, но аз не мисля така, след като знаете за какво сме говорили.

Том стана и се насочи към коридора, а Иърин го следваше по петите.

Челси стоеше в ъгъла, откъдето не би могла да бъде видяна през стъклената врата. Като го видя да идва, очите й се напълниха със сълзи и тя се обеси на врата му.

— О, татко, съжалявам, че се разприказвах, но трябваше да го споделя с някого. Аз… съжалявам, съжаля…

— Шшш, тихо, всичко е наред, малката ми.

Иърин беше поразена от гледката — директорът и най-добрата й приятелка, прегърнати, той преглъщайки сълзите си, а тя ридаеща на рамото му.

— Разбирам — като я галеше по косата. — Беше тежък ден за всички ни.

Един ученик премина по коридора и надзърна вътре.

— Хайде — каза им Том — да влезем вътре. Ти също, Иърин.

— Не мога да вляза там в този вид — изплака Челси. — Всички секретарки ще ме зяпнат.

— Ти не си първата, която идва разплакана в кабинета ми. — Той й подаде носната кърпичка от джоба си. — Просто изтрий очите си. Искам да говоря с вас.

Въведе ги вътре и затвори вратата.

— Седнете, момичета.

Те седнаха срещу бюрото му и той се подпря на ръба му, близо до тях.

— Сега слушайте. Ще ви извиня отсъствията за пропуснатите часове, защото разбирам, че не би могла да се справиш с това днес. Но, миличка, не бива да изпускаш повече часове. Зная, че това не е лесно, но те моля да се опиташ наистина заради мен.

Челси кимна със замъглени очи и сведена надолу глава.

— Защото всичко ще пропадне, ако допуснеш мъката да вземе връх над всичко останало.

Челси продължаваше да кима.

— Иърин, ти постъпи правилно, като дойде при мен. Но за в бъдеще няма да мога да ви извинявам, ако пропускате часовете.

— Добре, господин Гарднър.

— Сега искам вие двете да направите нещо за мен. Искам да се срещнете с госпожа Роксбъри и да си уговорите час при нея. — Госпожа Роксбъри беше психоложката на горните класове. — Челси, колкото по-скоро, толкова по-добре за теб. Иърин, мисля, че за теб също ще е от полза, тъй като ти ще бъдеш основната опора на Челси през тези дни и е добре да знаеш какво преживява тя сега.

— Да… разбира се — промърмори Иърин.

— Съгласни ли сте да отида и да повикам госпожа Роксбъри да дойде тук сега?

Двете момичета кимнаха.

— Добре, веднага се връщам.

След като Том излезе, Иърин прошепна:

— О, боже, Челси, баща ти е толкова готин, чудя се как може майка ти да го отблъсва.

— Знам — отвърна тъжно Челси. — Тя разваля всичко.

Госпожа Роксбъри, която беше около четиридесетте, с очила без рамки и рошава коса, дойде и поведе момичетата към кабинета си. Като излизаха, Челси се обърна и се опита да се усмихне на Том:

— Благодаря ти, татко.

Той се усмихна заради нея и тя излезе.

След около три минути Лин Роксбъри се върна в кабинета на Том и го завари, втренчил поглед във витрината до прозореца.

— Том? — обърна се към него тихичко.

Той обърна поглед към вратата.

— Благодаря, Лин, оценявам помощта ти.

— Няма проблеми. Уговорихме си час за утре. — Тя скръсти ръце и се облегна на рамката на вратата. — Слушай, имам време и за теб, ако искаш да си поговорим. Днес се носят разни слухове наоколо, така че мога да си представя защо очите на Челси са зачервени, а ти изглеждаш така, сякаш си изгубил най-добрия си приятел. Мисля, че наистина е така.

Той въздъхна и разтърка очи с ръце.

— По дяволите, ако трябва да цитирам сина си.

Тя дискретно затвори вратата.

— Чувам това доста често в моята работа.

— Беше един дяволски труден месец за нашия дом.

— Мисля, че не е необходимо да го казвам, но всичко, което споделиш, ще си остане между нас двамата. Мога да си представя колко ви е трудно с Клер, особено като се има предвид, че работите на едно и също място.

— Същински ад.

Тя изчака и той я покани да седне.

— Точно в момента разполагам само с няколко минути — каза тя и зае стола, в който седеше Иърин.

— Ще бъда кратък и ясен. Клер и аз се разделихме по нейна молба. Аз се преместих при баща ми в хижата на езерото, а Клер

остана с децата в къщата. Причината е в моето минало и е малко шокираща. Свързана е с новия ученик Кент Арънс. Наскоро открих, че той е мой син.

Лин седеше с пръст на устните и нищо не каза. Том продължи.

— Не знаех за него, докато той не влезе в кабинета ми, за да се запише в училището. Никога не съм поддържал връзка с майка му, така че не знаех за него, но се оказа, че той е роден в една и съща година с Роби. Моето провинение обхваща една нощ, нощта на ергенското ми парти. Клер смята, че съм възстановил връзката си с майката на Кент, което не е вярно. Въпреки това тя ме напусна.

Тази изповед бе дотолкова смайваща, че от Лин се изтръгна вик на изненада.

— О, Том, не? Вие с Клер сте последните, на които бих си помислила, че може да се случи подобно нещо.

Той разпери и отпусна безпомощно ръце.

— Аз също. — За малко и двамата замълчаха. Най-после той каза: — Обичам я така дяволски силно. Изобщо не искам да се разделяме.

— Мислиш ли, че тя ще отстъпи?

— Не знам. В нея се разкрива една страна, която никога не съм познавал. Тя действа почти хладнокръвно, почти… не знам как да го нарека, освен агресивно и е абсолютно убедена, че трябва да се разделим.

— Ключовите думи тук са „за известно време“.

— Надявам се. Господи, Лин, надявам се.

Лин Роксбъри все още бе поразена от новината.

— Том, съжалявам, че не можем да поговорим още, но имам уговорена среща. Можем да се срещнем след часовете. Свободна съм около четири и половина днес следобед.

Том се изправи.

— Имам заседание на областния съвет веднага след часовете, така че ще бъда зает, но все пак ти благодаря, че ме изслуша.

Той заобиколи бюрото си и тя го хвана за ръката.

— Сигурен ли си, че си добре?

— Да, разбира се — усмихна й се леко той.

Но това беше един тежък ден за Том. Той се концентрираше трудно, а мислите му бяха насочени най-често към Клер.

Веднъж случайно вдигна глава и я видя във външния кабинет да говори с Дора Мей. Това събуди в него внезапна и всепоглъщаща страст, отчаяно желание тя да се обърне и поне да го погледне. Тя знаеше, че вратата е отворена и той най-вероятно стои зад бюрото си, но продължи да разговаря, като му отказа дори тази нищожна утеха и от това го заболя най-много.

В обедната почивка я видя отново, когато минаваше през бюфета заедно с Нанси Холидей, улисани в разговор, на път за учителския стол. Тя погледна към Том, който бе застанал в центъра и наблюдаваше учителите. За миг сърцето му замря в очакване, но Клер отклони поглед с безразличие и спокойно премина през вратата, която се затваряше пневматично и я скри от погледа му.

Той се насили да стои далеч от нея до почивката между последните два часа за деня. След това отиде в нейната класна стая и изчака в коридора, докато децата излязат, несъзнателно провери възела на вратовръзката си, преди да влезе. Тя стоеше зад бюрото си, което се намираше точно срещу вратата и търсеше нещо в долното чекмедже. При вида й почувства, че целият се зачервява, врата, бузите, челото, почувства познатата верижна реакция, несъмнено носеща сексуален заряд. Той се ядоса, че тя му действа по този начин. По дяволите, той не искаше тази раздяла.

— Клер? — обърна се към нея той и тя вдигна глава, все още с ръка между папките.

— Здравей, Том.

— Аз, ъ-ъ… — той прочисти гърлото си — аз казах на Винс Конти, че може да намине някоя вечер през седмицата у дома и да вземе кануто. Иска да го използва през сезона за патици. Знаеш ли къде са веслата?

— Да.

— Ще ги дадеш ли на Винс, като дойде?

— Разбира се.

— Той ще ти се обади да се уговорите.

— Добре.

— Казах му преди няколко седмици, че може да вземе кануто. Не предполагах, че ще трябва да те безпокои… ами… нали знаеш, през повечето вечери имаш часове.

— Всичко е наред, Том. Ще измислим нещо.

Той стоеше там, изчервен и смирен и тя го попита:

— Нещо друго, Том?

Това внезапно го вбеси.

— Да, много други неща! — приближи се към нея той със засегнато самочувствие. — Клер, как може да си така дяволски студена? Не заслужавам да се отнасяш така с мен!

Тя се наведе отново над папките.

— Нищо лично в класната стая, Том. Забрави ли?

Той се приближи до бюрото й, облегна ръце върху него и я погледна в лицето.

— Клер, не искам да се разделяме!

Тя извади една папка и хлопна чекмеджето. Няколко ученици влязоха в стаята, като се смееха шумно, докато тя оправяше стола си.

— Не тук, Том — предупреди го тихо тя. — Не сега.

Той се отдръпна бавно, почервенял от гняв, разбрал, че не биваше да идва тук. Никой мъж не заслужаваше това в средата на работния ден, в средата на живота си.

— Искам да се върна у дома — каза тихо той, за да не го чуят децата.

— Ще покажа на Винс къде са веслата — отвърна тя и на него не му остана нищо друго, освен да си тръгне, проправяйки си път срещу влизащите ученици.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В същия ден мълвата достигна и до съблекалните на футболното игрище: господин Гарднър се развежда.

Кент Арънс чу това от Брус Абърнати, който, доколкото той знаеше, не бе дори приятел на Роби, така че откъде би могъл да знае? Кент отиде при Джеф Морхауз и го попита дали е вярно.

— Аха, бащата на Роби се е изнесъл.

— Ще се развеждат ли?

— И Роби не знае. Казва, че майка му е изритала баща му заради някаква любовна афера.

„Не!“, искаше да извика Кент. Не и те! Не и семейството, което имаше всичко.

След като се съвзе от удара на неочакваната новина, го завладя друга мисъл. Ами ако беше вярно и другата жена беше неговата майка. При тази мисъл му прилоша.

В този момент на объркване той осъзна, че бе възприел Гордънови като идеалното семейство: сред този свят на принизени ценности съществуваха четирима души, преодолели коварството на модерните времена, които разчитаха един на друг и се обичаха. Семейството им изглеждаше непоклатимо и въпреки че Кент завиждаше на Челси за баща й, той не би искал никога да й го отнеме. И ако майка му бе причината за всичко това, той не би могъл да я уважава повече.

Той се отпусна на пейката, полуоблечен, разтреперан, разтърсен от новината. Съблекалнята гъмжеше от разговори и когато всички изведнъж млъкнаха, той вдигна глава и видя, че влиза Роби. Никой не каза нито дума, никой не мръдна. Тишината беше потискаща, натежала от ехото на слуховете, които се разнасяха през целия ден.

Гарднър погледна Арънс и той отвърна твърдо на погледа му.

След това Роби се насочи към шкафчето си.

Но нещо в походката му се бе променило. Нямаше ги характерните за него енергичност и напереност. Докато минаваше

покрай съотборниците си, те го проследяваха с разбиращ поглед. Едни му съчувстваха, други бяха любопитни, трети се притесняваха заради него. Той отвори шкафчето си и започна да се преоблича без обичайните закачки.

Кент потисна порива си да отиде при него, да сложи ръка на рамото му и да каже, че съжалява.

Момчетата продължиха да се обличат, нахлузвайки пуловерите през глава, тръшкайки шкафчетата, докато най-после бяха готови и шумно напуснаха съблекалнята. Роби, който обикновено бе винаги начело, сега изостана последен. Кент се обърна да го погледне. Той бе застинал срещу отвореното шкафче и бавно наместваше подплънките на пуловера си.

Кент се приближи към него… и спря зад гърба му, като държеше шлема в ръка.

— Хей, Гарднър?

Най-после Роби се обърна. Те стояха като заковани, облечени в червено-белите си екипи, шлемове и шпайкове, чудейки се как, по дяволите, да се справят с вълната от емоции, която ги бе заляла за толкова кратко време.

Треньорът излезе от офиса си, запъти се към тях с намерението да ги изкара навън, но после се замисли, отказа се и ги остави сами. Той излезе, като потропваше с ботушите си по бетонния под, и остави двете момчета, обгърнати в тишина, нарушавана само от ромона на душ зад облицованата с плочки стена.

Те стояха един срещу друг, Кент очакваше да усети в поведението на Роби надменност и презрение, но то излъчваше само мъка.

— Чух за майка ти и баща ти — каза Кент. — Съжалявам.

— Аха. — Роби сведе поглед в случай, че не може да възпре сълзите си, но те трептяха на очите му и Кент се чувстваше така, сякаш той самият щеше всеки момент да заплаче.

Той се протегна над пейката и за първи път докосна по рамото своя полубрат, едно-единствено колебливо докосване.

— Наистина страшно съжалявам — повтори той тихо.

Роби бе забил поглед в пейката, неспособен да вдигне глава.

Тогава Кент отпусна ръка, обърна се и излезе.

Кент се прибра у дома след часовете, ядосан на майка си както никога досега. Той нахлу в къщата и я завари да носи куп хавлиени кърпи по стълбите.

— Мамо, искам да говоря с теб — изрева той.

— Какво чудесно посрещане.

— Какво става между теб и господин Гарднър?

Тя се скова за миг, след това продължи към пералното помещение, а той я следваше по петите.

— Имаш ли любовна връзка с него?

— Абсолютно никаква!

— Тогава защо всички в училище твърдят обратното? И защо господин Гарднър е напуснал жена си?

Тя се обърна рязко, все още с хавлиите в ръка.

— Нима?

— Да, напуснал я е. И всички в училище говорят за това. Едно момче в съблекалнята ми каза, че жена му го е изхвърлила заради някаква любовна афера.

— Е, ако има такава, то аз не съм замесена.

Кент се вгледа в нея отблизо. Тя казваше истината. Той въздъхна и се отдръпна…

— Господи, мамо, това се казва облекчение.

— Е, радвам се, че ми вярваш. Може би сега ще престанеш да ми крещиш.

— Извинявай.

Тя постави хавлиите на рафтовете.

— Значи, смяташ, че това е вярно? Том е напуснал жена си?

— Така изглежда. Попитах Джеф и той твърди, че е истина, а той би трябвало да знае. Той е най-добрият приятел на Роби, откакто се помни.

Тя погледна обратно към Кент през рамо и го поведе обратно към хола.

— Изглеждаш разстроен от това.

— Ами… да… да, предполагам.

— Въпреки че аз нямам нищо общо? — Той я погледна с укор. — Не и сега.

— Просто съм притеснен, мамо. Ако можеше да видиш Роби, изглежда смазан. Предполагам, че и Челси се чувства по същия начин. Тя толкова обича баща си. Начинът, по който говори за него… ами, не е като другите. Децата обикновено не говорят за родителите си. Днес видях Роби в съблекалнята и… — Те стигнаха до кухнята и Кент се отпусна на един стол до масата. — Не знам. Изразът на лицето му беше ужасен. Не знаех какво да му кажа.

— И какво му каза?

— Казах му, че съжалявам.

Тя отвори хладилника и извади малко кайма и глава лук от найлонова торбичка и ги постави на плота:

— Аз също съжалявам.

Те помълчаха заедно, той седнал на ръба на стола, а тя до него права, засегната от новината за развода в едно семейство, за което чувстваше смътна вина. Но нищо не можеше да промени миналото. Моника извади една тавичка и започна да приготвя вечерята.

— Хей, мамо — запита я Кент, все още замислен и мрачен.

— Какво? — погледна го тя.

— Какво мислиш… дали да не… ами, да опитам… не знам… да се сприятеля с него.

Моника се замисли. Отиде до мивката и започна да меси кюфтетата.

— Предполагам, че не мога да те спра.

— Значи не одобряваш?

— Не съм казала такова нещо.

Но нещо в начина, по който приготвяше вечерята, му подсказа, че й е неприятно.

— Той ми е полубрат. Днес, докато го наблюдавах, го почувствах толкова близък. Трябва да признаеш, че това е твърде ужасно, мамо.

Тя се обърна и включи фурната, отвори едно малко шкафче, извади шише олио и наля малко в тавичката, без да му отговори.

— Мисля, че мога да помогна по някакъв начин. Не знам защо, но мисля, че всичко е заради мен. Ако ти нямаш нищо общо с това, значи аз съм причината.

Моника се извърна, леко пребледняла.

— Ти не носиш никаква отговорност за станалото, не си виновен за нищо, те не се разделят заради теб. Така че по-добре си избий

подобни мисли от главата.

— Тогава кой е виновен?

— Той. Том.

— Значи само да си стоя и да гледам как семейството им се разпада, без да се опитам да направя нещо?

— Ти сам го каза, какво би могъл да направиш?

— Мога да стана приятел на Роби.

— Сигурен ли си, че той иска това?

— Не — отвърна меко Кент.

— Тогава се пази.

— От какво?

— Да не се нараниш.

— Мамо, аз вече съм наранен, явно не разбираш това. От цялата тази бъркотия ме боли. Искам да опозная баща си, но ако трябва да се боря с децата му за това, няма ли да ми е по-лесно просто да се сприятеля с тях?

Тя постави няколко кюфтета в тавата и ги тикна във фурната. Беше й извънредно трудно да му позволи да се сприятелява с лагера на Том Гарднър.

— Мамо, да не би да се страхуваш, че ще те предам? — Той се приближи до нея и обгърна ласкаво раменете й. — Би трябвало да ме познаваш по-добре. Ти си ми майка и това няма да се промени, ако ги опозная по-отблизо. Но аз трябва да го направя, нима не разбираш!

— Разбирам. — Тя се обърна и го притисна толкова бързо и силно към себе си, че той не можа да види сълзите в очите й. — Разбирам, това е причината, поради която Том настояваше да ти кажа, че е твой баща, но се страхувам да не те загубя.

— Заради тях? Хайде, мамо, това се глупости. Как би могла да ме загубиш?

— Не знам — подсмръкна тя и се усмихна при собствената си глупост. — Всичко е толкова объркано между теб и тях, теб и мен, мен и него, него и теб. — Тя се обърна, за да извади тавичката и да погледне кюфтетата, като го остави с една ръка върху рамото й. Погледнаха кюфтетата, след това нарязаха филийки лук и ги поставиха отгоре. Разнесе се силен аромат на печено.

Кент я притисна силно до себе си.

— Ама че трудна работа било порастването, нали, мамо?

— Нали — усмихна се тя и започна да разбърква нарязания лук, да не загори.

— Знаеш ли какво… — Кент взе една вилица да й помогне, — за да не се притесняваш, ще ти докладвам точно какво става — кога се виждам с тях, за какво си говорим и изобщо как се развиват нещата. По този начин ще си сигурна, че не се отдалечавам от теб, какво ще кажеш?

— Мислех, че ти и без това ще постъпиш така.

— Е, да, но така ще си абсолютно сигурна.

— Добре, става. А сега можеш да намажеш няколко филийки хляб.

— Добре.

— И да извадиш приборите.

— Дадено.

— И сирене от саламурата.

— Да, да, да. — Той се обърна да й помогне, а тя го наблюдаваше как реже филийките хляб и ги намазва с масло, с гръб към нея и се почувства глупаво, задето се е притеснила, че сближаването с Том и децата му ще го откъснат от нея.

Беше възпитала твърде добре сина си, за да загуби по този начин. Беше се справила толкова добре, че той сам й доказваше колко силна е обичта му.

В края на вечерните репетиции Клер плесна с ръце и извика на бърборещите деца на сцената:

— Окей, десет часът е, време е да приключваме. Всеки да си прибере нещата и да си научите репликите за утре.

До нея Джон Хенделмън извика:

— Хей, Сам, нали ще копираш сценария и ще го дадеш на Дъг?

— Да — извика момчето в отговор.

— Добре. За утре си носете стари дрехи. От художествения отдел са приготвили скиците за декорите и ние трябва да ги монтираме.

В отговор долетя едно хорово „лека нощ“ и гласовете на децата заглъхнаха.

— Аз ще изгася светлините — каза Джон и се запъти към страничните крила на салона.

След малко лампите загаснаха и оставиха Клер в сянка. Тя тръгна към задните редици, където на един от столовете бе преметнато якето й. Наведе се уморено да прибере нещата си в платнената чанта: сценарий и записки, няколко печатни издания и една книга за костюмите. Изправяйки се с въздишка, тя взе якето и го метна на раменете си.

— Уморена ли си?

Тя се обърна. Джон стоеше зад нея и също се обличаше.

— До смърт.

— Днес свършихме доста работа.

— Да, доста напреднахме. — Тя се протегна за чантата си и той сложи ръка на рамото й.

— Клер, може ли да поговорим за минутка?

— Разбира се — отвърна тя и остави чантата обратно на стола.

— Доста слухове се носеха наоколо в училище днес. Чудех се дали са верни и реших да те попитам. Истина ли е?

— Може би ще е по-добре да ми кажеш какво си чул, Джон.

— Че си се разделила с Том.

— Вярно е.

— Завинаги ли?

— Още не знам.

— Според слуховете той си има любовница.

— Имал е. Той казва, че всичко е свършило.

— И ти как реагира на това?

— Наранена съм, объркана съм и съм бясна. Не знам дали да му вярвам или не.

Той я погледна изпитателно. Лицата им приличаха на древни трагически маски, само очите им проблясваха в тъмнината.

— Знаеш ли, че всички са в шок?

— Да, знам. Предполагам.

— Чудят се как е възможно това да се случи с вас двамата.

— Аз самата се чудя.

— Имаш ли нужда да си поплачеш на едно приятелско рамо?

Тя взе чантата си, метна я на рамо и стана да си върви. Той тръгна до нея.

— Ти предлагаш ли такова?

— Да, мадам. На мен може да се разчита.

Клер отдавна знаеше, че той я харесва и въпреки това бе изненадана от бързината, с която действаше. Беше омъжена толкова отдавна, че тази ситуация я притесни.

— Джон, всичко стана едва преди ден. Все още не съм сигурна дали да плача или да се смея.

— Е, дявол го взел, можеш да си поплачеш на рамото ми, ако поискаш.

— Благодаря. Ще го запомня.

На входната врата той я пропусна да мине пред него и загаси и последната лампа. Навън беше прохладна есенна нощ, с изпъстрено със звезди небе и лек мирис на отронени листа. Докато отиваха към паркинга, Клер вървеше на разстояние от него.

— Слушай — обърна се към нея той, — ще имаш нужда от приятел. Аз просто ти предлагам помощта си, нищо повече. Разбрахме ли се?

— Да, разбира се — въздъхна тя с облекчение. Той я изпрати до колата и изчака тя да седне и да включи двигателя. — Лека нощ и благодаря.

— До утре — отвърна той и затръшна вратата с две ръце.

Сърцето й трепна от страх. Джон Хенделмън не би я наранил. Защо реагираше по този начин? Може би защото не беше очаквала, че новината за раздялата им с Том щеше автоматично да означава, че е свободна за срещи. Тя не искаше да се среща с никого, за бога! Искаше само да остане за малко сама. Как смееше Джон да се отнася с нея по този начин!

У дома стаите на Роби и Челси не светеха. Тя обикаляше нервно в спалнята си, защото не бяха оставили дори бележка къде са. Те се прибраха заедно в десет и половина.

— Е, добре, вие двамата. Къде бяхте?

— При Иърин.

— При Джеф.

— Вечерният ви час е в десет часа. Или сте забравили?

— Е, сега е десет и тридесет. Голяма работа — отвърна Челси и се запъти към стаята си.

— Върни се тук, млада госпожице!

Тя се обърна с измъчен вид.

— Какво?

— Нищо няма да се промени, след като баща ви вече го няма. Ще се прибирате у дома в десет вечерта и ще си лягате до единайсет, когато сте на училище.

— Защо да се прибираме, щом вкъщи няма никой?

— Защото в тази къща си има правила, затова.

— Не ми се стои тук, когато татко го няма.

— Не е по-различно от вечерите, когато той закъсняваше след събранията.

— Различно е. Направо е ужасно.

— Ти ме обвиняваш за всичко, нали?

— Ами ти си тази, която го изхвърли.

Роби ги слушаше, без да се намесва.

— Роби? — обърна се към него Клер.

Той се размърда и погледна притеснено.

— Не виждам защо трябваше да го гониш оттук, докато си изясните нещата. Имам предвид, че той е направо отчаян.

Тя потисна желанието да се развика и внезапно взе решение:

— Елате тук и двамата. — Клер ги въведе в спалнята, настани ги на леглото си, а тя седна върху една възглавничка под прозореца.

— Роби, ти казваш, че не разбираш защо не съм позволила на баща ти да остане тук. Е, добре, ще ви обясня, ще се опитам да бъда честна и открита с вас, защото смятам, че вече сте достатъчно големи. Баща ви и аз все още водим активен сексуален живот, той винаги е бил част от нашия брак, на която аз, ние, много държим. Когато открих, че той е имал сексуална връзка с друга жена една седмица преди да се омъжа за него, се почувствах предадена. И все още се чувствам така. След това се случиха и други неща, които ме накараха да вярвам, че той все още се среща с тази жена. Няма да говоря с подробности, защото не искам да ви настройвам срещу баща ви, но аз все още се съмнявам в неговата вярност и докато се чувствам така, не мога да живея с него. Може да ви се сторя старомодна според съвременните стандарти, но не ми пука. Клетвата си е клетва и аз не мога и няма да го деля с друга жена. Освен това съществува живо доказателство за неговата изневяра. Кент Арънс. Знаете ли какво ми коства да го виждам всеки ден в моите часове? Мислите ли, че не ме боли всеки

път, че мога така лесно да простя на баща ви, че ви поставя в такова неудобно положение — да посещавате едно и също училище с незаконородения си брат? Това е толкова нелепо, че ако не беше трагично, щеше да е направо смешно — ние петимата в една и съща училищна сграда, като едно голяма щастливо семейство. Вашият баща е баща на Кент и този факт, моля да ме извините, е малко труден за възприемане. И съм сигурна, че сте разбрали, че всички в училище смятат това за доста пикантна новина. Днес тя се разпространи навсякъде като пожар. Мразя го, задето ви подлага на това. Подлага трима ни на това. Сега разбирам, че той ви липсва. Може би няма да повярвате, но на мен също. Не може да си бил женен за някого осемнайсет години и да не чувстваш липсата му, когато го няма. Но мен ме боли. — Клер постави ръка на сърцето си. — Много ме боли и очаквам от вас да разберете, че имам нужда от малко време, за да преодолея болката.

Тя се облегна на стената и си пое дълбоко дъх. Децата седяха на ръба на леглото като наказани. Атмосферата бе натежала от мъка, която ги смазваше. Клер разбра, че само тя може да я разсее.

— Хайде, елате при мен — тя разтвори широко ръце, — елате и ме прегърнете. Наистина имам силна нужда от това. Ние всички имаме нужда от това.

Те отидоха при нея и я прегърнаха, поразени от откритието, че в този спор имаше две страни и майка им заслужаваше своя дял от съчувствието им.

— Обичам ви — каза Клер, притиснала бузи до техните.

— И ние те обичаме — отвърнаха те.

— Баща ви също ви обича. Никога не забравяйте това. Каквото и да става, той ви обича и никога не е искал да ви нарани.

— Знаем това — отвърна Роби.

— Добре тогава… — Тя ги отдели от себе си. — Беше ужасен ден и всички сме уморени. Време е всички да си лягаме.

Петнайсет минути по-късно, с почистено лице и с нощница, Клер се пъхна между завивките на леглото, в тяхното легло, а в ъгълчетата на очите й се стичаха сълзи. Той й липсваше. О, господи, така й липсваше. Тя го мразеше, задето я бе превърнал в една упорита, отбраняваща се жена, която трябваше да му покаже, че може и ще живее и без него! Той казваше, че между него и Моника Арънс няма

нищо, но защо тогава Рут ги бе видяла заедно? Защо бе толкова развълнуван, когато й се обади по телефона. Беше толкова болезнено да не може да му вярва след всички тези години на безрезервно доверие. А болката се усилваше още повече, когато си представяше Том в сексуални сцени с друга жена. Тези образи я преследваха и тя не можеше да ги спре. Появяваха се всяка нощ, когато си лягаше в леглото, в което тя и Том се бяха любили, в чаршафите, които все още пазеха мириса му, а гънките по възглавницата бележеха отпечатъка от главата му. Дори и да живееше до сто години, не би могла да свикне с липсата на неговото топло присъствие в другата половина на леглото.

Понякога се прокрадваше друга мисъл, въпреки че тя не искаше да я допуска до съзнанието си.

Е, добре, какво като си имаш любовница, Том Гарднър, да не мислиш, че само ти все още имаш сексуални желания, само да щракна с пръсти и Джон Хенделмън ще бъде в леглото до мен.

При тази мисъл тя се извиваше виновна.

Един от тях трябваше да спази дадената клетва в името на децата им. Те се нуждаеха от модел за подражание и едно от най-големите й разочарования бе, че Том се бе провалил в техните очи.

На сутринта очите й щяха да бъдат зачервени и подути… да го вземат дяволите, задето й причиняваше това… да я накара да живее без него, което мразеше… задето я бе превърнал в прицел на училищните клюки… и обект на ухажване за Джон Хенделмън…

На следващия ден, в момента, в който Кент Арънс влезе в класната стая, тя разбра, че той е научил за раздялата с Том. Преди той винаги се беше държал внимателно и на разстояние, а сега я изучаваше внимателно с мрачен поглед, който тя чувстваше дори когато бе с гръб към него.

Тя трябваше да се съгласи с Том, когато той бе предложил да го прехвърли от нейния клас. Беше трудно да бъде обективна с незаконното дете на съпруга си. И това личеше в отношението й към него. Тя го пренебрегваше: никога не го изпитваше, погледът й минаваше през него, не му отвръщаше, когато той я поздравяваше. Когато погледите им се срещаха, никой не се усмихваше. Това я

караше да се чувства ужасно, но тъй като не се отразяваше на успеха му, тя се самоизвиняваше.

Този вторник, след като петият час свърши и учениците излязоха, Кент остана на чина си. Въпреки че й беше трудно, Клер се престори, че не го забелязва, като преглеждаше графика си в работната тетрадка. Той изправи дългото си тяло, приближи се и застана точно срещу нея.

— Чух за вас и господин Гарднър — каза той.

— Така ли? — погледна го тя с безразличие.

Той стоеше спокойно в сините си дънки, в бледожълт пуловер и така дяволски приличаше на Том.

— Предполагам, че е заради мен.

Сърцето й омекна, когато той откровено прие върху себе си вина, която не беше негова.

— Не, разбира се, че не.

— Тогава защо се държите така, сякаш мен ме няма?

Тя се изчерви.

— Съжалявам, Кент, правя го несъзнателно.

— Мисля, че го правите нарочно, за да ме накажете, защото съм в това училище.

Клер се почувства като замаяна и се отпусна тежко на стола си.

— Толкова приличаш на него — прошепна тя.

— Така ли? Не знаех.

— Той би постъпил по същия начин, ако беше в твоето положение. Възхищавам ти се за това.

— Тогава защо го изгонихте?

— Наистина, Кент, не мисля, че това е твоя работа.

— Ако не е моя, тогава чия е? Това нямаше да се случи, ако не бях дошъл в този училищен район, нали?

Те кръстосаха погледи за няколко секунди, преди тя да отвърне тихо:

— Да, прав си.

— Тогава, ако не наказвате мен, то кого? Него? Ако това е, което целите, трябва да знаете, че вашите деца също страдат. Това е просто безсмислено. Аз самият съм отраснал без баща и знам какво значи това, а вашите деца си имат баща и вие им го отнемате. Съжалявам, госпожа Гарднър, но не мисля, че това е правилно. Веднъж Челси ми

каза колко го обича, а вчера в съблекалнята всички видяха как се е променил Роби. Той дори не изведе отбора на тренировките.

— Аз поговорих с децата си вчера. Мисля, че те разбират защо съм се разделила с Том.

— Наистина ли мислите, че той има връзка с майка ми? Защото аз я попитах и тя каза, че нямат, защо и вие просто не го попитате?

Клер беше толкова изненадана, че не можа да реагира. Нима бе възможно да обсъжда интимните проблеми на брака си с един от своите ученици.

— Мисля, че прекалявате, Кент.

Той я изгледа студено и отстъпи назад, самата учтивост.

— Добре тогава, извинявам се и си тръгвам. — Той се завъртя на пети и се запъти към вратата със стегната военна походка, като владееше себе си по-добре от всяко седемнайсетгодишно момче, което познаваше. Господи, не се ли страхуваше да не бъде наказан за това? Никой ученик в това училище не би се осмелил да говори за подобни неща с някой учител. Забележителното бе в това, че той го бе направил с възможно най-голямо уважение, каквото Том и тя винаги запазваха един към друг, когато спореха. Когато видя Кент да излиза от стаята, тя самата бе респектирана от него.

До края на седмицата всички подробности излязоха наяве и цялото училище знаеше, че Кент Арънс е незаконен син на техния директор.

Том бе поговорил с Лин Роксбъри и тя го бе посъветвала да не обръща внимание на хорските приказки, да обмисли добре взаимоотношенията с Кент и да избере някакъв начин на поведение, преди да продължи нататък.

Той изпрати да повикат Кент след края на петия час в кабинета му. Когато останаха сами, те се вгледаха един в друг, все още осмисляйки факта, че са баща и син. Изучаваха се един друг с поглед — фигурата, мускулатурата, цвета на очите, косите, без да се страхуват от приликата, която откриваха.

— Доста си приличаме, нали? — каза Том.

Кент кимна, все така загледан в баща си, който бе заобиколил бюрото и се намираше само на четири крачки от него. Те бяха взаимно

очаровани.

— Всички в училище знаят — отвърна Кент.

— Това притеснява ли те?

— В началото да. Но сега, не знам… дори малко съм горд от това.

Том потрепна от изненада.

— Бих искал да видиш мои снимки, когато съм бил на твоята възраст.

— Аз също.

Настъпи тишина, докато двамата мислеха за пропуснатите възможности като баща и син, за общото им бъдеще.

— Моят баща иска да те види — каза Том.

— Аз… — преглътна Кент — аз също бих искал да го видя.

— Сега живея при него, нали знаеш?

— Да, знам. Съжалявам, че ви причиних това.

— Не си. Аз съм си виновен. Това е мой проблем и аз ще се справям с него. Както и да е, ние се чудехме дали би могъл да дойдеш на хижата този уикенд, може би в събота.

Кент се изчерви.

— Да… разбира се. Страхотно.

— Можеш да се запознаеш и с чичо Клайд, ако искаш.

— Разбира се — усмихна се веднага Кент.

— Те двамата обичат да се дърлят един друг, така че те предупреждавам да не им обръщаш много-много внимание.

Кент беше като замаян.

— Не мога да повярвам, че наистина ще се срещна с дядо си!

— Той е страхотен старец. Ще го обикнеш, както и аз го обичам.

Кент продължаваше да се усмихва и усмихва.

— Е, добре, да не те задържам повече. Искаш ли да дойда да те взема в събота?

— Не, мисля, че мама ще ми даде колата.

— Добре… тогава какво ще кажеш за два часа?

— Идеално.

— Ето… един момент. — Том се обърна към бюрото. — Ще ти начертая една скица.

Докато чертаеше, Том усети, че Кент се е доближил и е застанал до него над бюрото.

— Ще гледаш за една групичка борови дървета, там ще завиеш и ще поемеш направо, къщата на татко е на стотина метра от там. Тя е една малка дървена хижа, а отпред ще видиш моят червен таурус, паркиран близо до неговия пикап.

Том се изправи и подаде плана на Кент.

— Благодаря. В два… ще бъда там. — Той сгъна листчето неуверено, веднъж и още веднъж. В този момент нямаше какво повече да си кажат. Стояха един до друг, завладени от мисълта, че биха могли да се докоснат, осъзнавайки, че ако го направят, ще прескочат една бариера, което ще промени завинаги живота им. Очите им ги издаваха — как се чувстват, как копнеят и се страхуват, с разтуптени сърца.

Тогава Том разтвори широко ръце, Кент се приближи и те се прегърнаха силно, гръд до гръд. Застинаха неподвижно, завладени от магията на момента. Бяха се открили един друг и се чувстваха благословени заради това. Когато се разделиха и погледнаха един друг, очите и на двамата горяха от щастие. Том докосна леко сина си по бузата, опита се да каже нещо, но не можа. Думите не можеха да изразят това, което чувстваше.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше събота сутрин и Том се обърна към баща си:

— Татко, хайде да почистим това място.

— Защо? — Уесли огледа претрупаните рафтове, купчините от списания и вестници, разхвърляни тук и там, кухненската мивка, която беше в окаяно състояние.

— Чудя ти се как можеш да живееш в такава свинщина.

— Хич не ми пречи.

— Знам, но, татко, моля те, не може ли поне за малко да подредим това място?

— О, добре — изправи се Уесли. — Аз какво да правя?

— Само едно нещо. Свали всичко, което не си докосвал от шест месеца, след това си вземи един душ и си сложи чисти дрехи. Аз ще свърша останалото.

Уесли погледна протритите си панталони и риза. Погледна и Том. „Какво им има на тези дрехи?“, бе изписано на лицето му. Той отново се огледа и забеляза едно петно от жълтък на яйце и издаде звук, който можеше да означава какво ли не, и започна да подрежда вестниците.

Клайд се появи към два без петнайсет, като се оглеждаше подозрително. За разлика от брат си, той държеше много на облеклото и външния си вид на денди. Той погледна Уесли и каза:

— Това се казва голямо събитие! Том, дай ми един нож да отбележа тази дата на стената!

— Затваряй си устата, Клайд, ако не искаш аз да го направя!

Клайд се изкикоти тихичко.

— Том, да не си го завързал под душа? О, боже, добре си се издокарал, Уесли. Ако си изиграеш добре картите може да те заведа в публичния дом по-късно.

Кент пристигна точно в два. Той паркира лексъса и излезе, при което бе посрещнат от трима мъже, застанали на входа.

Том се приближи към него и отново възникна този момент на несигурност, както преди да се прегърнат.

— Здравей, Кент.

— Здравейте, сър.

— Е… точно навреме.

— Да, сър.

След една неловка пауза Том каза:

— Хайде, ела да те запозная с татко.

Той го поведе към дървените стълбища, все още несигурен как да го представи. Накрая реши да не споменава кръвната им връзка и да остави времето да реши този проблем.

— Кент, това е баща ми, Уесли Гарднър, и чичо ми, Клайд Гарднър. Татко, чичо Клайд, това е моят син Кент Арънс. — Моят син Кент Арънс. Ефектът на тези думи бе много по-силен за Том, отколкото той бе очаквал. Моят син, моят син, моят син… Заля го вълна от щастие, докато наблюдаваше срещата между баща си и своя син.

Уесли се приближи, за да се ръкува с Кент, като гледаше ту към Том, ту към него.

— Да, сър — имитира го той, — ти си истински син на Том и проклет да съм, ако не виждам нещо и от баба ти в теб. Като че във формата на устата, нали, Клайд? Нали има устните на Ан?

Кент се усмихна горделиво. След това избухна в смях и когато се ръкува с Клайд най-неприятният момент бе преодолян.

— Хайде, влизай. Ще ти покажа къде живея — покани го той в къщата. — Баща ти ме накара да чистя цяла сутрин, за да се отървем от този мирис на риба. Не знам ти как мислиш, но аз смятам, че няма нищо лошо в малко миризма на риба. Прави мястото по-уютно. Ти обичаш ли да ловиш риба, синко?

— Никога не съм го правил.

— Никога? Е, ще оправим това, нали, Клайд? Сега е малко късно, но само почакай до следващото лято, когато започва сезонът! Аз сложих въдица в ръцете на баща ти, когато едва ми стигаше до кръста и, да ти кажа, това момче знаеше как се лови риба! С теб ще започнем малко късно, но все още имаш шанс. Виждал ли си въдица „Фенуик“, Кент?

— Не, сър, не съм.

— Най-добрите въдици в све… — Уесли спря и се обърна с престорена начумереност. — Сър ли? Какъв е тоя „сър“? Днес имах щастието да открия нов внук и ако нямаш нищо против, ще те помоля да ми викаш дядо, както правят останалите ми внуци. Е, ще опиташ ли?

Кент не можа да се сдържи и се усмихна. Беше трудно да не харесаш такъв прекрасен старец като Уесли.

— Дядо — повтори той.

— Така е по-добре. Сега ела да ти покажа моята „Фенуик Голдуинг“, тъкмо й сложих една нова корда „Дайва“.

Клайд се намеси в разговора им.

— Само го чуй как говори! Мисли си, че има най-добрите въдици и корди на света, но моите се по-добри — „Г. Лумис“ и корда „Шимано Страдик 2000“ и можеш да го попиташ чия въдица улови най-голямата риба тази година?

— Кой улови най-голямата риба тази година, дядо? — попита Кент, като се включи в закачките им.

Уесли изгледа брат си кръвнишки:

— По дяволите, Клайд хвана рибата с онази проклета стара въдица от времето на Флинтстоун.

— Стара, но здрава — ухили се Клайд.

— Я му кажи тогава, кой хвана най-големия северняк!

— Хей, чакайте — прекъсна ги Кент. — Чакайте. Какво е северняк, нищо не разбирам!

Двамата старци го изгледаха стъписано: „Какво е северняк?“. Те се спогледаха, после погледнаха момчето и избухнаха едновременно в смях, а на лицата им бе изписано — „горкото невежо момче!“.

След това Уесли поклати глава:

— О, момче, момче, ще си имаме доста работа с теб. — И той посегна да килне рибарското си кепе, което в момента не носеше, за да се почеше по главата.

Прекараха чудесно деня. Кент научи много повече за дядо си и брат му, отколкото знаеше за баща си. Седнал на една разнебитена стара кушетка, той слушаше разни случки от детството им в Александрия, Минесота, където родителите им са държали гостилница. Разказаха му как лятно време са спели в една недостроена плевня, на открито, а нощем използвали едно старо гърне, скрито под

леглата им. Веднъж, докато чистела, майка им открила гърнето и ги накарала да се изходят по голяма нужда в него и да го оставят непокрито в плевнята за две седмици. Лятото било много горещо и още преди да изтекат двете седмици Уесли и Клайд били готови да се закълнат, че вече ще ходят до тоалетната, която била доста далеч, и в най-тъмната и страшна нощ.

По това време те имали приятел на име Сугийти, който не бил от най-умните момчета, но доста по-едър от тях, така че си взел шофьорска книжка още в шести клас и станал доста популярен с колата си сред малолетните. Те го карали да ги разхожда с нея, крадели пъпеши и дини, поставяли пликове с развалено сирене в домовете на хората, змии в пощенските кутии, сменяли захарта със сол в местните гостилнички.

Разказваха му още за лудориите, които са вършили в Деня на вси Светии, как са поставяли пликове с конски тор пред вратите на къщите, и са ги замеряли с яйца.

Веднъж откраднали един сутиен и долни гащи от гардероба на учителката им по английски, госпожа Фабрини и ги окачили като знаме в училище.

— Ех! Помниш ли каква беше надарена?

— Да, да, тук и тук — постави той ръце пред гърдите си, а след това и отзад.

— Еха, а когато вятърът развя гащите, учителите изведоха класовете си навън, щото мислеха, че има слънчево затъмнение.

— А спомняш ли си мустаците й?

— Има си хас. Тя се бръснеше по-редовно от момчетата от горните класове. В интерес на истината доста от тях й завиждаха. Но не и аз, помня, че по това време имах хубава гъста брада. — Клайд намигна с едно око. — Момичетата доста ме заглеждаха.

— Да, бе. Сигурно вече си ходел и в публичния дом.

— По-о-о дяволите. — Уесли се протегна на стола си и разкърши рамене. — Не е дошъл денят, когато ще завидя на лъжите на един мъж, чието кръвно налягане е четири пъти по-високо от коефициента му за интелигентност.

Том ги остави да си приказват и наблюдаваше Кент. От време на време те се споглеждаха и разменяха усмивки. При споменаването на публичния дом Кент се стресна за момент, но бе достатъчно

интелигентен, за да разбере, че се отнася за стара шега между двамата старци.

След като се наприказваха, Уесли извади няколко фотоалбума и започна да показва на Кент снимки от детството на Том.

— Ето, тук е баща ти, след като го доведохме вкъщи от болницата, още си спомням какви силни колики имаше и как майка му носеше на ръце нощем, за да заспи. А тук е с малкото съседско момиченце, Шери Джонсън. Те обикновено си играеха заедно на двора, а аз ги водех да плуват, въпреки че Том си беше роден плувец. Казвал ли ти е, че е преплувал цялото разстояние на Сениор Лайфсейвинг? А, ето — Уесли посочи със загрубелия си пръст една страница със снимки, — това си спомням много добре. — Снимките бяха на Том, от участието му във футболния отбор на гимназията до годежа и сватбата му.

Албумите все още бяха разтворени на кухненската маса, когато дочуха шум от кола и всички се обърнаха да погледнат през прозореца. Видяха четирима души да слизат от един червен форд бронко.

— Това май са Раймън и децата — надигна се Уесли. — А, май че и Кони е с тях. — Той отвори вратата и се провикна: — Ехей, виж кой е тук.

Отвърнаха му хор от различни гласове:

— Здравей, дядо! Здравей, татко!

Том също се изправи със свит стомах. Той не бе очаквал това — по-големият му брат и децата му, които нищо не знаеха за Кент. Семейството им живееше на час и половина път, в Сейнт Клауд и Том рядко ги виждаше, освен на семейните събирания.

Всичко стана много бързо: четиримата нахлуха в къщата, Кент се изправи бързо и погледна въпросително Том, Клайд стана да се ръкува с тях и тогава Райън забеляза брат си.

— Да ме вземат дяволите. Мислех си, че ще трябва да ходя до вас да те търся!

Те се здрависаха и прегърнаха здраво.

— Днес е щастливият ти ден, големи братко. Къде е Кони?

— На някаква разпродажба на антики със сестра си. Аз събрах децата и им казах: „Я да отидем да видим дядо ви“. — Той изгледа любопитно Кент и попита: — А къде е Клер?

— У дома.

— С децата ли?

— Да.

— Добре ли са?

— Да, всичко е наред.

— А този кой е? — Райън изцяло прехвърли вниманието си на Кент. Той беше огромен мъж, уголемено копие на Том, с посивели на слепоочието коси и очила.

— Това… — Том се доближи до Кент — трябва да се обясни. — Той обгърна с ръка раменете на Кент. — И ако Кент не възразява, аз с удоволствие ще го направя.

Кент погледна баща си в очите и отвърна:

— Не, сър. — Той бе очарован от изобилието на роднини, на което се бе натъкнал — истински чичо и братовчеди, при това на възраст, подходяща да станат приятели, ако всичко се развиеше добре.

Том изправи рамене и с твърд, нетърпящ възражения глас обяви:

— Това е моят син, Кент Арънс.

В стаята настъпи такава тишина, че муха да бръмне, щеше да се чуе. Никой не помръдна, всички бяха като онемели. Тогава Райън, преодолявайки смущението си, протегна ръка към Кент.

— Кент, това е чичо ти Райън — представи го Том.

— Приятно ми е, сър.

— А това са братовчедите ти Брент, Алисън и Ерика.

Те се гледаха един друг. Повечето се изчервиха. Двамата старци ги наблюдаваха и следяха реакциите им.

— Е, — най-после запита Уесли, — няма ли някой да проговори най-сетне?

Момичетата измърмориха по едно: „Здравей“, а момчетата се ръкуваха официално. Ерика, която бе на петнайсет, възкликна:

— Я… виж ти. Ами ти къде беше досега?

Това разсея останалите и напрежението в стаята спадна.

— Живеех с майка си в Остин, Тексас.

Всички отново бяха притеснели, така че Том се намеси:

— Предлагам всички да седнем и Кент и аз ще ви обясним всичко. Никакви тайни вече. Всички в училище и семейството вече знаят, освен, Кони, разбира се, а вие ще кажете и на нея, като се приберете у дома. Човек не открива всеки ден нови роднини, така че

най-добре да си изясним всичко още в началото. Тате, направи още една каничка кафе.

Всички седнаха около масата и Том им разказа цялата история, без да скрива нищо. От време на време Кент вмъкваше някои подробности, разменяше погледи с Том или с останалите, все още замаян от изобилието от роднини, след като цял живот бе живял почти сам. Те пиеха кафе и похапваха от купешките сандвичи, докато обменяха първите подробности един за друг: Брент беше студент, последна година в Университета на Минесота „Дълуут“, където следваше за терапевт; Алисън, на деветнайсет, работеше в банка; единствена Ерика все още не можеше да преодолее изумлението си и се изчервяваше всеки път, когато погледнеше към Кент.

По-късно следобед Том и Райън останаха за малко насаме, преди всички да си тръгнат, тъй като вече се смрачаваше.

— Защо не ми се обади? — попита Райън.

— Не знаех какво да ти кажа.

— По дяволите, аз съм ти брат. Няма какво толкова да му мислиш.

— Знам — отвърна Том, забил поглед във върховете на обувките си.

— Напуснал си Клер — каза Райън натъртено.

— Не, тя ме напусна, просто така стана, че аз трябваше да се изнеса.

— Не мога да повярвам — отвърна Райън все още шокиран.

— Нито пък аз.

— Винаги съм мислил, че вас двамата нищо не може да ви раздели. Така де, ние с Кони се караме доста повече.

Те помълчаха за известно време.

— Е, как се справяш? Добре ли си?

Том сви рамене и кръстоса ръце пред гърдите си.

— При татко е голяма мръсотия.

— Мога да си представя.

— Ще трябва да си наема апартамент. Не мога да понасям тази кочина.

— Имаш ли покъщнина?

— Не.

— Тогава може би ще живееш с още някого? Значи няма нищо между теб и тази жена?

— Не, абсолютно нищо.

— Е, това е добре. Ще се опиташ ли да се сдобриш с Клер?

— Ако тя е съгласна. Засега не съм успял. Тя казва, че има нужда от време, да бъде сама, да си изясни нещата, да преодолее болката.

— Колко време?

Том килна глава назад, загледан в звездите, и притвори очи.

— По дяволите, не знам.

— Абе, кой може да ги разбере жените — прегърна го здраво Райън и предложи: — Ако мога с нещо да помогна, само ми кажи?

— Не, с нищо.

— Мога да ти дам някои мебели, една кушетка, която не се събира в стаята на Брент, някоя стара маса.

— Не, благодаря, ща наема мебелирана стая за известно време. Просто непрекъснато отлагам това, защото сам ще ми е доста неуютно, особено през празниците. Татко не поддържа чисто, но все е някаква компания. А и чичо Клайд често се отбива да се посдърпат, нали ги знаеш какви са.

— Да — въздъхна Райън, — знам ги. Горкичкият, това е истински ад, като знам колко много обичаш Клер, сигурно е ужасно! — Райън прегърна Том, след това го хвана здраво за реверите. — Момчето е доста впечатляващо.

— Нали? Трябва да призная, че майка му добре го е възпитала.

— Слушай, искаш ли да поговоря с Клер?

— Не съм сигурен, че ще има полза.

— Е, поне мога да опитам.

— Да, можеш да опиташ.

— Ще й се обадя през идната седмица. Ако мога да направя нещо за теб, само се обади.

— Е, може би ще трябва да отида някъде за Деня на благодарността.

— Нямаш проблеми. — Райън се огледа наоколо в здрача. — Е, трябва да вървим. Кони сигурно вече се е прибрала, а ние имаме доста път.

— Да, разбира се.

Те се запътиха към колите, мълчаливи, един до друг, сплотени пред проблема, с който трябваше да се справи Том, и трудностите, които му предстояха.

— Хей, слушай, малки братко, ако имаш нужда от мен, веднага се обади, нали?

— Да, добре — отдръпна се Том със свито сърце и замъглени очи. Те стигнаха до къщата. На прага Том се обърна към Райън: — Слушай, ако се обаждаш на Клер, тя има вечерни часове всеки ден, така че я потърси по-късно.

— Разбира се.

— И ще ми се обадиш след това, да ми кажеш какво е станало, нали?

— Да, ще ти се обадя!

След десет минути Том стоеше на стъпалата и ги наблюдаваше как си тръгват. Той им махна за довиждане и дълго гледа след тях. Представяше си как се прибират у дома, при Кони, събират се около масата за вечеря и шумно обсъждат събитията от деня. Представи си и Кент, как се прибира при майка си и й разказва за новите си роднини: дядо си и брат му, чичо си и новите си братовчеди, с които е прекарал деня. Представи си собствения си дом: Клер, Роби и Челси, мълчаливи и потиснати. Том бе преживял много тъжни моменти, откак бе казал на Клер за Кент, но никога не бе изпадал в такова отчаяние както днес, когато всички си бяха отишли по домовете, при семействата си. Дори патиците в езерото се движеха винаги по двойки. Той се почувства самотен и изоставен в късната есенна вечер, пред прага на зимата.

Том се прибра в къщата. Двамата старци бяха приготвили масата за карти, баща му тъкмо излизаше от банята, а чичо му Клайд отваряше няколко бири.

— Аз излизам за малко — каза Том.

— Къде? — попита го баща му.

— До аптеката за лекарства против настинка — отвърна той, но по израза на Уесли разбра, че той не му вярва. — Е, добре — отстъпи Том, раздразнен, че трябва да им дава обяснение. — Предполагам, че няма да ми повярвате, ако кажа, че отивам в публичния дом?

— Не, няма.

— Окей, отивам да говоря с Клер.

— Ето това го вярвам. Успех.

Том не беше много сигурен какво изпитва по пътя за вкъщи: страх със сигурност, а може би и надежда, доста самосъжаление и неувереност, с които не бе свикнал.

Ами ако това влоши нещата? Ако тя не е сама? Би ли помолила Джон Хенделмън да й прави компания? Би ли? Ами ако отново разстроя децата? Ако тя се развика, разплаче се и ме изгони?

На моменти го обземаше спасителен гняв: в края на краищата той бе направил всичко възможно, за да поиска прошка от нея за миналото си. Тя отдаваше прекалено голямо значение на една-единствена нощ от живота му, без да взема под внимание последвалите я години.

Чудеше се дали трябва да почука, преди да влезе в собствената си къща. Той бе платил за нея, дявол го взел. Той бе боядисал тази входна врата, той бе сменил звънеца, когато се бе развалил. Ключът лежеше в джоба му.

Не, по дяволите, няма начин. И той влезе направо, без да звъни.

В кухнята нямаше никой. Лампата светеше, а от горния етаж се чуваше радио. Той се доближи до стълбите и видя слаба светлина да се прокрадва от спалнята, отразена в тавана над стълбището.

— Клер? — извика той.

След секунди долетя отговор:

— В спалнята съм!

Той се изкачи бавно по стълбите, мина покрай отворените врати на детските стаи, които бяха тъмни и празни, и застана пред последната врата вдясно.

Клер бе застанала пред огледалото и поставяше една обица на ухото си, на високи обувки, облечена с тъмносиня пола и блуза на цветя, които той не бе виждал. Във въздуха се носеше мириса на „Estel Lauden“, който тя използваше от години.

— Здравей! — каза той очаквателно.

— Здравей — отвърна тя, взе втората обица и я постави, като отметна назад косата си.

— Къде са децата?

— Роби има среща, а Челси е при Мерили.

Мерили Сандс — това момиче, което и двамата не харесваха особено — напоследък Челси май доста време прекарва у тях.

— Гледай винаги да се прибира навреме у дома. Какво стана с Иърин?

— Челси рядко се вижда с нея напоследък.

Той бе застанал на прага, разкрачил крака. Докато наблюдаваше Клер, която се бе навела над огледалото и дооправяше обиците си, той бе започнал да се възбужда и се чудеше как да се справи с това.

— А ти къде отиваш?

— Ще гледам една пиеса в Готрие с Нанси Холидей.

— Сигурна ли си?

Тя отиде до нощното си шкафче и извади една дълга златна верижка, която той й бе подарил за петнайсетгодишнината от сватбата им.

— Какво имаш предвид? — Тя се върна при огледалото, за да сложи верижката на врата си.

— Сложила си парфюм и високи обувки заради Нанси?

— Не, сложила съм си парфюм и високи обувки, за да отида на театър, където ще бъда сред много представителни хора. — Тя намести верижката върху блузата си.

— Кого се опитваш да заблудиш? И аз съм ходил в Готрие. Хората, които го посещават, приличат на изоставени сирачета от шейсетте години. Жените носят черни дънки и провиснали пуловери, а мъжете — джинси, каквито дори баща ми не би носил.

— Не ставай смешен, Том. — Тя се насочи към банята, за да угаси радиото и светлините.

— Слушай, Клер — с два скока той прекоси стаята и застана пред нея. — Ние сме разделени, а не разведени. И това не ти дава право да излизаш на срещи!

— Аз не отивам на среща. Отивам в Готрие с Нанси Холидей.

— А къде е мъжът й?

— У дома. Той не обича да ходи на театър.

— А къде е Джон Хенделмън?

Клер го погледна и се изчерви. Разбирайки грешката си, тя бързо се извърна и отиде до закачалката да вземе сакото си.

— Аха, уцелих десетката, нали, госпожа Гарднър?

Той я издебна, хвана я за ръката и рязко я обърна към себе си.

— Слушай ме добре — извика той, разтреперан от гняв. — От години наблюдавам този мъж как те следи, дебнейки като звяр

жертвата си. Сега, когато всички знаят за раздялата ни, той си мисли, че пътят му е свободен, и ще използва вечерните часове. Само през трупа ми, Клер! Ти все още си ми жена, Клер, и само ако те докосне, ще накарам да го кастрират, кучия му син.

Тя се изскубна и заразтрива ръката си.

— Как смееш да ми викаш, Том Гарднър? Как смееш да стоиш там и да ме обвиняваш за това, което ти си направил? Аз нямам нищо общо с Джон Хенделмън, ние само режисираме пиесата на репетициите.

— Да не би да отричаш, че той постоянно се навърта около твоята класна стая, от деня, в който те видя за първи път?

— Не!

— Защото е вярно!

— Никога не съм го окуражавала!

— О, хайде, Клер — каза той презрително, — да не мислиш, че съм толкова глупав. Аз се появявам с един интелигентен син, твоето его е наранено, а Джон Хенделмън се навърта около теб, потривайки ръце всяка божа вечер на репетициите. Да не мислиш, че ще ти повярвам, че не му даваш повод?

Тя облече сакото си и затвори вратичката на гардероба си.

— Не ми пука в какво вярваш. И следващия път, когато влизаш в тази къща, първо почукай.

— Друг път ще чукам! — Той я грабна, преди да е отворила вратата на стаята, метна я на леглото и след секунди тя лежеше по гръб под него.

— По дяволите, Том, пусни ме! — Тя се опита да се пребори с него, но само след секунди той я бе хванал здраво за китката.

— Клер… Клер… — Гневът му се бе изпарил и гласът му звучеше умолително. — Защо правиш това? Аз те обичам. Не съм дошъл тук, за да се бия с теб. — Той се опита да я целуне, но тя извъртя главата си настрани.

— Но чудесно се справяш с това!

— Клер, моля те. — Той обърна главата й насила към себе си. — Погледни ме! — Но очите й останаха затворени, а в ъгълчетата им се стичаха сълзи.

— Дойдох, за да те помоля да се върна у дома. Моля те, Клер. Не мога да живея повече при татко. Нищо не се получава, трябва да си

наема апартамент, а идва края на месеца и… — Той спря, като търсеше съчувствие в погледа й, но тя отказа да отвори очи. — Моля те, Клер… не искам да живея в някакъв скапан апартамент. Искам да съм с вас, с теб и децата, в тази къща, където ми е мястото.

Клер покри лице със свободната си ръка и се разрида.

— Проклет да си, Том! — Тя се опита да се изтърколи настрана и той я пусна, все още надвесен над нея. — Нямаш представа колко дълбоко си ме засегнал!

— Не, Клер, предполагам, че не. Беше толкова отдавна, защо толкова се притесняваш.

Тя извърна глава и втренчи поглед в него:

— Ти си бил с нея, след това с мен и пак с нея, в продължение на три дни! Осъзнаваш ли това? Аз проверих в дневника си, където си водех записки за нашите срещи. С нея, с мен, с нея — разбираш ли?

— Не знаех. — Спомените му за това време бяха доста мъгляви.

— Ние бяхме сгодени — продължи Клер, а всяка дума разкъсваше сърцето й от болка. — Аз носех твоето дете и мислих, че… мислих, че моето тяло е свещено за теб. Като ти се отдавах, имах чувството, че извършвам светото тайнство. Обичах те толкова силно. За мен ти беше като бог, от мига, в който се срещнахме. Сега разбирам грешката си. Ако не бях те превърнала в идол, сега нямаше да страдам толкова силно. Освен това трябва да се гледам с интелигентния ти син всеки божи ден. Да понасям слуховете и любопитните погледи на хората и освен това, признавам си, домогванията на такива като Джон Хенделмън, които ме притесняват силно, тъй като не знам как да се справя с тях. Мислиш ли, че това съм искала, Том? Мислиш ли?

Том наблюдаваше израза на лицето й и докато тя говореше, разбра, че проблемът му няма да се разреши с едно нахлуване в къщата им и мятане върху леглото. Той се подпря с гръб на стената и закри очи с ръка. Тя каза тихо:

— Бих искала всичко да си бъде постарому. Но това е невъзможно. И има моменти, когато те мразя заради това, което ни причини.

Том преглътна с усилие. Възбудата му се бе изпарила, сменена от безсилен копнеж, страх, че е подценил чувствата й и че ще плати за това със загубата на семейството си.

Тя седна на ръба на леглото, с гръб към него, и застана неподвижно. Той бе прикрил очи с ръка, страхувайки се да прочете в очите й отговора на въпроса, който трябваше да зададе:

— Значи искаш развод, Клер? Това ли искаш?

Тя въздъхна и забави отговора си толкова дълго, че той най-после я погледна.

— Не знам — отвърна тя тихо, толкова тихо, че той осъзна силата на изпитанието, на което бе подложен техният брак. Той я изучаваше с любов, болка и страх, който бе заседнал като буца в гърлото му. Беше разрошил косата й.

Той се приближи до нея, седна на крайчеца на леглото и се опита да приглади косата й с ръка, но не успя.

— Клер, съжалявам!

Тя не отговори, но той почувства, че му вярва, но за съжаление не може да му прости.

— Трябва да се справим някак си с това! Нима не разбираш?

— Разбирам.

— Ще си помогнем ли един на друг?

Тя седеше мълчаливо, втренчена в коленете си, а стъпалата й едва докосваха пода. Кимна безизразно, като че ли се беше предала и той притвори очи, сдържайки една въздишка на облекчение, и сложи глава на гърдите й.

— Но мисля, че е по-добре да наемеш онзи апартамент, Том.

Той отвори очи с изненада.

— Какво? Сега, преди празниците? Моля те, Клер…

— Наеми го, Том. — Тя се изправи на крака и отиде в банята да оправи грима и прическата си.

Той се просна на леглото, заби поглед в тавана, където се отразяваха сенките на нощните лампи. Чу как тя пусна водата, после я спря, отвори кутията с грима, изпусна четчицата на пода, въздъхна, след това откъсна малко хартия. Въпреки че не откъсваше поглед от тавана, той знаеше, че тя вече е излязла, застанала е до вратата на банята и го гледа.

— Трябва да си тръгваш — каза спокойно Клер.

Том трепна вътрешно. Не беше очаквал, че тя ще е способна да излезе. Но Клер беше непоколебима, решила твърдо да се опита да живее сама, без него, макар и за малко.

Той не помръдна.

— Бих искал да поостана тук за малко, ако не възразяваш.

— Добре, не се притеснявай.

— Няма. Да оставя ли светнато?

— Не, можеш да изгасиш лампите.

Тя щракна лампата в банята, след това централната лампа в стаята, с една самоувереност, която го нараняваше по начин, който тя не осъзнаваше. Клер продължи мълчаливо надолу по стълбите, загаси и лампите на площадката, като го остави в пълен мрак.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Клер бе добавила по един допълнителен час репетиции в понеделник, вторник и сряда заради родителската среща в края на седмицата. Всички работеха упорито и дори децата не се оплакваха, че стоят извънредно на училище, но въпреки това с радост очакваха четирите дни почивка.

Декорите и костюмите бяха завършени с помощта на художествения отдел и изглеждаха доста убедително. Някои от майките бяха поработили допълнително върху тях и това ги правеше още по-красиви. Билетите бяха вече отпечатани, а местният вестник бе изпратил един фоторепортер да напише статия за цялото мероприятие. Тя се бе появила в сутрешното издание с цяла серия от снимки на участниците, от което те се почувстваха особено горди. Настроението беше приповдигнато в сряда вечерта, когато часът удари единадесет.

Клер и Джон си бяха изработили навик да отиват заедно до паркинга, който бе безлюден по това време на нощта. Разкъсани бели облаци, носени от вятъра, закриваха луната и тя едва осветяваше покривите на колите им, паркирани близо една до друга.

— Лека нощ, Джон — каза Клер, минавайки покрай колата му, без да спре.

— Лека нощ.

Тя тъкмо отключваше колата си, когато той се показа зад рамото й.

— Господи, Джон, изплаши ме до смърт!

— Съжалявам. Без да искам. Може ли да те почерпя чашка кафе?

— По това време на нощта?

— Ами, тогава, какво ще кажеш за чаша кола? — И докато тя се колебаеше, продължи шеговито: — Или чаша мляко… или вода?

— Не мисля, Джон. Вече минава единадесет, а утре ще бъде тежък ден. Знаеш как е с родителските срещи. Утре по това време ще съм пребита до смърт.

— Точно затова по-добре е да пийнем сега, нали? — И като видя, че тя все още се колебае, продължи: — Днес цял ден съм в повишено настроение, всичко върви добре, децата се справят отлично. Репетициите са цяло удоволствие за мен и аз искам малко да го удължа. Е, какво ще кажеш — само половин час?

— Не, Джон. Съжалявам.

— Все още ли те е страх, че ще се възползвам от това?

— Не съм казвала, че ме е страх.

— Не е нужно да го казваш. То си личи.

— О, аз… без да искам.

— Направо подскочи от страх, когато се появих зад теб.

Беше вярно.

— Клер, знам, че съвсем не съм ти неприятен. Един мъж може да усети това.

— Моля те, Джон, трябва да тръгвам. — Тя се наведе да отключи вратата, но с едно леко движение върху рамото й той я обърна към себе си.

— Клер, би ли ми казала само какво е положението при вас с Том?

Тя въздъхна и се облегна леко на вратата на колата.

— Ние сме разделени. Той живее при баща си, но ще си търси апартамент под наем. Аз се съгласих да ходим на семейни консултации.

— Все още ли го обичаш?

Никой не беше й задавал този въпрос, откакто напусна Том. Почувства се добре при необходимостта да отговори.

— Да, Джон, обичам го.

Той се наведе напред, облегнал ръце над раменете й върху колата.

— Е, аз ще използвам шанса си и ще ти разкажа нещо, което, надявам се, ще промени мнението ти за мен. Когато дойдох да преподавам в това училище, току-що бях приключил с една връзка, която почти ме бе унищожила. Бях сгоден за една жена, която се бе влюбила в друг и ми върна годежния пръстен. Аз ги сварих двамата в леглото, в апартамента, който споделяхме със Сали. Когато те срещнах, самочувствието ми бе доста ниско, но ти ме окуражи да говоря, да споделя и каза, че това, което тя е направила, е осъдително и не бива да

допускам да ме победи. Спомняш ли си как ми казваше, че тя не е единствената жена в света и това, че се е отнесла толкова зле с мен, не значи, че всички жени са лоши! Говорихме си в междучасията и, Господи, аз направо полудявах, докато удари звънецът в края на часа, за да мога да те видя. Мислех единствено за теб, да си поговоря с теб, защото всичко, което ти смяташе за правилно в една връзка; бе точно това, което аз исках. Ти ме научи на толкова неща. Аз се влюбих в теб — гласът му омекна, — Клер, преди толкова години, помниш ли? Десет? Единадесет? Аз се влюбих в теб, а трябваше да гледам как се усмихваш на Том всеки път, когато се срещнехте по коридорите, и трябваше да мълча, защото не можех да ти кажа какво изпитвам към теб. Аз се справих с чест с положението, Клер, нито веднъж не споменах за чувствата си към теб, защото дори само мисълта, че би могла да се поддадеш на моите домогвания, бе обидна за мен. Но сега положението е различно. Ти казваш, че все още го обичаш, но живеете разделени, а аз все още чакам да се появи жената, която би могла да се сравни с теб. Ето защо ще се възползвам от този може би единствен шанс да разкрия пред теб какво изпитвам. Аз те обичам, Клер. Обичам те много отдавна и ако има някакъв шанс за мен, Клер, трябва да ми кажеш, защото това ще спаси старото ми сърце.

— О, Джон. — Тя не бе предполагала, че чувствата му са толкова дълбоки. — Не знаех.

— Казах ти, Клер, аз не исках да знаеш. Не съм от тези, които ще тръгнат да съблазняват една щастливо омъжена жена.

— Но, Джон, щастлива или не, аз все още съм омъжена.

— Но има някои смекчаващи обстоятелства сега, нали?

— Не. Не и когато се отнася за дадена клетва.

Той се вгледа в нея толкова отблизо, че сянката от главата му скриваше очите й.

— Ами ако те целуна?

— Това само ще усложни отношенията ни.

— И какво от това? За мен те са такива от десет години. Ще се ядосаш ли, ако го направя?

— Трябва да тръгвам, Джон. — Тя се опита да отвори вратата, но той не се отмести, така че и тя не можеше да помръдне.

— Ще се ядосаш ли? Ако да, няма да рискувам.

Тя се изсмя нервно.

— Джон Хенделмън, знаеш много добре какво правиш, нали? Аз не съм от камък. В края на краищата и аз като всички съм чувствителна към комплиментите и ухажването, особено когато те са подплатени с честно признание в любов. Ако си мислиш, че не реагирам на това, грешиш. Но не мога да кажа „да“. Аз все още съм омъжена.

— Вие сте разделени.

— Не и законно.

— Само емоционално. — Той й остави време за отговор, но тя мълчеше и той добави: — Така ли е, Клер?

Тя се замисли за момент, объркана и привлечена едновременно.

— Може би… да, не знам. Лека нощ, Джон, трябва да вървя.

— Лека нощ, Клер, можеш да ми се сърдиш за това — каза той и я целуна.

Тя сложи ръце на раменете му, с цел да го отблъсне, но те останаха там, без да се съпротивляват. Тя се изви, за да избегне целувката, но тялото й остана плътно прилепнало към неговото от кръста надолу. Той носеше дънки и късо яке, а тя — дълго, разкопчано манто. Устните му бяха топли и убедителни, леко разтвориха нейните и тя бе шокирана от допира на този чужд език, който, за нейна изненада, не й беше неприятен. Той беше един честен, добър и привлекателен мъж, когото тя от години харесваше, беше й приятно да работят заедно. Той не бе казал нищо, с което да я отблъсне или засегне. Бе разкрил чувствата си едва сега и бе откраднал една-единствена целувка.

Тя се отдръпна и го накара да прекъсне целувката, но той се наведе на ухото й и прошепна:

— Хайде, Клер, само една, една целувка. Само една, защото знам, че тя ще бъде единствената, която ще получа. Хайде, Клер, дай ми поне това… Клер… една-единствена целувка… Клер, прекрасна Клер… желая те толкова отдавна.

Той плъзна ръце под мантото й и се притисна плътно към нея, с една ръка обхвана врата й и я накара да обърне глава към него. Тя се предаде и устните им се сляха в целувка. Той имаше плътни, меки устни, съвсем не отблъскващи и той знаеше как да ги използва. Той, както и Клер обичаше драмата и имаше инстинктивно усещане за най-подходящия момент.

А моментът бе подходящ, в късната есенна, лунна нощ, в мрака на усамотения паркинг.

Тя отстъпи пред очарованието на целувката, насладата, увлечена от риска, откликвайки на неговата молба. Джон Хенделмън от своя страна бе решил, че ако това ще е единствената целувка, споделена от нея, то тя трябваше да си заслужава. Той се отдаде на естествения си порив, притисна я до бедрата си, като я движеше нагоре-надолу като розов храст, огъван от вятъра, докато тя изви гръб и от гърлото й се изтръгнаха тихи звуци.

Какво представлява изневярата, чудеше се Клер дори в момента, когато се наслаждаваше на целувката. Тя знаеше, че това не е правилно още в началото, но беше самотна и целувките толкова й липсваха. Може би Том правеше това с майката на Кент Арънс от седмици, може би тя трябваше да му отвърне със същото? Бе толкова лесно, една невинна закачка, която щеше да завърши с чувство за вина. Но тя не би участвала в това, не би се замесила в нищо, от което да се срамува.

— Джон, спри! — Тя се отдръпна и го хвана за лактите. — Стига толкова!

За неин ужас и двамата дишаха тежко, а тя цялата гореше, това бе цената на целомъдрието й. Той докосна с устни челото й.

— Никога повече няма да правим това, обещавам. Искам и ти да се закълнеш!

— Не и в теб.

— Том каза, че ще те кастрира, ако ме докоснеш.

Той се отдръпна и повдигна с пръст брадичката й:

— Значи сте говорили за мен. Ти си знаела.

— Не. — Тя се отдръпна. — Не знаех. Том те подозира.

— И какво каза?

Но тя прекъсна въпросите му, вдигнала умолително ръце:

— Не. Недей. Няма да обсъждам с теб съпруга си, нито ще разкривам чувствата му. И без това свърших достатъчно. Моля те да ми простиш!

— Да ти простя?

— Да. Не биваше да допускам това да се случи. То не означава нищо. Аз искам да спася брака си, а не да го разруша. Съжалявам, Джон, наистина съжалявам. Слушай, трябва да тръгвам. Моля те, нека се опитаме да забравим това.

Тя се наведе да отвори вратата на колата, но той я изпревари. Част от нея очакваше той да я задържи или дори да се опита да задълбочи тази злочеста връзка, която бяха започнали. Но той държеше на думата си и след тази единствена целувка се отдръпна, изчака я да седне в колата, да сложи ключа в стартера и да запали. Тогава затвори вратата, отстъпи назад и й махна с ръка, когато потегли.

Тя се прибра у дома възбудена и виновна. Пъхна се в студеното легло сама. Беше толкова разгневена на Том, че се разплака, проснала се напреки на леглото, притиснала възглавницата до гърдите си. Том й липсваше толкова много, че бе готова да отиде в къщата на Уесли и добре да го подреди, задето ги бе вкарал в тази безизходица.

Към един и половина сутринта тя му се обади от телефона в кухнята, далеч от спалните на децата, като се надяваше, че старецът спи дълбоко и Том ще вдигне пръв телефона.

Той вдигна слушалката след петото позвъняване и му отне цели две секунди да прочисти гърлото си и да попита дрезгаво:

— Кой?

— Том?

Последва дълга пауза, а след това:

— Клер? — с надежда в гласа, все още сънен.

— Не можех да заспя, мислех.

Той чакаше, без да говори.

— Трябва да изберем с кого ще се срещаме в семейната консултация, веднага.

— Добре. Ти кого избираш?

— Никой от тези, които са в училище. Не искам да разберат за всички гаднички подробности на проблема.

— Имам списък с няколко клиники.

— Тогава избери една, която и да е.

— Мислиш ли, че е по-добре да отидем заедно първия път или поотделно?

— Не знам.

— Заедно — реши Том.

— Не знам, може би консултантът ще реши най-добре.

— О, аз имам по-добра идея. Защо да не дойда там веднага, да се пъхнем в леглото и на сутринта няма да имаме нужда от никакви консултанти.

— Том, не разбираш ли, че това няма да реши проблема?

— Тогава защо ми се обаждаш посред нощ?

— Защото ми липсваш, да те вземат дяволите!

— Клер, плачеш ли?

— Да, плача!

При това признание пулсът му се ускори.

— Моля те, нека дойда при теб, Клер!

— Том, толкова ме е страх. Аз не… не мога да се позная.

Том бе стиснал старомодната черна слушалка в една ръка, а с другата бе подпрял чело.

— Клер, обичаш ли ме?

— Да! — отвърна разгневено тя.

— И аз те обичам. Тогава защо си причиняваме всичко това?

— Защото още не съм ти простила и не съм сигурна, че някога ще го направя. Не разбираш ли, че винаги ще те обвинявам за това, докато наистина не ти простя? О, господи, не знам… — Тя бе на върха на изтощението. — Тази нощ направих нещо, което…

Той изтръпна, гласът му се разтрепери:

— Какво си направила?

— Виждаш ли? Вече си ми ядосан, а още не съм ти казала нищо.

— Била си с Джон Хенделмън, нали?

— Просто избери консултанта и колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Какво си правила с него?

— Том, няма да се разправяме за това сега. Вече е два часът, а утре имам десет часа родителски срещи.

— По дяволите, Клер! Обаждаш ми се в два часа посред нощ, казваш ми, че си била с друг мъж и след това казваш, че не искаш да се разправяме за това сега!

Уесли излезе, тътрейки се, от спалнята и измърмори:

— За какво е тази шумотевица?

— Връщай се в леглото, татко!

— С Клер ли говориш?

— Да, връщай се в леглото.

Уесли го послуша и затвори вратата.

— О, по дяволите, събудихме баща ти.

— Ти не играеш по правилата, Клер. Може и да съм сгрешил преди осемнадесет години, но направо прекаляваш и го знаеш! — Той не можеше да овладее гнева си и се разкрещя: — Искаш консултант, така ли, тогава сама си го намери. И внимавай да не видиш топките на Джон Хенделмън в чинията си утре на обяд!

Той тресна слушалката и запокити телефона в краката си. Вгледа се в езерото, застинал неподвижно като самурай, след това се втурна в стаята си и разрови куфара си за телефонния номер на Джон Хенделмън. Остави светнато в спалнята и се върна при телефона.

Хенделмън вдигна след седмото позвъняване.

— Хенделмън? Тук е Том Гарднър! Дръж мръсните си ръце далеч от жена ми или ще излетиш от това училище толкова бързо, че няма да усетиш кога е станало. Разбра ли?

Изминаха секунди, преди Хенделмън да разбере какво става.

— Ами — най-после отвърна той, невъзмутимо, — доста си бърз.

— Чуваш ли ме, Хенделмън?

— Чувам те.

— И да стоиш далеч от кабинета й в междучасията, разбра ли и това?

— Разбрах и това. Нещо друго?

— Да. Гледай си работата на вечерните репетиции, вместо да зяпаш жена ми. Ако си закъсал за жена, намери си някоя друга!

Том тресна слушалката и тя подскочи, а той я тресна още по-силно. След това остана за дълго седнал, притиснал глава между коленете си.

По дяволите, мислеше си той. *Кога най-после ще й дойде умът в главата?*

През цялата нощ не можа да спи спокойно и на сутринта се събуди с главоболие. За да се отърве от него, той влезе да си вземе един душ, но откри, че няма топла вода.

Том се изкъпа със студена вода и пристигна в училище все още треперейки от премеждието *Клер-Хенделмън*, чудейки се какви са подробностите.

Преди да започнат срещите, учителите имаха един час за подготовка. Той си наля една чаша горещо кафе и отиде в стаята й.

Клер бе застанала пред библиотеката и подреждаше палките на учениците си. Едва когато той затвори вратата, тя се обърна и го погледна през рамо.

— Отвори вратата.

— Ти каза, че не искаш цялото училище да разбере за малките подробности на нашите караници.

— Не и в училище, Том! Сега отвори тази врата!

— Искам да знам какво прави с него.

— Том… не сега…

— Обаждаш ми се посред нощ и…

Тя се обърна рязко, разгневена.

— Слушай! Предстоят ми три напрегнати дни с родителите, така че много ще ми помогнеш, ако ме разплачеш точно сега и целият ми грим отиде по дяволите. Ще направя нещо с топките на Джон Хенделмън, което няма да те направи твърде щастлив. Сега изчезвай от тук!

— Клер, ти все още си ми съпруга.

Тя посочи вратата разтреперана.

— Изчезвай… от… тук!

Беше права. Работното им място не беше твърде подходящо за разправиите им. Той се завъртя на място, отвори широко вратата и изхвръкна от стаята.

Родителските срещи се провеждаха по следния начин — в гимнастическия салон се подреждаха масички, разположени в полукръг, на всяка масичка седеше отделен учител и родителите се срещаха с този от тях, който ги интересуваше. Централната част на салона се превръщаше в арена, на която хората се разминаваха, търсеха имената на преподавателите, спираха от маса на маса и пак продължаваха.

Малко преди обяд на първия ден Клер си даде малка почивка, дръпна стола си назад и се протегна. В този момент видя Том да говори с Моника Арънс, застанали на входната врата на салона. Кръвта нахлу в главата и лицето й и тя не можеше да откъсне поглед от тях. Моника бе с нова прическа, която й отиваше много повече, със златна брошка на реверите, в комплект с обиците й. Някой някога беше казал на Клер, че когато човек започва любовна връзка, внезапно започва да обръща повече внимание на външния си вид.

Клер не можеше да откъсне поглед от тях.

Том бе застанал в привичната си директорска поза — скръстил ръце пред гърдите, с леко разкрачени крака, леко приведен напред. Моника му каза нещо, като леко отметна реверите на сакото си, хвана го за ръцете и избухнаха в смях.

Те се смееха!

След това те едновременно спряха и размениха погледи, като в израза на Моника се четеше нещо, което не можеше да види в лицето на Том. Ако тази жена не беше влюбена, щеше да се откаже от обяда си!

Внезапно Моника обърна глава към Клер и тя се наведе, преструвайки се, че е заета с материалите на масичката си.

Клер откри папката на Кент, разтвори я на коленете си и започна да я изучава, усещайки, че Моника се приближава към нея през тълпата.

Клер се чувстваше застрашена от тази жена, която бе познавала интимно мъжа й, бе имала връзка с него една седмица преди сватбата им, чието тяло бе приело семето му и която само преди миг бе разговаряла с него в другия край на салона.

— Здравейте — дочу Клер, но не посмя да погледне нагоре. — Аз съм Моника Арънс, майката на Кент.

Най-после Клер вдигна глава и видя пред себе си една жена, която изглеждаше много по-привлекателна от преди. Косата й бе повдигната и едва докосваше лицето й, костюмът й бе стилен и плътно прилепваше по извивките на тялото й, бижутата бяха скъпи и семпли.

— Здравейте — отвърна Клер. Те седнаха, Клер прочисти гърлото си и започна: — Ами… — Колко пъти бе казвала на учениците си по режисура никога да не започват един разговор с тази дума, а сега тя самата започваше така. Тя отново прочисти гърлото си и повтори същата грешка. — Ами… Кент е един от добрите ученици… ъм… — Клер продължи колебливо, а другата жена я слушаше учтиво, от време на време задаваше интелигентни въпроси.

Никоя от тях не каза: „Моят син преживява емоционален шок“ или „вашият син се опитва да ме учи как да запазя брака си“, или „моят син се е срещнал с дядо си миналия уикенд“, или „семейството ми се разпада заради вас“.

Те просто разговаряха — учител с родител — като двама участници в пиеса.

В края на срещата обаче не се ръкуваха. Моника се отдалечи с чантичка под ръка и Клер не можеше да я проследи, докато друга двойка родители сядаше пред нея. Тя се обърна и погледна към Том, който бе застанал на входа на салона и ги бе наблюдавал внимателно. Когато погледите им се срещнаха, той тръгна към Клер. Тя се обърна към родителите, които бяха заели мястото на Моника.

Том се приближи и застана зад нея, подпрял една ръка на масата, а другата на рамото й.

— Извинете ме — каза той и се наведе над рамото й, като по този начин ги раздели от другите двама.

— Петък, следващата седмица, в пет часа в семейна взаимопомощ, консултантът е господин Гайнтнър.

— Мислех, че ти каза, че аз мога да избера консултант — отвърна тя с безизразно лице.

— Промених решението си. Днес си твърде заета, затова аз го направих.

— Не можа ли да уредиш по-ранна среща?

Той сви рамене:

— Как да ти кажа? Светът се е побъркал, толкова хора правят такива неща, само за да си объркват живота.

Насмешката му я засегна дълбоко.

— Заедно ли иска да отидем?

Том намигна, изправи се като Джеймс Дийн и плавно се отдалечи.

Той бе избрал мъж. Да го вземат дяволите, него и манипулативния му ход. Мъж! А знаеше много добре, че тя би предпочела жена. Бяха обсъждали това много пъти. Жените бяха по-добри консултанти от мъжете. Те не можеха да влязат в положението на хората и винаги запазваха известна дистанция, въпреки че, трябваше да си признае Клер, те имаха по-голямо основание да се занимават с тази работа, особено що се отнася до случаите със сексуално насилие над ученичките, доста чести напоследък. И въпреки всичко Том знаеше, че Клер би предпочела жена-консултант.

Но той беше избрал мъж.

Клер беше разгневена и не можеше да се съсредоточи до края на деня, въпреки това не биваше да напуска салона преди девет часа. Такава беше заповедта на височайшия им директор.

Точно в девет часа тя затвори папките си, мушна ги под мишница и се втурна да намери Джоан Берлатски, преди тя да е напуснала сградата.

Намери я в кабинета, точно когато се приготвяше за тръгване.

— Джоан, би ли ми отделила няколко минути, моля те?

Джоан погледна часовника си и въздъхна:

— Разбира се — и се отпусна на стола си уморено.

— Не бих искала да ти дотягам, но имам нужда от съвет.

— Искаш ли да затворим вратата? — И двете знаеха, че Том може да надникне вътре всеки момент на път за офиса си.

Клер затвори вратата и седна на края на кушетката за посетители.

— Предполагам, че знаеш за нас с Том?

— Да, знам, Клер. Наистина съжалявам за това.

— Знаеш, че Кент Арънс му е син? — Джоан кимна. — Трябва да ти призная нещо, Джоан. Първо, искам да кажа, че смятам себе си за добър учител, стремя се да помагам на учениците си, но днес направих нещо, което не съм правила досега на родителска среща. Имах среща с майката на Кент.

Джоан се облегна назад, скръстила ръце пред устните си, загледана в Клер с леко смръщени вежди.

— Преди няколко седмици Том предложи да премести Кент в друг клас по английски, но аз водех единствените хонорувани часове, така че упорито му отказвах да го направи. Сега… нещата така се промениха и усложниха между нас, че не могат да не се отразят на работата ми с Кент. Трябваше да поговоря за това с майка му, но не можах. Успехът на Кент е твърде добър и аз се оправдавам с това. Виждаш ли… аз мисля, че… имам чувството, че Том има връзка с нея. Ето, Господи, казах го. Най-после успях да го изрека на глас.

Джоан не беше променила позата си, потупвайки с пръсти върху устните си. Тя й зададе няколко умели въпроса, за да попълни празнините в цялата история.

— И на всичко отгоре той е уредил час при мъж-консултант, Джоан, знам, че го е направил нарочно, само защото знае, че аз

предпочитам жена!

— Ти каза ли му това?

— Не, но той го знае.

Джоан нищо не отговори, но се размърда в стола си. За нея денят също бе дълъг и изморителен, с непрекъснати разговори с невежи родители и самонадеяните им деца, ушите й бучаха от невъобразимия шум в салона, очите я боляха от светлините на лампите, а главата й се пръскаше от напрежение, когато трябваше да се справя с нелеките ситуации през деня. Искаше й се да си иде у дома, да се просне на леглото и да спи през следващите сто години. Но ето че се появяваше тази обикновена, добре възпитана, интелигентна жена, която проваляше брака си и разкъсваше семейството си, заслепена от дива ревност. Клер Гарднър бе високообразована жена, но образованието невинаги гарантираше здрав разум, а Джоан често се вбесяваше от учители като нея, на които той липсваше. Тя самата, слава богу, притежаваше достатъчно!

— Клер, чуй се какво говориш. Колко пъти си чела за това, че основната причина за повечето проблеми е липсата на общуване? Ако наистина искаш жена в семейната консултация, защо не му каза това? Ти си разгневена на Том по съвсем друга причина — всеки семеен адвокат ще ти каже това — така започват всички големи проблеми, като се вдига голяма пара за нищо. Ти искаш ли да спасиш брака си или не?

По израза на Клер си личеше, че тя не бе очаквала такова отношение от Джоан.

— Искам — тихо отвърна тя. — Поне така смятам.

— Е, тогава не се държиш по подходящия начин. Познавам Том от дванадесет години и никога не съм го чула да каже нещо лошо за теб или да прави нещо, от което да се срамуваш. Този мъж те обича, обича и децата си и това, което им причиняваш, не печели моите симпатии за теб, защото ми се струва, че не си права. Той е сгрешил преди осемнадесет години, но ти се е извинил за това, поискал е прошка и това, за което го обвиняваш сега, почива на несигурни доказателства. Не мисля, че той има любовна връзка, защото знам колко силно те обича. Ти се притесняваш от това, да виждаш сина му Кент всеки ден, но какво от това? Притеснява те това, че всички знаем, е — голяма работа. Ние го приехме. Той е наш ученик и ние няма да го

изолираме само заради това, нито него, нито Том. Ти си единствената, която постъпва така, а в същото време отдалечаваш и собствените си деца от себе си. Може би не говоря точно като семеен консултант сега, но отказвам да разговарям за това с теб, защото в този спор има две страни и аз не съм сигурна, че съм на твоята. По-скоро ще застана зад Том, защото ще разрушиш дома си и ще направиш четирима души нещастни, ако продължаваш по същия начин. Мъжът ти се чувства ужасно, децата ти също, а мисля, че и ти си в същото положение. А сега, след всички тези приказки, искам да си ида у дома и да си почина.

Джоан се изправи, като сложи край на разговора. Изведе я навън и изгаси светлините.

В коридора се долавяше светлина от кабинета на Том и тя извика:

— Том, там ли си?

Той се появи веднага на вратата.

— Да, Джоан, можеш да не заключваш.

— Добре, лека нощ тогава.

— Лека нощ.

Той не размени нито дума с Клер. Тя си помисли: „О, Том, знам, че Джоан е абсолютно права. Би трябвало да я послушам!“.

А той си мислеше: „Знаеш ли какво, Клер? Можеш да отидеш да се хвърлиш на врата на Джон Хенделмън, защото ако си спала с него, аз не те искам обратно!“.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В 8,30 същата вечер Челси остави една бележка на масата в кухнята:

„Скъпа мамо, пишеше в нея, обади ми се Дрейк Емерсън и ме покани да отида с него и негови приятели на Мисисипи Лайв, аз приех, защото утре не сме на училище и мога да спя до късно. Знам, че трябваше да те попитам първо, но не можах да те дочакам заради родителските срещи. Ще се видим утре.“

Челс

Челси се погледна за последен път в огледалото, постави един последен пласт червило на устните си и се отби при Роби.

— След една минута излизам. Ти какво ще правиш тази вечер?

Той погледна към вратата и я изгледа от глава до пети. Тя бе облечена в тесни черни панталони и късо потниче, което оставяше корема й открит. Косата й бе силно тупирана, а гримът — твърде тежък, освен това червилото й бе яркочервено, а не перлено розово, каквото обикновено използваше. На ушите й висяха огромни обици, които никога не бе виждал.

— Ще ходя на късното представление с Бренда, тя трябваше да работи до късно тази вечер. Ти наистина ли ще излизаш така?

Тя сведе поглед надолу, но след това отметна коси:

— Разбира се. Всички момичета там се носят така.

— Трябваше първо да попиташ мама дали те пуска да отидеш там.

— Не можах, тя е в салона, а там няма телефони, ако не си забравил.

— Тогава можеше да отидеш дотам. Освен това трябваше да искаш разрешение, за да излезеш с Дрейк Емерсън.

— Какво му има на Дрейк!

— Знаеш много добре какво. Репутацията му не е от най-добрите.

— Слушай, той ми се обади като джентълмен и най-учтиво ме покани да изляза с него. Освен това смятам, че на хора като него трябва да се даде шанс, за да покажат, че не са толкова лоши. Мама и татко не са казвали да е бил викан при директора или нещо подобно.

— Ще идва ли някой от твоите приятели?

— Моите приятели са толкова отегчителни. Непрекъснато правим едно и също, смятам, че това е добър шанс да си намеря някои нови приятели.

— Мама няма да одобри това, нито пък татко.

Челси смръщи чело:

— И какво от това? Не ми пука. Те попитаха ли ни дали ние одобряваме техните действия. Освен това тях ги няма тук, така че няма кого да попитам за разрешение.

— Челси, не мисля, че трябва да излизаш с тези дрехи.

Челси извъртя очи и полетя по стълбите, откъдето се чу отговорът й:

— О, братко, нямам нужда от това.

Тя метна якето си и бе готова да излети от къщи в момента, в който звънецът звънне, така че да не се налага Дрейк да влиза вътре. Не искаше той да се среща с Роби.

Но Дрейк закъсня и когато колата му спря пред входа, Роби вече беше излязъл.

— Хей, здравей, малката, как е? — поздрави я той.

— Страхотно. Нямам търпение да видя това място?

— Ако искаш да се забавляваш, точно там му е мястото.

Тя потисна някакво лошо предчувствие, което я завладя за момент, и си каза, че е добро момиче и тази вечер просто малко ще се повесели.

Колата, която ги чакаше на входа, беше такава бричка, че тя се усъмни дали ще може да ги закара до Минеаполис. Шофьорът бе някой си Чърч, а до него бе Мерили и Езмонд, когото тя не познаваше. Той беше на двадесет и три, както беше й казала Мерили. Челси бе седнала отзад, между Дрейк и едно момиче от класа на Роби, на име Сю Стронг. Тя беше много печена, говореше се, че има татуировка на змия

на бедрото си и че веднъж са я сварили в мъжките съблекални с едно момче, което бе изхвърлено от училище същата година. Челси бе чувала името на Сю Стронг неведнъж на масата за вечеря, и то не в нейна полза:

— Здравей, Сю — каза Челси, като ги представиха.

Сю издуха малко дим към покрива и каза:

— Ти си щерката на директора, а?

— Да.

— Това е страхотно, Дрейк. Нейният старец ми е сгрявал задника за неща, които не му влизат в работата. Жестоко ще бъде, човече, да се позабавляваме с нея наоколо.

Челси почувства, че стомахът й се свива на топка, но Дрейк я прегърна през раменете и се обърна към Сю.

— Хей, Сю, внимавай какво говориш! Тя не е свикнала с такива приказки. Нали, сладурче?

Челси се усмихна напрегнато и долови мириса на кожа от якето на Дрейк. Пътните светлини се отразиха в очите му и осветиха изкривената му усмивка. Той й напомни за човека на стрелбището на панаира през миналото лято, който се усмихваше ласкателно, но всичко, което казваше, като че ли имаше двойно значение. Дрейк прошепна в ухото й, така че Сю да не ги чуе:

— Не й обръщай внимание. Тя и Езмонд малко се сдърпаха тази вечер, затова е такава. Но ние с теб ще се повеселим. Това място направо ще те разтърси. Ще ти хареса!

Той беше прав. Мисисипи Лайв наистина я потресе. Той се намираше в покрайнините на Минеаполис, на брега на Мисисипи Ривър и представляваше комбинация от танцувални зали, мечта за влюбените, рай за рокерите и шок за вкусовете и морала. Веднага щом влязоха през стъклените врати, Челси бе оглушена от музиката, която гърмеше от тонколоните, и заслепена от мигащите светлини на дансинга. Той бе препълнен с хора, които се блъскаха един в друг, разменяха си бутилки с бира и чаши с коктейли, клатейки се в ритъм с музиката. Стълбите и балконът на втория етаж също бяха окупирани от набедените танцьори, чиято врява заглушаваше музиката.

Челси вървеше плътно зад Дрейк и те стигнаха в подножието на стълбите, където се намираше остъклената кабина на диджея.

Музиката проглушаваше ушите й и тя имаше чувството, че главата й ще експлодира.

Дрейк доближи устни до ухото й:

— Искаш ли нещо за пиене?

— Една кола — извика тя.

Той я погледна свъсено и тръгна към бара. Тя го проследи с поглед носеше толкова тесни панталони, че нещо със сигурност го болеше, помисли си тя, бе обул високи планински ботуши, които стигаха до коленете му, а коженото му яке стигаше до кръста и имаше ципове по ръкавите и гърба.

На бара явно му бяха поискали лична карта, защото той се изчерви и показа една фалшива карта пред бармана, за да му приготви питиетата.

След минута се върна с две пластмасови чаши и подаде едната на Челси. Тя му благодари и отпи внимателно, при което с облекчение откри, че това беше само кока-кола. Тя се обърна очарована отново към дансинга. Изглежда, никой не използваше столовете, освен да се облегне с крак върху тях от време на време. Близо до тях танцуваха двойки, очевидно трениращи определени движения, но никой не им обръщаше ни най-малко внимание. Само след секунди Дрейк конфискува чашата й, постави я на пода и я повлече към дансинга. Тя танцува, докато се изпоти, косата й се слегна и увисна по зачервеното й лице. Тя не бе докоснала Дрейк, но имаше чувството, че той я е докосвал по всички ерогенни точки на нейното тяло. Тялото му се извиваше като змия около нея, а в същото време погледът му бе прикован в лицето й предизвикателно.

След това те се преместиха на друг дансинг и в друг бар, последван от трети и четвърти, докато се спряха в петия. Във всеки един те танцуваха, поръчваха си питиета. В последния се носеше кънтри музика и хората танцуваха по двойки. На една от бавните песни Дрейк я прегърна и каза:

— Хайде, малката, още веднъж. — Той я притисна силно към таза си, плъзна ръце надолу по гръбначния й стълб и започна да я масажира бавно, в такт с музиката. Тя го отблъсна и се измъкна от ръцете му.

— Какво ти става? — Той я притегли още по-силно към бедрата си. — Не си ли танцувала по този начин?

— Не и пред всички.

— Ами ако сме сами?

— Ами… — Тя се усмихна многозначително и тръсна глава.

— Ще се почувстваш по-добре, ако се отпуснеш. — Той хвана властно ръцете й, постави ги на раменете си и ги задържа там, докато тя не ги сключи зад врата му. След това плъзна ръце надолу и обхвана бедрата й, като ги мачкаше и разтриваше както му харесва. Тя можеше да почувства костите и мускулите му, притиснати в нея, докато той се движеше, притискаше я между краката си и от време навреме поставяше дясното си бедро между нейните. Ръката му се шмугна между якето и фланелката й, а пръстите му проникнаха под сутиена й.

Тя си спомни за Иърин и това, което беше споделила тя за секса с Рик. Помисли за родителите си: „Хей, мамо, татко, какво мислите за това, а? Вашето идеално малко момиченце вече не е толкова добро, нали?“.

Тя погледна нагоре и светлините се разлюляха пред очите й, зави й се свят и тя ги затвори.

— Дрейк, сложил ли си нещо в питието ми?

— Хайде сега, не ми ли вярваш?

— Сложи ли?

— Само малко ром. Не би могла да го усетиш, нали?

— Казах, че искам чиста кола.

— Добре, никакъв ром, отсега нататък само кола.

— Да, но мисля, че вече съм пияна. Не знам. Никога преди не съм се чувствала така.

— Хей, няма да повръщаш, нали?

— Не, само ми е лошо.

— Дръж си очите отворени и всичко ще е наред.

— Дрейк, не биваше да правиш това. На мен не ми разрешават да пия.

— Съжалявам, просто си помислих, че ти би искала да си прекараш добре като всички останали. Малко алкохол отпуска, премахва забраните, прави танците по-забавни. — Този път той я обхвана с две ръце отзад и я притисна силно към себе си, но тя се почувства по-сигурна в ръцете му, използвайки тялото му като опора, тъй като продължаваше да й се вие свят. Над рамото му тя видя, че

всички останали танцуват прегърнати по същия начин и реши, че това е нормално за това място.

— Дрейк, наистина не ми е добре. Мисля, че е по-добре да си тръгваме.

— Хей, още е рано.

— Колко е часът? — Тя се опита да разбере от часовника му, но цифрите играеха пред погледа й.

Той погледна часовника си:

— Полунощ, малко след дванайсет.

— Трябва да съм се прибрала до един — за първи път се възпротиви тя открито, действайки спонтанно.

— Добре, както кажеш. Да намерим останалите.

Отне им доста време да ги открият и когато се запътиха към колата, вече минаваше дванайсет и половина и Челси разбра, че няма да успее да се прибере навреме.

Навън чистият въздух я освежи, но когато влязоха в колата, отново й прилоша. На задната седалка бяха четирима и тя бе притисната между Дрейк и вратата. Той я целуна и едновременно с това пъхна ръка под фланелката й. Тази целувка нямаше нищо общо с тази с Кент. Не беше толкова невинна. Изведнъж си помисли, че не би трябвало да се чувства виновна заради тази целувка със своя полубрат, но че сега прави нещо, от което утре щеше да се срамува. Дрейк я целуваше дълбоко в устата, а ръката му се спусна по бедрата й и веднага след това високо между краката й.

— Дрейк, спри веднага — извика тя ужасена, защото до тях на седалката ставаше нещо още по-лошо. Очевидно Сю и Езмонд се любеха.

— Хей, хайде сега, нищо няма да ти стане!

— Не, спри.

— Била ли си досега с момче? — Той издърпа ръката си и я притисна между краката си. — Обзалагам се, че не си. Хайде, малката, опитай. Ето така се чувства един мъж. Усещаш ли? Горещ… и твърд… не, недей! — Той извърна главата й, тъй като тя се опита да погледне към съседите им. — Не се притеснявай за тях. Те не могат да ни видят. В момента са заети с друго.

— Дрейк, престани.

— Бас държа, че досега си била доброто момиче на тати, нали? Винаги си правила това, което ти казват. А тази вечер беше решила да видиш какво правят лошите момиченца и бас държа, че ти хареса, нали? Никой не те е целувал тук, нали?

Той повдигна блузката й толкова бързо, че тя не успя да реагира, и впи устни в гърдите й.

Тя се разплака, като се мъчеше да отблъсне главата му, в същото време чувстваше, че й се гади и всеки момент ще повърне.

— Бас държа, че си се сгорещила, нали? Няма нищо, малката, на всеки му става!

— Дрейк, мисля, че ще повърна. Кажи на Чърч да спре колата!

— О, господи — каза той с отвращение. — Хей, Чърч, спри. Челси ще повърне.

И тя наистина го направи, навън в мразовитата нощ, наведена над храстите, докато другите двама в колата продължаваха, голи-голенички, сякаш бяха в райските градини.

Когато свърши тя, се добра до колата и Дрейк най-после отдръпна ръцете си от нея. За да се успокои, той запали една цигара.

— Искаш ли да си дръпнеш? — попита я той, когато най-сетне потеглиха.

— Не, благодаря.

— И това не си опитвала, нали?

Тя се отдръпна от него и се притисна към стъклото на колата, сълзите замъгляваха погледа й. Спомни си за истинските си приятели, с които напоследък се виждаше все по-рядко, замисли се защо бе излязла с Дрейк Емерсън, който се оказа такова долно леке, прииска й се да е с Иърин, да ядат пуканки в стаята й, седнали с кръстосани крака на леглото, и да изпробват нови ролки за коса.

У дома й светеше и когато стигнаха до къщата, Дрейк я остави да се прибере сама, а когато тя стигна до вратата, извика:

— Ехей, добричко момиченце, трябва да се научиш да се отпускаш, следващия път, когато решиш да опиташ, само ми свирни!

Вратата се отвори и на прага застана майка й:

— Влизай вътре, млада госпожице!

В осветената кухня Челси не можеше да се скрие от погледа на майка си.

— Къде, за бога, беше? Знаеш ли, че мина един и половина?

— И какво от това?

— В тази къща си има ред кога да излизаш и с кого. Роби каза, че си била с Дрейк Емерсън, вярно ли е?

Челси не посмя да я погледне, тя стоеше с разтворено яке и размазано по устата червило.

Клер рязко повдигна брадичката й.

— Облечена така? И миришеш така? Челси, пила ли си?

— Не е твоя работа — отскубна се Челси и се втурна към стаята си.

Клер остана в кухнята, вкаменена от страх. Господи, боже, не и Челси. Не и нейното малко момиченце, което никога досега не бе й създавало грижи, избираше си само подходящи приятели, спазваше вечерния си час и участваше в дела, които караха родителите й да се гордеят с нея. Тя дори не приличаше на това момиче, когато влезе през вратата, облечена като уличница. По външния й вид Клер можеше да предположи, че тя бе имала някакви сексуални преживявания с Дрейк Емерсън. Спин, бременност — през съзнанието й преминаха хиляди истории за момичета, които се бяха забъркали със секс и наркотици, толкова много, че тя бе свикнала с тях, но не и когато се отнасяше за собствената й дъщеря.

Поставила ръка на устните си, със замъглени от сълзите си очи, тя си помисли: „Том, имам нужда от теб“. Но Том не беше там и тя трябва да се справи сама с проблема. Изгаси лампата в кухнята и се качи по стълбите към стаите на децата. Роби спеше в стаята си, а Челси бе в банята. Клер почука тихо и изчака. Чу се как Челси пуска и спира чешмата и извика:

— Челси? — но не получи отговор, така че отвори вратата и видя дъщеря си наведена над мивката да търка лицето си с хавлията.

— Челси? — каза Клер ужасена, защото не знаеше какво да каже или да направи; никакви наръчници за родители не я бяха подготвяли за такъв момент.

— Защо? Заради това, което става между мен и баща ти ли?

Челси отпусна ръце, стиснала здраво хавлията. За момент застина неподвижно, преди да прошепне:

— Не знам.

— Пила ли си?

Челси изкриви уста, раменете й затрепериха и тя кимна.

— Взе ли наркотици?

Челси завъртя глава отрицателно.

— Прави ли секс с него?

— Не, мамо, не съм — извика Челси и вдигна замъглените си очи към Клер. Лицето й бе толкова детинско, въпреки прическата и грима. — Заклевам се, мамо.

— Вярвам ти.

— Ще кажеш ли на татко?

— Да, Челси, трябва. Не знам как да се справя с това сама. Забранено ти е да ходиш на такива места, но ти си нарушила това, той трябва да знае.

— Като разбере, ще се върне ли у дома?

Нищо от това, което бе изпитала досега, не можеше да се сравни с болката, която прониза Клер в този момент.

— Затова ли го направи? За да се върне татко ти у дома? — попита тихо тя.

Челси избухна в сълзи и се вкопчи в майка си, а гласът й трепереше:

— Не зная, мамо, може би… да… толкова ми е мъчно за него… моля те, ще му кажеш ли, че може да се върне! Моля те, мамо! Вече нищо не е… не е същото без него и… не мога да разбера защо ни причиняваш това?

Вина, страх и любов се бореха за надмощие у Клер. Прегърнала дъщеря си, тя осъзна какви опасни последици ще има разтрогването на брака им за всички. Тя погали Челси по косата и отвърна:

— Татко ти и аз решихме да се срещнем със семеен консултант. Започваме следващата седмица.

— На… наистина ли? — отдръпна се Челси, за да я погледне в очите.

— Да, първата среща вече е уговорена.

— Това означава ли, че татко ще се върне у дома?

— Не, скъпа, не веднага.

— Но… но защо? — разхълца се отново Челси. — Ако искаш да се съберете отново, защо го отблъскваш?

— Защото има неща помежду ни, които трябва да разясним.

— Какви неща?

— Кент Арънс например.

— И господин Хенделмън.

— Господин Хенделмън ли?

— Някои деца казват, че вие се срещате.

— О, това е нелепо. Ние не се срещаме!

— Но прекарвате доста време заедно на репетициите, а той си пада по теб, нали?

Клер се изчерви.

— О, мамо — извика Челси, — не ми казвай, че е вярно! Нещо става между вас, нали? О, боже, мамо, как можа?

— Казвам ти, че между нас няма нищо! И въобще как така говориш за мен, когато ти си нарушила правилата? Знаеш, че това няма да остане безнаказано, нали, Челси?

— Да, знам.

— Но, аз… — Клер разтри челото си — аз просто не зная как да постъпя. Трябва да се посъветвам с баща ти. Междувременно утре няма да излизаш от къщи и ми дай ключовете на колата!

— Добре, мамо — отговори й Челси учтиво и отиде да ги донесе.

Останала сама, Клер се опита да подсуши сълзите си, но гърлото й бе свито и тя не можеше да преодолее страха си, паниката, която я бе обхванала, и чувството на вина. Чувстваше се самотна и нещастна, объркана от това, което бе станало с тях: с Челси, с Том, с Кент, с Моника, с нейните отношения с Джон Хенделмън, с обвинението и разочарованието на дъщеря си.

Потисната от вината, която изпитваше, Клер искаше да върне времето назад с два месеца, всичко да бъде постарому. Най-после тя влезе в стаята на Челси, за да вземе ключовете й за колата.

Когато Челси ги постави в ръката й, Клер видя в очите на дъщеря си жизнената необходимост да каже това, от което тя самата имаше нужда:

— Челси, знаеш, че те обичам, нали?

— Мисля, че да — Челси не искаше да погледне майка си, — но понякога наистина се чудя.

— Аз… наистина те обичам много. Но родителите също могат да сгрешат, понякога постъпват неправилно, без да го осъзнават. Също както децата, нали?

Челси кимна леко все още с наведена глава.

— Е… може ли да получа една целувка?

Челси я целуна по бузата през смях.

— Обичам те — каза тя.

— И аз те обичам — отвърна Клер и като огледа бъркотията в стаята й, разхвърляните дрехи, отворени кутии с бижута и грим, каза: — Почисти тук и когато утре се върна към шест и половина вечерта, ще поговорим за всичко подробно.

Челси кимна в отговор.

На следващия ден бе предвидено отделно време за преподавателите, чийто деца посещаваха училището. Том и Клер си бяха определили среща с учителите на Роби и Челси между 8:00 и 8:30.

Клер пристигна петнайсет минути по-рано. В кабинета на Том светеше, въпреки че още бе рано и залата бе празна. Той работеше, наведен над бюрото, когато тя спря пред вратата му и погледна вътре. Той не усети присъствието й и продължи да работи, облечен в бледосиния костюм, който тя винаги бе харесвала и който му бе подарък за Деня на бащата. Той имаше стройно тяло, на което дрехите стояха добре. Докато го наблюдаваше отстрани, спретнато облечен и гладко избръснат, Клер осъзна, че той все още й въздейства по същия начин, както и преди. Онази вечер, когато го бе видяла да разговаря и да се смее с Моника Арънс, тя бе обзета от дива ревност.

За какво се смееха? Колко пъти досега се бяха срещали? Бяха ли се събирали тримата с Кент, за да може Том да опознае сина си по-добре? По време на тези срещи не беше ли опознал и Моника по-добре? Представата за тях тримата й причини силна болка и Клер разбра, че все още бе лудо влюбена в Том и никога не бе преставала да го обича.

— Том? — каза тя и той вдигна поглед, но надеждата в погледа му, откакто го бе изгонила, я нямаше.

— Подранила си с петнайсет минути.

— Да, знам. Може ли да вляза?

— Работя върху някои документи по бюджета, много сме изостанали.

— Важно е.

Той остави химикала си с раздразнение и я покани да влезе.

— Чувствам се като ученик, който е изпратен тук, за да му се карат.

— Може би защото се чувстваш виновна, Клер.

— Не съм, но да отложим това. Дошла съм да говорим за Челси.

— Какво за Челси?

Тя му разказа цялата история, докато накрая той стана от стола си и я погледна загрижено:

— О, господи! — каза той, затвори очи и прошепна: — Дрейк Емерсън. — Той си пое дълбоко въздух и я попита: — Мислиш ли, че казва истината и не е имала секс с него?

— Не знам.

— О, господи, Клер, ами ако е така, ако е бременна?

И двамата помислиха за вероятните последици.

— Нямаме друг изход, освен да й вярваме.

— Ами пиенето…

— Знам… — каза меко тя.

Той изглеждаше така измъчен, а очите му се насълзиха.

— Спомням си, когато беше бебе — каза той, — как я слагахме да спи между нас и я целувахме по крачетата.

Те стояха разделени от бюрото му, копнеейки един за друг, за една прегръдка, от която и двамата имаха нужда, загрижени за децата си, за бъдещето, но всеки се чувстваше наранен от другия, така че никой не помръдна, останаха там, където бяха.

Клер се обърна с гръб към Том, изтри сълзите си и каза:

— Не знаех как да постъпя, затова й казах, че днес е наказана да стои вкъщи и да ми даде ключовете от колата.

— Мислиш ли, че това е правилно, да я наказваме?

— Не знам. Все пак тя е нарушила правилата.

— Може би ние сме тези, които са ги нарушили, Клер?

Разделени от масата, те се вгледаха един в друг. Откакто тя бе влязла в кабинета му, нуждата им един от друг бе нараснала десетократно.

— Ти наруши ли ги — попита тя — с Моника?

— Не. Не и през последните осемнайсет години. А ти с Хенделмън?

— Не.

— Защо не мога да ти вярвам? Всички в училище говорят, че вие двамата флиртувате по време на репетициите, а вашите коли винаги остават последни на паркинга.

— А защо аз не мога да ти вярвам? Видях ви вчера в салона как разговаряте и се смеете като стари приятели, а тя изглежда направо като нова жена.

— Какво да ти кажа. — Той отстъпи и седна отново зад бюрото. — Явно ще трябва да си изясниш нещата в консултацията. Сега трябва да вървиш, иначе ще закъснееш.

— А Челси?

— Ще говоря с нея.

— Без мен.

— Както кажеш. — Учтивостта му я засегна.

Те излязоха заедно от кабинета му, тя почувства липсата на малките жестове помежду им, на усмивките и съучастническите погледи, които преди си разменяха по коридорите. Липсваха й неговата любов и сигурността, която й даваше, звукът на детския смях в къщата им.

Липсваше й щастието.

Докато вървяха към салона, Том й каза:

— Искам да знаеш, че Кент беше при татко през уикенда. Запознах го с дядо му, чичо Клайд, Райън и децата. Освен това наех един апартамент и скоро ще се преместя. Веднага щом си прекарам телефон, ще ти дам номера.

Клер беше шокирана, тя разбра, че ролите се бяха сменили: тя бе отблъснала Том, беше отказала да му прости и той бе потърсил съчувствие и го бе открил при други, своя нов син, а може би и майка му, която, изглежда, му бе отвърнала с готовност. А сега си наема и апартамент. Защо би го направил, ако не търсеше дискретност?

Клер седна при първия учител, но бе толкова объркана и обидена, че едва сдържаше сълзите си. Това, което научи за Челси, само я объркa още повече. За пръв път тя чуваше лоши отзиви за ученето на дъщеря си, а двама от учителите й съобщиха, че е бягала от часовете им.

След това Том и Клер се срещнаха и двамата бяха шокирани от новините.

— Всичко това… е заради нас — каза Клер.

Те се спогледаха, а в погледите им се четеше вина — те сами си бяха виновни за това.

— Не знаеше ли, че тя не си пише домашните? — попита я той.

— Не, аз… предполагам, че съм била твърде заета — в училище, на репетициите… и не съм я проверявала… аз… — Гласът й заглъхна.

— А аз не се отбивах да я видя толкова често, колкото трябваше.

Те стояха там, разделени от родители и учители, които сновяха нагоре-надолу, обхванати от желанието да се докоснат, да се прегърнат, да споделят грижите за децата си, но и двамата потиснаха чувствата си, още повече беше неписано правило да не проявяват интимност в училище.

Но ако имаше нещо, което ги обединяваше това бе любовта към децата им и те бяха готови на всичко в името на тяхното бъдеще.

— След срещите идвам с теб у дома — каза Том с внезапна решителност.

— Добре — съгласи се Клер, — може би така е по-добре.

Но никой от тях не посмя да уточни какво точно има предвид.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше събота сутрин, последния ден от родителските срещи. Роби се събуди късно и се зае да оправя футболния си екип. Беше краят на футболния сезон през последната му година в гимназията. Тази мисъл му тежеше и той се мотаеше безцелно вкъщи и късно следобед реши да отиде в училище и да потренира малко в залата с тежести. Вкъщи атмосферата бе твърде потискаща. Роби дори призна пред себе си, че вече е свикнал с мисълта, че Кент Арънс му е полубрат. Дори момчетата в училище вече не се впечатляваха толкова и бяха престанали да го разпитват.

Истината беше, че Кент Арънс се бе оказал свястно момче, той дори се държеше прекалено добре, като се има предвид, че имаха един и същи баща. На игрището имаше свой стил на игра, но следваше съветите на треньора Горман и действително беше добър атлет. Роби не можеше да не забележи приликите между себе си и Арънс, особено на терена. Без съмнение бяха наследили способностите си от баща им. Понякога, когато Роби подаваше къс пас на Кент, все едно че виждаше баща си да улавя топката и да бяга с нея. В такива моменти гърлото му се свиваше и за негово учудване това, което изпитваше, твърде се доближаваше до обич.

Понякога, особено когато не можеше да заспи нощем, Роби си мислеше за живота на Кент, който бе израсъл, без да познава баща си. Той си представяше моменти от своето детство и му се искаше да разкаже на Кент какво е да си дете и да имаш Том Гарднър за баща. Може би ако го направеше, щеше по някакъв начин да замести поне малко липсата на собствени спомени. Понякога си представяше как щяха да ходят в една и съща пицария, да се прибират заедно за уикендите, а когато пораснат, да се оженят, да имат деца; това щеше да е страхотно, та децата им щяха да бъдат първи братовчеди!

При тези мисли винаги нещо заставаше на гърлото му.

Той продължаваше да си мисли за това през целия път до училище в този късен съботен следобед. Изкачи се по стълбите, все

още с тези мисли в главата, разтвори вратата, влезе и я остави да се хлопне зад него. Като никога кабинетът на треньора бе тъмен, а вратата заключена. Дългите дървени пейки бяха празни, някой беше оставил една лампа светната и тя хвърляше странни сенки през металната решетка. В съблекалнята беше странно тихо, което предвещаваше края на сезона. В един ъгъл стояха три пластмасови коша с етикети, надписани с едрия почерк на треньора: *екипи, наколенки, подплънки за раменете.* Роби се приближи до тях, за да вземе своите.

Той се обърна и… изведнъж замря.

Там стоеше Кент Арънс, от другата страна на кошовете, също толкова изненадан и предпазлив.

И двамата се опитаха да измислят какво да кажат.

Роби започна пръв:

— Здравей.

— Здравей.

— Не знаех, че си тук.

— Бях отзад — сви рамене Кент.

Отново настъпи неловка тишина.

— Дошъл си да потренираш? — запита Роби.

— Да, а ти?

— Също.

— Мразя края на сезона.

— И аз.

И двамата замълчаха и се чудеха накъде да гледат.

— Ами…

Трябваше да се разминат, за да може всеки да си вземе екипа, при което се опитаха да запазят дистанция помежду си. След това Кент остави дрехите си на пейката и се изправи срещу Роби:

— Може ли да поговорим за малко?

Роби се изчерви, кръвта нахлу лудо в главата му, също както първия път, когато бе целунал момиче, изпита същата уплаха, възбуда, страх и надежда, необходимост да се справи с това, страх да опита и да не опита, необходимостта да го направи и да го остави зад гърба си, така че да продължи нататък.

— Разбира се — отвърна той, като се опита гласът му да звучи както обикновено, като остана подпрян с едно коляно на пейката, тъй

като не беше сигурен, че краката му няма да му изневерят.

Кент прекрачи пейката и седна:

— Защо не седнем? — покани го той.

Но за Роби все още бе малко трудно да застане лице в лице с него.

— Не, аз… аз съм си добре тук. Какво си намислил?

Кент погледна към него и му каза:

— Срещнах се с нашия дядо.

Роби най-после се отпусна, когато разбра, че ще говорят за роднинството си, макар че Кент да бе започнал по малко странен начин. Той също прекрачи пейката и седна, макар и на шест стъпки разстояние, и се обърна към своя полубрат.

— Как? — попита той тихо.

— Баща ти ме заведе там и ме представи.

— Кога?

— Преди една-две седмици. Освен това се запознах с чичо Райън и трите му деца.

Те замълчаха за малко, докато свикнат с мисълта, че имат общи роднини, като бавно стигаха до идеята да започнат някакви отношения помежду си. Но всеки от тях се страхуваше да започне пръв. Най-после Роби попита:

— Как беше?

— Необичайно — поклати глава Кент.

— Странно — призна Роби, — по пътя за насам тъкмо си мислех за това, за моите братовчеди, за това, че никога не си ги познавал, че не си бил с тях, с дядо и баба така, както аз съм бил, и колко ли е тежко да си пропуснал всичко това.

— Наистина ли си мислеше за това? Наистина ли?

Роби сви рамене:

— Това е една важна част от живота на всяко дете. Предполагам, че не бих осъзнал това, ако не се бе появил ти, който никога не си я изживял.

— Аз нямам други баба и дядо. Бил съм много малък, когато са били живи и не си спомням добре. Имам една леля там, а тя има две деца, но практически едва се познаваме. Не съм предполагал, че ще открия дядо, когато се преместих тук. Това е наистина страхотно.

— Нали? Той идва понякога при нас, когато мама и татко излизат заедно… тоест… когато излизаха… Сега… те не… нали знаеш, не живеят заедно. — Гласът му заглъхна и той сведе поглед към пода.

— Предполагам, че е заради мен и майка ми.

Роби сви рамене:

— Не знам. Майка ми, тя направо откачи, знаеш ли? Изхвърли го от къщи и той отиде да живее при дядо, а Челси започна да върши едни… мъкне се с едни откачени типове… вече не знам, всички сме объркани.

— Съжалявам.

— Аха… ами… наистина не си ти виновен.

— Но се чувствам така.

— Не, не. — Роби се чудеше как да изрази чувствата си. Най-после се осмели да попита: — Хей, може ли да ти задам един въпрос?

— Разбира се.

— Но няма да се ядосаш, нали?

— Не се ядосвам така лесно.

— О, така ли? — не се стърпя Роби. — Ами онзи ден, когато се втурна вкъщи?

— А, това ли, съжалявам за тогава, бях си изпуснал нервите.

— Аха, забелязахме.

— Да, вярно, бях като ухапан от бясно куче.

За първи път се усмихнаха един на друг, а тишината не бе непоносима.

— И така… какво щеше да питаш?

— Ами… малко ми е трудно да го кажа.

— Всичко е трудно сега. Кажи го.

— Добре тогава. — Роби си пое дълбоко дъх. — Добре. Мислиш ли, че баща ми и майка ти имат любовна връзка?

За изненада на Роби, Кент не се обиди, а отговори честно и открито:

— Не мисля, щях да знам, ако има нещо такова.

— Майка ми мисли така, затова го накара да се изнесе.

— Честно, наистина не мисля, че е вярно.

— Той… ами, идва ли у вас или нещо…?

— Не. Идвал е само веднъж, доколкото знам и то е било, когато се е досетил кой съм и дошъл, за да пита майка ми.

— Значи не мислиш, че излизат заедно… или се срещат тайно?

— Не. Истината е, че мама не излиза често. Тя живее само за работата си. И за мен, разбира се. Тя е една от онези амбициозни хора, които постигат това, което искат.

— Тогава майка ми напразно ревнува?

— Е, все пак ме има и мен. Не мисля, че е много щастлива, задето се появих в това училище, мога да те уверя.

— Аз също не бях, но го преодолях. Защо и тя да не може?

— Преодоля ли го?

— Мисля, че да. Ти не си се перчил с това, а и в края на сезона дори се разбирахме на футболното поле, така че… мисля, че просто малко пораснах и започнах да се поставям на твое място.

Кент отвори дума за това, за което и двамата си помислиха:

— Мислиш ли, че бихме могли, не знам, да правим разни неща заедно? Не съвсем като братя, но…

— Ти би ли искал?

— Може би да. Но майка ти не би одобрила.

— Ще трябва да свикне с това.

— Сестра ти също.

— Хей, слушай, тя много те харесваше, когато се запознахте. Не знам какво е станало, но мислеше, че си направо велик.

— Ще ти кажа какво бе станало. Аз я целунах една вечер. Това стана.

— Целунал си я!

— Ами така де, изпратих я до вас и… Боже, не знаех, че сме роднини. Как бих могъл да знам! Харесвах я. Тя бе много красива и умна, добре се разбирахме и една вечер след футболния мач я изпратих и я целунах. Веднага след това разбрахме за роднинството си и оттогава винаги когато се срещнем по коридорите, се избягваме. Не можем дори да се погледнем в очите, камо ли да спрем и да говорим.

— Виж ти, значи си я целунал — прошепна Роби.

— Да — отвърна Кент, сякаш сам не можеше да повярва на глупостта си.

След секунда Роби се съвзе и го попита:

— И това ли е всичко?

— Нима не е достатъчно?

— Ами ако си направил само това, голяма работа, нормално е, нали?

— Да, само дето съм уплашен до смърт да говоря с нея оттогава. Що за перверзен тип съм аз, да целувам сестра си!

— О, хайде сега, ти не си перверзен.

— Може би, но съм глупак. Проблемът е, че аз наистина я харесвах. Не само като момиче, но и като приятел. Говорехме си за важни неща и аз бях толкава щастлив, да се преместя в нов град и да си намеря веднага такъв приятел. Няма да повярваш, но говорехме и за баща ти. Нашият баща. Ще повярваш ли, че веднъж си признах на Челси, че й завиждам за това, че господин Гарднър й е баща?

След малко Роби каза:

— Какво ще стане, ако дойдеш с мен у дома?

— О, не. Нищо няма да излезе.

— Не, почакай — обърна се към него Роби, настоятелно, — трябва да ти кажа нещо за Челси. Откакто татко ни напусна, направо не е на себе си и започна да върши разни странни неща, които ме плашат. Вече почти не се среща с Иърин, вместо това се мъкне с една повлекана — казва се Мерили, носи същите гръндж-дрехи, и изобщо се влачи с разни съмнителни типове. Вчера беше на Мисисипи Лайв с Дрейк Емерсън.

— Дрейк Емерсън! Имаш предвид оня с циповете?

— Точно. Излезе, без да пита никого, облечена доста свободно, и се прибра доста след разрешения час. Мама беше бясна. Чувах я как вика. Както и да е, мислиш ли… О, по дяволите… ако Челси те е харесала наистина, а аз знам, че е така, няма да е лошо да отидем да си поговорим с нея, да й кажеш, че искаш отново да сте приятели… може би ако обединим усилията на тримата, ще се справим с цялата тази бъркотия.

— Ако отида у вас и майка ти ме завари там, нищо няма да се оправи, само ще се объркa още повече.

— Тя е на родителска среща цял ден, няма да разбере, а не мисля, че Челси ще й каже. Тя е малко… — Роби търсеше подходящите думи — да си призная честно, страх ме е, като я гледам. Откакто мама и татко се разделиха, доста се промени. Тя също се страхува и може би така се опитва да скрие това. Честно, не ги разбирам тези момичета. Напоследък си мисля често за нас, тримата, нали имаме един и същи

баща! Можем ли да се преструваме до края на живота си, че не сме роднини? Не е ли по-добре да приемем това и да го използваме по най-добрия начин. Мисля си какво иска майка ми, какво иска Челси, какво искам аз, какво иска татко? Защото аз съм сигурен, че той иска отново да сме едно щастливо семейство, само че го е страх и за това не действа правилно. И не знам какво искаш ти, но ако това е да ни опознаеш, то най-добре да започнеш от днес, с Челси. Какво ще кажеш?

Кент не знаеше какво да отвърне, беше седнал, с ръце, скръстени в скута, удивен от целия разговор.

— Мислиш ли, че Челси би говорила с мен?

— Защо не? Ако те притеснява целувката, то тя също е притеснена и ще се радва да остави това зад гърба си.

— И си сигурен, че майка ти не си е вкъщи?

— Не и в следващите час и половина. Срещите приключват едва в шест, а татко много държи всички учители да стоят докрай.

— А той?

— Не. Той остава последен в училище. А и ти казах, че напоследък не идва често.

Кент го обмисли за момент и се изправи.

— Да вървим.

Кент прекара колата си до тази на Роби.

— Човече, само как ще се изненада Челси — усмихна се Роби и го въведе в къщата. На първия етаж я нямаше, така че Роби поведе Кент нагоре по стълбите. Те се спряха пред затворената врата на стаята й и Роби почука.

— Какво? — извика тя в отговор.

— Ще отвориш ли?

— Какво искаш?

— Водя някой, който иска да говори с теб. Може ли да отворя?

— Все ми е едно. Отвори.

Стаята беше педантично подредена. Челси бе седнала на пода и сгъваше изгладените дрехи в правилни купчинки. Косата й бе току-що измита и се спускаше на естествени къдрици по раменете й, а на лицето нямаше и следа от грим, носеше голям син пуловер с дълги бели, пухкави чорапи.

— Е, кого си домъкнал? — запита тя остро.

Роби отстъпи назад и Кент застана на прага.

— Аз съм.

Тя застина, с чифт чорапи в ръцете. Първо пребледня от ужас, а след това се изчерви.

— Какво правиш ти тук?

Той бе застанал на вратата и се чувстваше като пълен глупак, но се опитваше да не го показва. Всичко, което тя виждаше, бе един спокоен, млад мъж, който, изглежда, изобщо не се притесняваше, че я вижда облечена по домашному в собствената й спалня.

— Чух, че си наказана — каза той.

— Да. Затова, че съм пила алкохол и не съм се прибрала навреме.

— Роби казва, че така изразяваш несъгласието си с това, което става със семейството ти!

— Предполагам, че е така. Не съм се замисляла.

— Това е един добър начин да се развали едно дете.

— Вие с Роби откога сте толкова близки?

— От днес. Поговорихме си с него в съблекалните. Казах му какво се случи между нас.

— За целувката? — погледна го ужасено тя. — О, боже, как можа?

— Слушай, Челси. Ние вече не сме деца, а се държим по детски. Ние с Роби решихме, че е време да се опознаем и можем да започнем, като забравим за тази глупава целувка. В края на краищата тя беше само един приятелски жест, който и двамата харесахме, нали? Аз мога да го забравя, ако ти го забравиш и да продължим нататък.

— Но ти си казал на брат ми.

— Всъщност той го прие много добре, много по-хладнокръвно от нас.

— Но той ще ме дразни за това.

— Не, не мисля. Той иска всички ние да бъдем приятели, да се опитаме да оправим нещата между родителите ви. Мисли, че ако обединим усилията си, ще можем да убедим майка ти, че между мама и баща ти няма нищо. Ти какво мислиш?

— А има ли?

— Не. Щях да знам, ако има.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм.

— Тя ще каже ли това на мама!

— Да й каже ли?

— Да, да дойде тук и да й каже.

— Не знам.

— Защото мисля, че единственият начин да я убедим да прости на татко и да му разреши да се върне тук, това е майка ти да дойде у нас и да й каже право в лицето, че между нея и баща ми няма нищо.

— Уау, това е доста смела идея! — възкликна той.

— Да, но ще свърши работа, нали? — каза тя. — Всъщност, как би могъл да знаеш? Та ти изобщо не познаваш майка ми! Но мисля, че ще стане, ако доведеш твоята майка тук. Тя каква е?

— Ами тя е доста разумна жена. И мисля, че се чувства виновна за раздялата на родителите ви, не би искала да е причината за това.

— Значи, ще се съгласи?

— Бих могъл поне да я попитам.

— Веднага, нали? Сега е събота и тя не е на работа, нали?

— В събота тя работи у дома… но мислех, че ти си наказана?

Те взеха двете коли и пристигнаха пред дома на Кент за по-малко от петнайсет минути. Като слязоха от колите, Челси погледна към къщата и възкликна:

— Я виж ти, тук ли живееш, Кент?

— Моята стая е, хей онази — посочи той. — А тази е на майка ми. Свети. Значи си е у дома.

Вътре в къщата всичко бе ново, свежо и красиво подредено. Кент посочи една старинна дървена закачалка и каза:

— Може да си закачите дрехите тук — а след това извика: — Мамо?

Гласът й долетя някъде от горния етаж:

— Здравей, миличък, веднага слизам! Мисля, че днес можем да излезем навън и да празнуваме. Разреших един от двата големи проблема с електронните връзки, а и резултатите от родителската среща са отлични… О! — Тя се появи на витата стълба над тях. — Не знаех, че си довел приятели!

— Те са повече от приятели, мамо! Те са сестра ми и брат ми!

— О! — възкликна тя тихо, с една ръка на сърцето.

— Може ли да се качим при теб и да ти ги представя?

Моника малко по малко идваше на себе си, отпусна ръка и ги покани:

— Хайде, качвайте се!

Те се изкачиха по стълбите и застанаха пред една жена, също толкова смутена, колкото и те.

— Мамо, това са Челси и Роби Гарднър.

— Здравейте! — каза тя и се ръкува с всеки от тях.

— Имате много красива къща — каза Челси, като бавно се оглеждаше.

— Благодаря — отвърна Моника и погледна към сина си за помощ, — ами… Това е, това е малко неочаквано.

— Знам — отвърна Кент. — Съжалявам, че не те предупредихме, мамо, но всичко стана много бързо. Днес се натъкнах на Роби в съблекалните, поговорихме, освен това имах да казвам някои неща на Челси… И двамата решихме, че е време да се опознаем и отидохме у тях… и… Но… има нещо специално, за което искаме да те помолим. — Той се обърна към Челси: — Ти ли ще я попиташ или аз?

Преди Челси да може да отговори, Моника ги прекъсна:

— Моля ви, деца, елате да седнем, нека да светна лампите. — Тя започна да щъка нагоре-надолу. — Да ви приготвя по едно питие? Сода, минерална вода? — попита ги тя, докато се настаняваха около една кръгла мраморна масичка.

— Не, благодаря — отвърнаха те едновременно и тя най-сетне седна на един стол срещу тях, с чаша вода върху стъкления плот. Размениха погледи над керамичната статуетка на морска чайка.

— Е, значи най-после се съюзихте?

— Да — отвърна Челси, тъй като Моника гледаш право в нея, след това огледа и Роби, задоволявайки любопитството си съвсем открито.

— Това е доста любопитен момент за мен — каза тя усмихнато, — да ви видя за първи път, и то когато знаете, че Кент ви е полубрат. Моля да ме извините, ако изглеждам малко объркана, но наистина съм.

— Ние също — отговори Челси от името на всички, като погледна двете момчета, сякаш търсеше одобрението им за това, че бе станала техен говорител.

— Значи сте били заедно през целия ден? — попита Моника.

— Само от преди час. А момчетата малко от по-дълго.

— Е, виждам, че всички сте малко напрегнати и очаквате моята реакция — каза тя и спря поглед върху Кент.

— Опитвах се да се подготвя за този момент, но така и не успях. Но нека да успокоя всички, като кажа, че винаги съм го очаквала и мисля, че бе крайно време това да се случи. — Тя се обърна към Роби и Челси, които стояха един до друг. — Когато за пръв път дойдохме тук и открих, че Том живее тук и е директор на училището, се почувствах застрашена. Страхувах се, че ако той разбере, че Кент му е син, по някакъв начин ще го отдалечи от мен. Но Кент ме накара да разбера, че би било несправедливо да го държа разделен от баща му. — Тя отново погледна Кент с обич. — Той е единственото ми дете и е доста самотен. Може би това, че ви открихме тук — тя се обърна към Роби и Челси, — ще се окаже неочакван подарък за него. Мислих много за неговото бъдеще. Един ден, когато аз остарея, той ще остане сам. Да, разбира се, сигурно ще има съпруга и деца, но вие — неговите брат и сестра, вие ще бъдете за него това, което аз не можах да му дам. Така че стойте спокойно. Няма да се карам или да се отнеса с вас студено само защото сте дошли тук непоканени. Напротив, радвам се, че най-после се запознахме.

При тези думи децата се отпуснаха и размениха бързи погледи на облекчение.

— Знаете ли, мисля, че всички бихме пийнали нещо след всичко това — каза Кент и докато той приготвяше питиетата, Моника сервира пред всеки по една кристална чаша и чак след това седна, кръстоса крака и ги попита:

— Е, за какво всъщност искахте да ме попитате?

Челси и Кент се спогледаха.

— Е? Кой ще ми каже?

— Мисля, че аз — започна Кент, но Челси го прекъсна:

— Не, нека аз. Тя ми е майка и идеята беше моя.

Моника видя, че момичето бе доста нервно, стиснало чаша с две ръце.

— Първо, трябва да разберем едно нещо — започна Челси, — но е малко неудобно да питам за това.

Изведнъж се намеси Роби:

— И аз участвам в това. Аз ще попитам. Госпожо Аръндс, трябва да знаем истината — поддържате ли връзка с моя баща?

— В-в-връзка — заекна Моника от изненада. — Връзка с баща ви? Не, за бога!

Роби въздъхна с облекчение, а Челси започна да говори бързо, бързо, така че да не се откаже по средата:

— Мама мисли, че вие се виждате с татко и заради това го изгони от къщи и цялото семейство се разпада. Мисля, че единствения начин да я убедим, че това не е вярно, е вие да дойдете у дома и сама да й го кажете. Да й кажете, че вие с татко сте говорили само за Кент и че това е нормално да се случва от време на време. В края на краищата той е ваш син, искам да кажа на двама ви и затова засяга и нас тримата. Ние сме свързани и няма смисъл да се преструваме, че не сме. Така че, моля ви да дойдете у нас и да поговорите с мама! Ще го направите ли?

Челси бе повдигнала вежди, а лицето й излъчваше толкова надежда, че Моника не можеше да не се впечатли от смелостта й. И все пак като единствения възрастен от четиримата, тя трябваше да прецени всички рискове.

— Вашата майка няма да се зарадва, ако нахлуя във владението й.

— Но вие не разбирате! Мама се държи твърдоглаво от самото начало и никой не може да й повлияе. Единствено вие можете да я спрете!

Моника се замисли и се обърна към сина си:

— Кент!

— Аз съм с Челси. Мисля, че си струва да се опита.

— Не мислиш ли, че това ще изложи на риск отношенията ти с Том?

— Той е един от тях, трябва да имам предвид и Роби и Челси.

— Значи искаш от мен да направя това?

— Да, мамо, искам!

Тя скръсти ръце върху гърдите си, пое дълбоко дъх и притвори очи за момент.

— Уау… дори мисълта за това ме плаши до смърт. Ами ако тя се разгневи? Ако му се разсърди още повече? Слушайте, ще направя това, което искате при две условия: първо — няма да говоря с майка ви във вашата къща, каквото и да казвате, това ще бъде нахлуване в нейната

територия и тя ще се защитава. Второ — двете трябва да сме сами. Става ли?

Роби и Челси се консултираха с поглед и отвърнаха едновременно:

— Става. Но може ли това да стане сега? Тази вечер? Защото утре татко ще се мести в апартамента, който е наел, мама още не знае за това, но той ни каза.

Моника докосна челото си и отвърна:

— Това ми идва малко твърде множко. Майка ви у вас ли е сега?

— Не, но скоро ще се прибере. — Челси погледна часовника си. — След шест часа, когато свършат срещите.

Моника се изправи:

— Тогава нека да изчакаме до шест и да отидем там. Аз ще чакам навън в колата си, а вие ще влезете и ще й кажете да излезе навън, за да говори с мен. Става ли?

— Ами Кент?

— Кент остава тук. Ако той се върти около нея, тя ще се почувства не само наранена, но и обидена. По-добре тя да се срещне с него по-късно, след като е приела баща ви обратно и е свикнала с мисълта за сина му.

— Съгласен ли си с това, Кент? — запита го Роби.

— Да, разбира се. Можем да говорим по-късно по телефона.

Малко след шест те слязоха долу, облякоха се и тръгнаха към колите.

— Аз ще ви следвам с моята кола — каза Моника.

На тръгване Кент се сбогува с тях.

— Е, успех — обърна се той към Роби и Челси. — Мама ще свърши добра работа, не се притеснявайте!

— Няма. Ще ти се обадим по телефона след това — отвърна Роби.

Те стояха във вестибюла на тази уютна къща, където най-после бе започнало едно приятелство, все още колебаейки се да прекрачат границата, която ги разделяше, тласкани от вътрешните си инстинкти. Мислеха си: „Дали да не се прегърнем?“, но все още се притесняваха един от друг.

— Бих искал… — започна Кент, но спря.

— Да, знам — отвърна Челси, отгатнала мислите му, — но все още не е късно, нали?

— Разбира се, че не е — каза Роби, — не е късно, всичко между нас сега започва!

Тогава той се усмихна, усмихнаха се и останалите. Скоро и тримата се смееха, преодолели срамежливостта си, двамата братя се прегърнаха здраво, очите им се замъглиха от сълзите и в този момент те не биха могли да кажат и думичка, дори животът им да зависеше от това. След малко те се разделиха и Кент и Челси се прегърнаха, макар и по-предпазливо. Но това беше прегръдка и тя бе лековита, разкри пред тях едно прекрасно бъдеще.

— Успех — прошепна Кент в ухото на Челси, преди да я освободи от прегръдката си.

— Благодаря.

След това той отвори входната врата, застана на прага, с ръце, пъхнати в джинсите, с разрошена от вятъра коса, без да усеща студения му полъх, загледан в брат си и сестра си, които се качваха в колата и му махаха. Неговата собствена ръка остана вдигната за сбогом дълго след като те се скриха от погледа му.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Клер се бе съгласила да се срещне с Том в шест часа в неговия кабинет и когато дойде, той вече заключваше.

— Е, как мина денят ти? — попита я той. Извади ключовете си и се обърна към нея.

— Изглежда, този път е било по-лошо.

— Направо ужасно — въздъхна тя, — цялото гърло ме боли.

— Защо не си направиш малко чай с мед?

— Още малко чай с мед и ще ми порастат крилца и ще започна да жужа!

Те излязоха навън и той я пусна да мине пред него:

— Денят не е най-подходящ за прибиране вкъщи и разправия с децата.

— Това ли смяташ да правиш? — попита Клер. — Да се разправиш с Челси?

— Не знам. Не мога да реша как да постъпя.

— Нито пък аз.

Стъпките им отекваха по пътя към колите. Те бяха изпитвали такива моменти, когато всеки от тях се опитваше да избере най-правилния подход към децата. И винаги досега се бяха справяли.

— Мисля, че първо трябва да си поговорим с нея — каза Том.

— Да, мисля, че това ще помогне.

— Тя може да обвини нас за станалото.

— Да, знам.

— И ще бъде права. Ние до голяма степен сме виновни.

— Да, и това знам.

Беше паднал мрак, бе студено и вятърът ги пронизваше. Стъпките им отекваха в тишината на паркинга. Колите им бяха паркирани в двата срещуположни края на сградата. Те се спряха пред колата на Том.

— Клер, що се отнася до Джон Хенделмън…

Тя се обърна и го погледна.

— Моля те, Том. Не мога да говоря за това сега, трябва първо да решим какво да правим с Челси. Може би по-късно довечера, след като говорим с нея, да отидем на някое тихо място и да си поговорим.

Сърцето му трепна:

— Може и да си уговорим твърдо среща?

— Да, ако ми е останал глас да говоря.

— Добре. Тогава аз ще те следвам с колата до къщи. Става ли?

— Да.

Тя тръгна към колата си, но той извика след нея:

— Клер?

Тя се спря, обърна се и с изненада го видя да се усмихва:

— Знам, че гърлото те боли, но гласът ти звучи много секси! — каза той и влезе в колата, а тя остана за миг загледана в него, след това се обърна и тръгна към колата си, като леко се усмихваше.

Когато пристигнаха, колата на децата я нямаше. Клер вкара колата си вътре в гаража, а Том паркира своята отвън. Когато влязоха в къщата, и двамата мислеха колко странно се бяха променили нещата — обикновено той паркираше в гаража близо до нейната кола, но сега мястото му беше празно също като неговата половина от леглото.

Те влязоха във всекидневната заедно, както преди. Лампите светеха навсякъде, но наоколо бе тихо. Клер постави папките си на масата и закачи палтото си на закачалката, а Том отиде до барчето да си налее нещо за пиене. Клер се изкачи по стълбите и извика:

— Челси?

Никой не й отговори.

— Челси? — извика тя отново, малко по-силно, извила глава нагоре.

Тя измърмори нещо и се изкачи до горе. Влезе в стаята на Челси и я завари чиста и подредена, но на леглото бяха захвърлени някои дрехи, а на пода бяха подредени купчини с неприбрано бельо. По друго време Клер щеше да си помисли, че Челси е излязла за малко, но сега празната стая я изплаши. Тя се втурна в стаята на Роби.

— Роби? — извика Клер.

След кратко колебание тя се втурна надолу по стълбите и извика:

— Том, чуваш ли децата долу?

Той се показа от кухнята и погледна нагоре.

— Не, не са ли там горе?

— Не. В стаите им свети, а Челси е оставила навсякъде неприбрани дрехи.

— Какво? — извика той и се засили по стълбите, докато Клер слизаше.

— Том, тя беше наказана да си стои вкъщи! Не би трябвало да е излязла, нито пък Роби.

Той изкачи стъпалата по две наведнъж и се шмугна покрай нея в стаята на Челси, след това в тази на Роби.

— Казвали ли са, че имат планове за вечерта?

— Не, нищо.

— Е, тук ги няма. Може би са излезли да хапнат по нещо?

— Биха оставили бележка. Освен това Челси не би излязла, като знае, че е наказана!

— Може би всичко си има логично обяснение.

Но тя добре познаваше Том, той потискаше собственото си безпокойство, за да не я разтревожи.

— Том… — обърна се тя колебливо към него — притеснявам се, ако те…

— Няма за какво да се тревожиш, Клер — погледна я той в очите. — Не бива да правиш прибързани изводи.

— Но тя е оставила дрехите си разхвърляни, а и всички лампи светят. Само да я беше видял как изглеждаше онази вечер, щеше да знаеш, че е способна на всичко.

Те бяха застанали един срещу друг и всеки от тях потискаше желанието си да се хвърли в обятията на другия и да намери там утеха, но никой не се осмеляваше да направи първата крачка.

— Клер — каза Том и пристъпи към нея.

В следващия миг тя бе в прегръдките му, където я посрещнаха с любов и страхът вече не беше толкова голям. Тя се притискаше в него, вкопчила ръце в сакото му, а сърцата им биеха едно до друго след толкова седмици самота.

— Аз се провалих с нея, Том — прошепна Клер.

— Не, Клер, не си. Не трябва да се обвиняваш сега. Трябва само да ги открием къде са. — Той нежно я отдели от себе си и я хвана за раменете. — Имаш ли представа къде биха могли да бъдат?

— Не, Том, опитвам се да се сетя, но…

Точно в този момент се дочу шумът от паркирането на кола и Том се втурна към прозореца.

— О, слава богу, те се прибират. Като че ли има още някой с тях, колите се две.

— Какво, за бога… — измърмори Том намръщен.

— Какво има? Кой е?

— Не съм сигурен, но мисля, че е Кент.

След малко Роби и Челси влязоха във всекидневната задъхани и се изправиха пред родителите си.

— Къде бяхте? — извика им Том.

Вместо да отговори, Челси се втренчи в Клер:

— Говорихме с някого, с когото и ти трябва да се срещнеш, мамо!

— С кого? — попита Клер.

— Само излез навън, мамо, моля те!

— Кой е там?

Роби пристъпи напред, а гласът му бе изострен от гняв:

— Не можеш ли поне веднъж да направиш това, за което те молят, без да искаш обяснение за това, майко?

Шокирана, Клер се вгледа в сина си, след това в дъщеря си. В стаята надвисна гробна тишина, преди Челси да я помоли, много по-нежно от Роби, като вложи сърцето си във всяка една дума:

— Мамо, навън има един човек, който иска да говори с теб. Молим те да се облечеш и да излезеш на алеята при него, ще го направиш ли заради нас, мамо?

— Кой е той?

Със сълзи на очите Челси се обърна към баща си:

— Татко, ще я накараш ли, моля те! Моля те? Защото това е наистина последното, което можем да направим.

Том се обърна към Клер, озадачен, но все пак решен да я окуражи да ги послуша, защото тя трябваше да се съобразява повече с чувствата на децата си, ако искаше бракът им да се запази и семейството им да оцелее. А ако навън беше Кент, тя трябваше наистина най-после да се срещне с него и да постигнат някакво примирие, защото той бе твърдо решил отсега нататък често да се среща със сина си.

— Клер? — просто я попита той.

Тя прочете горещата молба в очите му, надеждата в тези на децата си и разбра, че каквото и да я чака навън, тя трябва да го посрещне, защото явно бе много важно и за четирима им.

— Добре — каза кратко тя, наметна сакото си и излезе.

Навън светлините от гаража обагряха в златно алеята и тя видя паркирания лексус. *Не, помисли си тя, не мога да направя това!* И все пак насили се да върви и се приближи до синята кола, която предизвикваше в нея чувство на ярост и гняв, ревност и обида, откакто я бе видяла за последен път преди два месеца.

Клер все още не бе стигнала до колата, когато вратата се отвори и от мястото на шофьора излезе някой. Появи се Моника Арънс и застана пред нея на пътеката.

Клер отстъпи крачка назад:

— Моля ви, не се връщайте! — каза Моника.

— Очаквах вашия син, а не вас!

— Знам. Съжалявам, че така ви изненадах. Може ли да поговорим?

Клер се поколеба, тази жена бе имала интимна връзка с Том само седмица преди сватбата им, бе забременяла от него, когато тя, Клер, вече носеше сина му в утробата си и този факт все още я тормозеше, но тя си спомни за молбата в очите на децата си и Том. Бъдещето на цялото семейство бе в ръцете й.

— Добре. Мисля, че е време, нали?

— Бихте ли влезли в колата? Вътре е по-топло.

Не, Клер наистина не би искала, но прие.

Вътре приглушените светлинки създаваха топла уютна атмосфера. Клер се почувства като в капан, лице в лице с Моника Арънс, готова да я намрази, без да се издава.

— Не бих избрала да се срещнем в кола, но децата настояваха. Мисля, че щеше да бъде много по-добре да се срещнем на неутрална територия, но както казах, изборът не беше мой.

— Не, няма нищо.

— Не съм сигурна какво са ви казали там, вътре.

— Нищо. Само че някой ме чака отвън, за да се срещнем.

— Съжалявам. Не биваше да ви изненадваме така. Сигурно сте била шокирана, като сте ме видели да излизам от колата.

Клер се усмихна нервно:

— Да, очаквах да кажете това.

— Ами, тогава нека първо да ви обясня, че днес нашите деца дойдоха при мен и ме помолиха да направя това. Вашите и моето дете.

— Заедно? — възкликна с изненада Клер.

— Да, заедно. Те са били тук, във вашата къща, днес следобед и са решили, че след като са като брат и сестра, най-добре да извлекат всички добри неща от това и да започнат да се опознават по-добре. Не знам дали това ви е било известно?

— Н-не — заекна Клер, — нямах представа.

— Ами, след като си тръгнали оттук, дойдоха у нас и ме помолиха да дойда и да се срещна с вас. Ще си призная, че ми призля от тази идея, но те бяха толкова искрени и настоятелни, че аз приех, макар че бях уплашена, колкото и вие. Но ето ме тук, сега.

Клер бе изненадана от прямотата на другата жена. Част от защитните й бариери паднаха, когато разбра, че и тя се чувства като нея.

Моника си пое дълбоко дъх и продължи:

— Може би всичко щеше да бъде по-лесно, ако бях дошла при вас веднага, когато разбрах, че вие с Том сте се разделили скоро след нашето идване тук.

Клер почувства, че се изчервява: необходимостта да признае пред другата жена, че бракът й се разпада, бе засегнала гордостта й.

— Да, вярно е, но ние с Том започваме часове в семейната консултация следващата седмица.

— Това е добре. Но преди това трябва да знаете как точно стоят нещата между мен и Том. Между нас няма нищо и трябва да бъдете сигурна в това. Истината е, че никога не е имало. Това бе преживяване за една нощ и нищо не може да оправдае мен или Том. И ако допуснете миналото и нещо, което само предполагате, че има между нас, сега да застане на пътя на брака ви, ще направите най-голямата грешка в живота си.

Клер почувства вълна от облекчение. Тя все още бе като зашеметена, когато Моника продължи:

— Можете да ме питате за всичко, което ви интересува. Дали съм се срещала с Том? Да, срещнах се. У нас, което беше абсолютно

неподходящо, но всичко, за което говорихме, е било свързано само с Кент и за това, кое е най-добре за всички замесени в случая.

Главата на Клер бучеше от усилието й да следи разказа на Моника, но тя реши, че сега е моментът да си изясни някои подробности:

— Една моя съседка ми каза, че ви е видяла с Том в кола на един паркинг.

— Да, вярно е. Това бе по времето, когато все още се чудехме как е най-добре да се срещнем, за да обсъдим бъдещето на Кент. Може би беше неразумно да се срещаме там, но бяхме твърде объркани, за да разсъждаваме спокойно. И все пак, ако искате да ме обвините, ще сте в правото си. Преди години аз сгреших, като реших да не казвам на Том, че съм бременна от него, и като не му съобщих за раждането на Кент. Но сега, след толкова години, когато сме били разделени, не мисля, че една жена има правото да скрие от един мъж раждането на едно дете, което той не е очаквал. Но в онези дни тези неща често се пазеха в тайна и много бащи никога не научаваха, че са дали живот на децата си. Аз сгреших. Признавам си и ви моля за прошка, вас, Том и Кент. Ако не бях скрила неговото раждане, нямаше да се стигне до тази раздяла между вас и Том и семейството ви все още щеше да е единно.

Очите на Клер се напълниха със сълзи и смутена, че Моника ще ги види, тя се обърна към прозореца:

— Не знам какво съм очаквала, когато ви видях, застанала пред мен, но като че ли една част от мен очакваше да чуе, че… че вие ще ми кажете за вас с Том… че… че вие сте влюбени и… и аз трябва да му дам свобода.

— О, не, никога. — Моника се протегна и нежно докосна Клер, като я обърна към себе си. — Моля, повярвайте ми. Ако бях влюбена в него, щях да постъпя точно така, защото аз съм си такава. — Тя се вгледа в профила на Клер. — Трябва да ви кажа още нещо, и то е най-трудното. Казвам го по две причини; защото вие имате нужда да го чуете и защото аз имам нужда да го кажа след толкова години. — Тя направи малка пауза, преди да продължи. — Тогава, през онази нощ, нощта на ергенското парти на Том, ние сгрешихме. Знаех го още тогава, признавам си го и сега. Не бива да допускате това да ви раздели сега, след толкова време. Знам, че това е твърде трудно, но е и прекалено важно. Опитайте се да го разберете, той е бил млад,

подложен на голям стрес, страхувал се е от бъдещето и семейния живот. Но нека да ви кажа нещо: онзи път, единствения път, когато той дойде в къщата ми, той ми каза, че ви обича много и че откакто се е оженил за вас, с всяка година животът му става все по-щастлив. — Гласът на Моника се превърна в едва доловим шепот. — Вашият съпруг ви обича, госпожо Гарднър. Мисля, че вие разбихте сърцето му с тази раздяла. Вие имате две прекрасни деца, които искат родителите им да са заедно отново. Моля ви, приемете го отново и сложете кръст на миналото!

Клер вдигна замъглените си очи и погледна към Моника, а тя продължи:

— Толкова бракове се провалят в наши дни и толкова самотни родители има като мен. Едва ли трябва да казвам това на вас, която работите с децата в училище. Въпреки че няма за какво да се извинявам, що се отнася до мен като родител, трябва да ви призная, че намирам вашето семейство за идеалния вариант — майка и баща, които заедно отглеждат децата си. Това звучи като американската мечта и все пак е абсолютно вярно. Ако аз имах това, което вие сте преживели с Том, две прекрасни деца, като вашите, бих се борила с всички сили да запазя съпруга си, а не да го отблъсквам. Ето, казах го. Така мисля аз, каквото и да направите.

В последвалата тишина двете жени останаха неподвижни, свързани от тази изповед. Най-после Клер измъкна една кърпичка, изтри очите си и се отдаде на чувствата си: облекчение и благодарност, голяма доза уважение към жената до нея, надежда и вълнение при мисълта, че трябва да влезе в къщата и да се изправи пред Том. Тя въздъхна и се обърна към Моника:

— Знаете ли, винаги съм била настроена срещу вас.

— Това е обяснимо.

— Опитах се да открия чувство за вина във вашето поведение на срещата онзи ден, но не успях, всъщност това ме раздразни. Не знам, може би тогава щеше да ми е по-лесно да ви мразя, да ви презирам, ако не открито, то поне пред себе си. Но сега разбирам защо Кент е това, което е.

— Благодаря ви.

— Може би трябва да поговорим и за него.

— Ако вие желаете.

— Трябваше да го направим още на срещата.

— Но това щеше да обърка отношенията учител-родител, нали?

— Да, но не е оправдание.

— О, не се самообвинявайте за това. Важното е, че сега го обсъждаме.

— Всъщност ние се справихме добре с положението, като се има предвид какво се криеше под повърхността, нали?

— Да, наистина — отвърна Моника и ако бяха приятелки, щяха да се разсмеят, но те знаеха, че никога няма да бъдат такива. И все пак бяха близки по някакъв начин.

— За Кент… — започна Клер.

— Разбирам, че ви е доста трудно да свикнете с мисълта за него.

— Да, така е, но трябва.

— Да, в името на вашите деца.

— И на Том.

— И на Том. Сигурна съм, че трите деца го искат, а и Том също. Вероятно знаете, че той се среща с Кент, откакто сте разделени. Опитват се да изградят някакви отношения помежду си като баща и син. Но това ще отнеме време.

— Време и съдействие от моя страна, това имате предвид, нали?

— Ами… ммм… да, това.

Отново настъпи тишина. Но Клер вече се чувстваше по-добре с Моника до себе си. — Ще ви кажа нещо, което още не съм казвала дори на Том. Мисля много за това напоследък. Учебната година свършва и следващата година Кент ще се премести в колежа, и ще си призная, и за мен така ще е по-лесно, но все пак моите деца искат да опознаят брат си, а те означават много за мен и в края на краищата защо да заставам на пътя им?

— Нима искате да кажете, че ще го приемете в дома си?

Измина известно време преди Клер да продължи:

— О, Моника, тук наистина ме хванахте натясно.

— Тогава нека да си изясним това.

— Добре тогава, вие как се почувствахте, когато моите деца дойдоха у вас?

— Като вкаменена, но след това, като помислих малко, вече не ми се струваше толкова ужасно, особено като се има предвид, че децата сами вече бяха решили, че ще станат приятели, без значение

какво казват родителите им. И освен това трябва да ви върна комплимента за Кент.

— Благодаря.

— Значи… решаваме да бъде мир.

— Какво друго ни остава? Защо да се наранява взаимно?

— Правилно.

Клер си отдъхна, чувстваше се все по-добре.

— Знаете ли, когато дойдохте тогава при мен, с нова прическа и изкусен грим, ви погледнах и си казах: „Ако тази жена не е влюбена в мъжа ми, ще си изям дневника“.

— Но какво общо има тук една нова прическа?

— Знам, че е глупаво, но някой ми беше казал, че веднага можеш да познаеш кога една жена е влюбена по новата прическа и по това, че изглежда по-красива.

— Промених прическата си, защото имах нужда от малко самочувствие. Вкъщи атмосферата също беше доста напрегната. Но трябва да си призная, че след като си поговорихме, се чувствам много по-добре и ако ми обещаете, че ще се приберете и ще се сдобрите с Том, ще бъда напълно доволна.

— Разбира се, точно това смятам да направя.

— Добре — за първи път Моника се усмихна.

Клер се усмихна в отговор:

— Благодаря ви, Моника.

— Благодарете на нашите деца, те бяха много по-силни от мен, трябваше да чакам те да ми кажат как да постъпя.

Клер не можеше да намери подходящи думи в отговор. Тя сложи ръка на вратата и се сбогува:

— Е, започва се.

— Успех!

— Благодаря. Успех и на вас. Наистина ви го желая.

Те се усмихнаха една на друга, поразени от мисълта, че ако бяха се срещнали при други обстоятелства, може би щяха да станат добри приятелки, тъй като в тази кратка среща бяха открили много общи черти помежду си, смелост, смекчена от чувствителност и ранимост, способност да се справят с трудните ситуации в живота, без да остават безучастни към чувствата на другите.

— Пазете се — каза Моника и Клер затвори вратата.

Тя не проследи с поглед колата, а се обърна и влезе в къщата, където я очакваха най-скъпите за нея същества на света. Сухите есенни листа бяха покрили алеята, звездите огряваха пътя й и тя внезапно осъзна, че утре е Денят на Вси светии. Тя бе забравила да постави пред вратата украсена тиква, нито бяха украсили дърветата пред къщата с разноцветни гирлянди, както обикновено правеха заедно с Том.

„Е, може би утре“, помисли тя, защото утре щяха да се събудят един до друг.

В кухнята Том приготвяше вечеря, от фурната се носеше ароматът на сандвичи. Когато тя влезе, всички замряха неподвижни. Том се обърна към нея с кърпа в ръце, а децата поставяха чинии и прибори на масата.

Том заговори пръв:

— Нали нямаш нищо против. Приготвих малко сандвичи с пиле на грил.

— О, не, разбира се. Това е чудесно.

— Не можах да открия нищо друго в хладилника.

— Е, предполагам, че напоследък не съм била особено добра домакиня. Просто нямах желание за това.

Те се гледаха един друг, забравили за присъствието на децата, разделени от мебелите и разстоянието помежду им, но се поглъщаха с поглед. Челси се изчерви по бузите. Том бе съблякъл сакото си и бе останал само по фланелка и по бързото движение на гърдите му си личеше колко е възбуден.

Най-сетне той трепна и прочисти гласа си, осъзнавайки колко дълго се бяха втренчили един в друг.

— А-а… деца — погледна ги той. — Ще ни извините ли за момент, с майка ви искаме да останем за малко насаме?

— Разбира се — отвърна Челси и внимателно постави чиниите на масата.

— Разбира се — повтори Роби и остави своите прибори.

Те напуснаха стаята на пръсти. След тях в кухнята настъпи неловка тишина. Клер все още стоеше на прага облечена с палтото си, а Том държеше в ръце една кърпа и я мачкаше.

— Какво каза тя? — попита той с глас на борец, който предварително се е предал.

— Ами, накратко, че съм една глупачка.

Той протегна ръце към нея, изпускайки кърпата на пода, но тя го изпревари и се втурна в прегръдките му. Те се целунаха така, както се целуват близки след дълга раздяла, оцелели след трудности, щастливи, че са отново заедно. Прегръдката им беше една безмълвна прошка.

Тя се откъсна от устните му и погледна към него, а сълзите и бяха оставили две сребърни следи по лицето й:

— О, Том, съжалявам. Съжалявам.

— Аз също.

— Да, но ти го каза отдавна, само че аз не ти повярвах.

— А сега вярваш ли ми?

— Да! Не само че ти вярвам, но разбирам колко прав си бил.

— О, Клер — прошепна той и затвори очи.

Тя притисна чело в познатата извивка на раменете му.

— Моля те, прости ми — прошепна тя, а сълзите й мокреха фланелката му. Тя чу как той преглътна, но не можа да отговори в този момент, след като бе преживял страха си и бе оцелял.

— Моля те, прости ми, скъпи.

— Мислех, че ще загубя всичко, за което съм се борил в този живот — прошепна той в отговор — теб, децата, дома, всичко, което съм обичал. Бях толкова уплашен, Клер.

— Съжалявам, че трябваше да преживееш всичко това.

— Проблемът е там, че аз знаех, че това ще се случи и вината ще бъде само моя.

— Не, не, аз също съм виновна, може би дори повече, като не ти простих за нещо, което се бе случило толкова отдавна. О, Том, толкова те обичам, беше ми толкова трудно и самотно без теб.

Устните им се сляха и той пъхна ръце под палтото й, за да почувства тялото й плътно до своето. Ръцете му взеха това, което винаги им бе принадлежало. След няколко блажени минути Клер прошепна:

— Мисля, че нещо гори!

Том се откъсна от нея и бързо отвори фурната:

— По дяволите. — Той изключи печката и изхвърли прегорелите сандвичи.

— Знаеш ли, имам една идея, хладилникът е празен, а сандвичите вече за нищо не стават, защо да не изпратим децата да

вземат няколко бързи закуски?

— А защо трябва да са бързи? Защо не ги изпратим на една обилна вечеря навън?

— Ами като говорехме за това, какво ще кажеш за „Кинсайд“?

„Кинсайд“ беше скъп ресторант, в който бе трудно да се получи маса без предварителна резервация и те отдавна мечтаеха да отидат там. Том и Клер се канеха да го направят от три години, но все още не бяха се решили.

Те се разсмяха щастливи, че старото им чувство за хумор бе живо.

— Не мислиш ли, че това ще бъде малко прекалено очевидно?

Клер сви рамене:

— Челси може да ни се изсмее.

— А Роби ще използва момента да ни обере, сигурно ще ни струва стотина долара.

— И така, как да ги изведем от къщата?

Той я прегърна с една ръка през рамото и я притегли до себе си:

— Само гледай. — Той я поведе със себе си до стълбите и извика: — Хей, деца, ще слезете ли за малко долу?

Те се появиха веднага, втурнаха се по стълбите и се заковаха точно пред тях. Баща им нежно бе сложил ръка на раменете на майка им.

— Майка ви и аз искаме да останем малко сами. Имаме ли някакъв шанс, ако ви дадем малко пари да се почерпите навън и да хапнете нещо за вечеря?

Очите на Челси светнаха от радост и тя погледна въодушевено брат си:

— Да, разбира се.

Роби попита:

— Колко ще получим за това?

Том пусна Клер и направи фалшиво движение с юмрук към Роби, а синът веднага се сви в защита.

— Ах, ти, малък кръвопиецо — подразни го Том, — казах на майка ти, че това ще ни струва пари!

— Ами и аз не съм вчерашен, татко. Мога да позная кога някой е готов да се раздели с малко пари и не пропускам шанса да се възползвам.

Том извади портфейла си и даде на децата трийсет долара.

— Слушайте сега! Идете някъде да се навечеряте, а след това гледайте някой хубав филм. Да не сте се прибрали тук преди… десет, става ли?

— Разбира се, татко.

— Разбира се — повтори Челси и погледна закачливо майка си, — само, че аз си мислех, че съм наказана?

— Ще говорим за това по-късно, след като баща ви и аз обсъдим всичко, нали?

Челси кимна леко. Клер я целуна по бузата, прегърна Роби и децата излязоха. Вратата хлопна, в кухнята настъпи тишина, а във въздуха се носеше миризмата на изгорените сандвичи. Клер и Том стояха един срещу друг с почервенели бузи.

Том попита направо:

— Какво искаш да направим първо: да говорим или да си лягаме?

Тя искаше да си легнат. Господи, желаеше го толкова силно, както първия път, когато се срещнаха. Но сега, когато бяха сами, трябваше първо да разрешат проблемите, които стояха между секса и помирението.

— Оставям на теб да решиш — отвърна тя, — мисля, че ще се разплача, ако говорим, но ти и без това знаеш това.

Той не помръдна от мястото си, въпреки че лицето му все още гореше от желание, но той го потисна, за да й зададе един въпрос:

— Има само едно нещо, което искам да знам. Какво стана между теб и Джон Хенделмън?

— Аз го целунах. Това е всичко.

— Добре — каза той, без да я разпитва повече. — Това е вече зад нас. Забравено е.

— Въпреки че ми остават още три седмици репетиции с него?

— Имам ти доверие.

— Аз също — отвърна тя, — съжалявам, че трябваше едва сега да го разбера.

— Значи Моника ти каза, че между нас не е имало нищо?

— Да, и нещо повече — че никога не е имало. Освен това ми каза, че първия път, когато сте говорили за Кент, ти си казал, че всяка година от брака ни е все по-хубава от предната.

— Да, вярно е. С изключение на тази.

— Въпреки това разбираш ли какво ми струваше да открия, че Кент е твой син? Как това наруши сигурността ми?

— Да, Клер, разбирам. Каквото и да си мислиш, никога не съм бил безчувствен към болката ти, но просто не знаех какво можех да направя. Не можех да променя миналото.

— А аз май точно това исках от теб, нали? Въпреки че знаех, че е невъзможно?

— Все още ли очакваш това? Защото аз не мога да го направя и Кент е важна част от моите планове за бъдещето. По-добре да знаеш това още отсега. Той е мой син и отсега нататък аз ще бъда до него като негов баща. Ако не можеш да се справиш с това, Клер, по-добре кажи още сега…

Устните й потрепериха и тя прошепна с разтреперан глас:

— Том, може ли да дойда при теб и да те прегърна? За… защото не мисля, че ще преживея това, ако не те чувствам до себе си.

Те се приближиха едновременно един към друг и тя притисна лице до гърдите му, обхванала с ръце раменете му. В момента, в който се докоснаха, сълзите й рукнаха. Той знаеше това, разбираше и само я притискаше до себе си, и чакаше плачът да отмине.

Когато Клер най-сетне проговори, гласът й се бе успокоил:

— Децата са били заедно днес… тук, в къщата, тримата. Казаха ли ти за това?

Тя чуваше ударите на сърцето му.

— Не, не ми казаха — прошепна той.

— А след това са отишли в къщата на Моника и са решили да станат приятели.

Той затвори очи и се опита да спре сълзите в тях.

— О, Клер, не мога да повярвам!

— Ако Роби и Челси са готови да го приемат, и аз трябва да го направя.

— Наистина ли, Клер? — Той отдръпна лицето й и се вгледа в нея, блестящите и замъглени от сълзите очи, навлажнени устни, леко подути от плача.

— Да, ще се опитам, Том. Може би ще мине време, преди да се почувствам напълно свободна с него, но обещавам да направя всичко по силите си.

Той обхвана с две ръце лицето й, поставил пръсти на бузите й:

— Клер, ти ми подари две деца и аз те обичам за това, моля те не ме разбирай погрешно за това, което ще кажа… но, Клер, няма по-голям подарък от думите, които току-що изрече.

С разтреперан глас тя му отвърна:

— Защо ми трябваше толкова време, за да стигна до това? Защо трябваше да подлагам семейството си на такова изпитание?

Том допря челото си до нейното.

— Защото ти си просто човек, уплаши се, а и любовта не е безгрешна. Може да обичаш един човек и въпреки това да го нараниш.

— Толкова съжалявам, че ти причиних болка.

— Аз също. Важното е да се поучим от това, което сме преживели, а аз мисля, че вече сме.

— Да, аз също.

Той я целуна нежно по челото. Останалите неща — поведението на Челси, завръщането на Том, общото бъдеще на децата им, щяха да решат по-късно. Сега трябваше да възстановят близостта помежду си, любовта.

Клер прошепна:

— Толкова ми липсваше. Тази къща беше като наказание без теб. По време на хранене беше ужасно, сутрин, когато будилникът звънеше и ти не беше там да го спреш, и когато Челси започна да се държи така… О, Том, аз се нуждаех от теб, от подкрепата ти… толкова много, само че… ти… не беше там и аз… аз… не можех да разбера самата себе си.

— Шшш… не плачи, Клер, всичко свърши. — Той я притисна силно до себе си и я приласка, докато тя се успокои. — Сега сме заедно и ще останем така, това е важното, а Челси ще се оправи веднага щом разбере това. Тя сама ще се справи, само почакай и ще видиш. Хайде, Клер, ела — той я подхвана през рамо — да си лягаме.

Докато се качваха по стълбите, тя каза:

— Не можах да се сдържа да не се разплача. Развалих доброто ти настроение.

— Мисля, че знам как да те накарам да се почувстваш пак добре, освен това всички тези сълзи са вече зад нас, така че ни очакват само хубави дни. Хайде да отидем в нашето собствено уютно легло, в

нашата собствена чиста къща, където няма да се чудя откога не е прано бельото.

Тя му благодари с усмивка и изтри очите си с неговата фланелка.

— Знаех си, че няма да издържиш дълго при баща си, но бях ужасена, като разбрах, че ще се местиш в собствен апартамент. Ами ако ти харесаше да живееш самостоятелно, без тази рок музика да разтърсва стените и разни тийнейджъри да спорят на масата, без разни стари коли, които непрекъснато трябва да поправяш и съпруги, които те будят сутрин, когато искаш да поспиш още малко?

— Ти шегуваш ли се? Току-що описа всичко, което ме прави щастлив. Това се казва семеен живот и без него аз съм загубен.

— Аз също.

Бяха стигнали до тяхната спалня. Тя се изплъзна от ръцете му и светна една лампа, докато той затваряше вратата. След това той прекоси стаята, стигна до леглото и се просна отгоре му по гръб, разперил ръце.

— Аах… — въздъхна той, затворил очи.

Тя се вгледа в него, в дългата му фигура, в плоския корем, разрошената коса. През изминалите дни тя не си беше представяла какъв ще бъде този момент, но когато той настъпи, не беше това, което очакваше — нежна страст, без никакви ограничения, а вместо това той се бе проснал уморено на леглото.

Но клепачите му леко потрепваха.

И внезапно тя разбра: тя беше го засегнала дълбоко, като го отблъскваше толкова упорито и сега трябваше да поправи това.

Клер съблече дрехите си, като го наблюдаваше и знаеше, че той чува тихото шумолене на копринено й бельо.

Гола, тя се наведе над него, сложила ръце от двете страни на лицето му.

— Том — прошепна тихо, — отвори ги!

Том ги отвори и тя видя там последни следи на несигурността.

— Том… обичам те. През цялото време не съм преставала да те обичам, дори да те желая… дори и когато те отблъснах.

Тя се наведе и докосна устните му, а той я прие, въпреки че тялото му все още лежеше неподвижно, като изхвърлено на брега при корабокрушение. Тя докосна с целувка притворените му очи, първо едното, после другото, върха на носа му, скулите му, първо лявата,

после дясната, след това линията на челото му, която толкова й напомняше за другия му син… и накрая устните му, още веднъж, с безкрайна нежност.

— Каквото и да е било — прошепна тя, — трябва да знаеш, че никога, никога не съм преставала да те желая, аз се опитвах да доказвам други неща, те нямат нищо общо с това, Том, нищо.

Тя го докосна, където само тя и никоя друга жена можеше, и ръцете му, безжизнено отпуснати до този момент, я прегърнаха, понесоха я там, където тя бе копняла през последните мъчителни седмици. Всички спомени и обещания от миналото оживяха, движеха ръцете им и поставяха край на отчуждението им.

Когато и клепачите му вече не трепереха, несигурността му беше изчезнала, а тя се движеше върху него, завоевателна, изпитателна, постигнала непостижимото.

— Липсваше ми това — прошепна тя с глас, натежал от страст.

Той затвори очи, стиснал здраво китките й.

Скоро от гърлото й се изтръгна вик, а тялото му се разтърси за последен път и избухна в нея, той прошепна нежно — „Клер“ и тя знаеше, че й е простил.

По-късно лежаха един до друг, със сплетени ръце, затворили очи.

— Толкова е хубаво да те имам отново — измърмори тя.

Той отвори очи.

— Не бих искал да преживея всичко това никога вече.

— Няма. Отсега нататък ще говорим за всичко, което ни тревожи. Обещавам.

— Някой ден — каза тя, — когато остареем, мислиш ли, че ще погледнем назад и ще се смеем на това, на собствената си глупост?

Той се замисли за момент, преди да отговори:

— Не, не мисля. Това, което преживяхме, не е глупаво. Нарани и двама ни. Може би дори тази болка никога не ще изчезне съвсем и ще носим част от нея дълбоко в себе си, но това ще ни помогне да не допускаме същите грешки отново.

— Аз обещавам, че това няма да се повтори никога.

— Аз също.

Те се унесоха в сън. Навън, близо до къщата, едно куче излая, но толкова тихо, че едва се чу. На езерото Ийгъл Лейк двама старци подготвяха лодката си за дълъг нощен риболов. Някъде в града едно

момче и едно момиче позвъниха в дома на своя полубрат и когато той вдигна телефона, извикаха: „Стана“, а когато се обади майка му: „Благодарим ви, госпожо Арънс, много ви благодарим!“.

В брачното легло ръката на Том внезапно потрепна в съня му.

Клер отвори очи и измърмори:

— Миличък?

— Ъмм? — Той остана със затворени очи.

— Няма да повярваш, но аз наистина харесах Моника. Тя е страхотна жена.

Том отвори очи.

Клер ги затвори.

Но на устните й трептеше усмивка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.